

Miroslav Coufal

*Temné lesy Feejů:
Bouře*

Temné lesy Feejů: Bouře

Prolog

Zerf věděla, že Elsemarii čekají velké změny. Svět se změnil a cítila, že ona se změnila také. Objevili se nové hrozby, noví nepřátelé, ale taky se objevil nový přítel a spojenec. Feeja byla děsivá. Její moc, ji naháněla hrůzu. Magie lesa téměř drtila její srdce a připadala si tak bezcenná a nicotná, jako kapka vody v moři. Pak ale pocítila naději a strach se změnil v něco jiného.

Nevěděla ten pocit popsat, byl jí známý, no zapomenutý a vybledlý, jako mlha, kterou se pokoušela marně uchopit. Něco se v ní probudilo a srdce ji pořád divoce bilo i když byla už daleko a v bezpečí, bezpečně se necítila. Byl to ten moment, kdy ji všemocná bohyně nabídla příměří a přátelství. Tehdy se v ní něco pohnulo. Uviděla jí jinak. Ne, jako hrůzostrašnou bohyni země, ale jako spasitelku a ochránkyni. Ano, mohla by je snadno všechny ochránit, ale za jakou cenu?

Teď jí to připadalo bláhové. Její sestry to nepochopí. Nezažili to. Nepocítili tíživou sílu temného lesa a její přerod z hrozby v útočiště. Mít takovou mocnou bohyni na své straně? Ano pocítila pokoru a hřejivé objetí její magie. Slabý náznak toho, co pocítují feejové. Teď jim záviděla to jejich spojení. Možná i něco jiného. Žárlila? Byli různí bohové a Halové patřili k těm nejmocnějším. Feeju podcenili a nikdy by načekala, že se jednou stane tak mocnou. A její děti?

Příliš se soustředili na imysany. Většina bohů viděla tu největší hrozbu právě v nich. Nebyli lidé, ani zcela bohové, ale mohli se stát čímkoliv. To potvrdil Evorin, když pohltil božskou magii a stal se mocnějším, než kdokoliv z nich. A teď souhlasila, aby k sobě pozvali i jeho dceru, která byla stejně mocná a nebezpečná, jako on. Co si jenom myslela?

Když to takhle podá svým sestram, nepochopí to. Nezažili Feeju. Necítili její magii na své pokožce, ve svém nitru. Neviděli, jak je mocná, děsivá a dechberoucí. Neviděli nově zrozenou bohyni blesku, bílého feeje a nikdy nebojovali proti nočním feejům a jejich modrému ohni. Ohni, co je téměř božský a může jim ublížit. A všechnu tu hrůzu a nebezpečí pozvala k nim domů.

Co si jenom myslela? Co to s ní Feeja provedla? Ne, její sestry to nepochopí. Sama to totiž nechápala. Klidně by zpomalila, aby měla čas přemýšlet, jak jim to vysvětlí a co jim řekne, ale nebyl čas.

Bezhlavě vyrazila k oceánu, když ji Feeja pustila. Blížil se den a musela přidat, aby se domů dostala včas. Čím rychleji se pohybovala, tím více ztrácela magii. Držet se nad hladinou bylo snadné, ale pohybovat se vpřed takovou rychlostí, stálo hodně sil.

Obloha se už měnila a bledla, když uviděla mlhu. Ještě raději přidala a sáhla až na dno své magie, když obzor začal rudnout. Chladivá mlha, byla úlevou jenom na chvíli. Teď musí předstoupit před své sestry a vysvětlit jim své počiny. V duchu si povzdechla a přála si být kdekoliv jinde. Klidně i v temném lese.

Skalné město ji připadalo cizí a podivně chladné. Oblohu zakrývala mlha, no připadala si, jakoby ji páliło slunce. Asi to byli pohledy sester, co ji naslouchali a vpalovali do ni své nevěřící pohledy. Začala po pořádku. Jak si prohlédla svět, známé i neznámé hrozby a pak se usadila v Niarimu.

Jak přiměla lorda Lavidase, aby útočil na Ledové království. A pak už sama nevěřila vlastním slovům. Vše se zvrtilo. Všechny plány, co trpělivě spřádala, byli najednou zmařeny. Věděla, jak to zní. Pozvala je sem. Bohyni, imysany a feeje. Všechny ty hrozby, které se od nepaměti snažili vymazat ze světa, měli přijít k nim domů. Chtěla by říct, že Feeji lhala, aby ji pustila a dostala se domů. Aby varovala své sestry, ale nebyla to pravda a poznali by to.

V tu chvíli se jí to zdálo jako jediné řešení, jak své sestry zachránit a teď si připadala jako pitomec. Jako dítě, co věří v pohádky. Věděla, co by udělala na jejich místě. Dívala by se stejně.

Stála uprostřed kolosea a její sestry a se shlukli na nejnižším stupínku kolem ní. Rozhlédla se kolem sebe a přikývla. Viděli zrádce, nebo pomatence. V dlouhém tichu si připadala stále menší a bezcennější. Selhala.

Rea se pohnula a seskočila k ní.

„Vedla sis dobře, sestro,“ řekla a kolem to nesouhlasně zašumělo. „Ano,“ Rea se rozhlédla kolem sebe. „Zerf odhalila další hrozby. Možná ještě větší, než jsme si mysleli. Co jiné, než beznaděj, by ji přimělo k něčemu takovému? Vydala se na nemilost mocné bohyni. V hrozbě, které čelila a které čelíme všichni, se chytla nabídnuté ruky. Nikdo z nás tam nebyl,“ mluvila Rea hlasitěji i když ji všichni v koloseu dobře slyšeli. „Feeja je velký problém, ale na náš ostrov se nikdy nedostane,“ pohlédla k obleze. „Sahre? Můžeš se připojit k nám?“

Zerf pohlédla vzhůru na šedou mlhu. Sahr byl jeden a všichni. Vodní bohové žili kolem ostrova dávno před tím, než se tam usadili Halové. Jim patřila voda, oni si vzali souš. Byla to jejich mlha, jejich magie, co chránila ostrov před sluncem a zvědavými zraky. Oni potápěli lodě, co se dostali příliš blízko k ostrovu. Žili spolu v příměří a Zerf věděla, že je to jenom proto, že je potřebují. Ostrov byl díky nim lépe chráněn a v slunečných dnech stínili jejich kamenné město. Stejně si ho ale raději vyhloubili v podzemí.

Zerf ucítila nárůst vlhkosti a magie a z vody se zhmotnila postava, připomínající ledového Hala. Když mluvili se Sahrem, používal ledovou loutku, zatím co se vodní bůh vznášel nad nimi v šedém oblaku.

„Ano,“ promluvil. „Potopíme všechny lodě, co se sem přiblíží a posádku stáhneme do temných hlubin. Budou pak dělat společnost našemu hostu,“ zasmál se smíchem, co připomínal řinčení řetězů. Napodoboval hlas halů.

„Děkuji Sahre,“ Rea kývla hlavou a usmála se na ledovou loutku. „Chráníte nás už tisíce let.“

„Vaše přítomnost je rozptýlením,“ ledová loutka napodobila kývnutí i úsměv.

Rozptýlení. Ano. To Zerf připomnělo dávný pokus o sblížení s jedním z vodních bohů. Trpce se naučila, že tihle vodní bohové nemají stejné emoce, jako oni. Všichni byli stejní a stejně, jako tato ledová loutka, byl to jen klam. Napodobenina. Věděla, že jsou jiný. Možná to bylo tím, že jich skutečné tělo bylo jiné. Nebylo podobné lidskému, co jim nejspíš odebíralo jistou dávku emocí.

Vždy považovala za ironické, že vodní bohové umějí skutečně létat. V oblaku mlhy mohli setrvat týdny, možná i měsíce. Nevěděla to přesně. Zato halové, jako bohové vzduchu, dovedli jenom plachtit. Udrželi se nad zemí, nebo vodní hladinou, jenom za použití značného množství magie.

„Slyšel jsi, co říkala Zerf?“ zeptala se ho Rea.

„Ano,“ opět zdvořile kývl a čekal, co poví dál.

„Vždy jste chránili tenhle ostrov. Taky nás. Nebezpečí je všude kolem,“ rozhlédla se, jakoby se chtěla podívat každé ze svých sester do očí a zastavila pohledem upřeným na Zerf. „Feeja a její děti. Imysané,“ otočila se na ledovou loutku a pak pohlédla vzhůru.

Zerf věděla o co se snaží. Sama manipulovala jinými tolikrát, že jí to už připadalo stejně snadné, jako dýchaní. Ale Sahrové to věděli také. Když si Rea myslela, že je někam nasměruje, mýlila se. Neznala jejich chladnou mysl tak, jako ona.

„Imysané byli vždy hrozbou,“ řekl ledový hal.

Rea se spokojeně usmála. Měla ho kde chtěla. Nechal jí myslet si to. Zerf to mnohokrát zkoušela a nakonec to i vzdala. Pořád poslouchali, pořád je sledovali a dávno pochopila, že jsou pro ně jenom rozptýlením. Vše dělali jenom pro sebe. Pro svou zábavu. Chtěla to vysvětlit svým sestrám, no považovali to jenom za dětinské bláboly z neopětované lásky.

Ano, láska ji už dávno byla k smíchu. Ani nevěděla který z nich ji odmítl. Jakoby byla jejich mysl jedno. Ale ukázalo jí to, že emoce jenom předstírají. Ten zájem, pochopení. Soucit. Něha. Láska. Pro ně to nic neznamenalo a při tomhle zjištění, si uvědomila děsivou pravdu. Nechrání je. Kdykoliv by je mohli napadnout. Polapit v ledovém krystalu a uvrhnout na dno moře. Nedala to na sobě znát a když se naskytl možnost odejít, tak se jí chopila.

Měli rádi vodu, protože posilovala jejich magii. Tady z ni mohli čerpat sílu. Nad pevninou postupně slábli.

„Imysané,“ Rea pomalu kývla. „Jsou schopni pohltnout i božskou magii. Pak se stanou ještě mnohem mocnější, než je zdroj té magie. Nikdy jich nebylo tak málo, jako je jich dnes. Bohové ohně je pronásledovali a zabíjeli. Ale teď se vše změnilo. Když naleznou útočiště u Feeji, jejich počet začne růst. Jednou jich bude možná dost na to, aby pohltili všechny bohy.“

„Musíme je zastavit, kým jsou oslabeni a je jich málo. Pak už bude možná pozdě,“ řekla ledová loutka přesně to, co chtěla Rea slyšet.

„Ano správně,“ Rea dosvědčila. „Ale Feeja je pro nás překážkou.“

„Můžeme pomoci. Vznese se k oblakům a proletíme nad jejími lesy. Najdeme imysany a sešleme na ně své ledové kouzla.“

„Ano, to je dobrý nápad,“ Rea se usmála. „Zaútočíme společně. Přitlačíme na ohnivé lordy a uvrhneme svět do krve a chaosu. Vyberu pár sester a vyrazíme, když budete připraveni.“

„My jsme vždy připraveni,“ odvětila ledová loutka.

„Kolik vás může odejít? Kolik vás vlastně tady je?“ Zeptala se Rea svým nejsladším hlasem.

Tuhle otázku jim už nejednou položili a nikdy se nedočkali odpovědi. Zerf zpozorněla a všimla si to taky u svých sester. Dobře. Nebyli tak důvěřiví a bláhoví, jak se obávala. Sahrům nevěřili. To bylo aspoň něco.

„Aby zůstal ostrov nadále dobře chráněn, může nás odejít šest. Připravte se a když bude čas odejít, dejte vědět. Budeme čekat,“ řekla loutka, rozplynula se v mlhu, která vzápětí zmizela.

Rea se zamračila a smutně si povzdechla. „Tak dobře. Kdo chce jít na pevninu?“

Zerf věděla, že jí sebou nevezmou. Všechny, co tam půjdou, budou v nebezpečí a Sahrové je nechají na holičkách, když půjde do tuhého. Klidně je obětují. Necháпали, jak je teď svět nebezpečný a že na tyhle vodní bohy nelze spoléhat. Když zradí Feeju, přijdou možná o jedinou naději na svou záchranu. Musela jí to vysvětlit. Musela ji varovat a zabránit tomu, aby umírali její děti.

Sahrům nikdy nevěřili, ale potřebovali je. Feeji ale věřila a potřebovala její pomoc, jestli měli mít ještě budoucnost. Když si měla mezi nimi vybrat, volba byla jasná.

Nikdo ji nezastavil, když se odebrala do svých komnat a všimla si, že některé z jejích sester odešli také. Možná něco z jejích slov předci jen brali vážně a uvědomovali si nebezpečí, co na ně čeká na pevnině.

Její obydlí bylo jedno z nejhlubších, které si v skále vyhloubili. V temnotě se cítila bezpečně. Magie vzduchu se hodila na řezání skály znamenitě. Měla tady tři pokoje a přemýšlela nad dalším. Často zdi upravovala a zdobila různými vzory a ornamenty. Teď ale v mysli viděla strom. Feejin černý stromový dům. Ano, mohla vyříznout velkou místnost a uprostřed nechat kamenný strom. Ale nebylo by to totéž. Cítila se zrazena a opuštěna. Tolik se snažila a byla tak blízko vítězství.

„Zerfe?“ z myšlenek ji vytrhl hlas a do její haly vklouzlo jedenáct sester. Sira podešla blíž a položila jí ruce na ramena. „Eri hlídá vchod. Můžeme klidně mluvit.“

„Já vím,“ Zerf sklonila hlavu. „Zklamala jsem vás.“

„To ne,“ Sira zavrtěla hlavou. „Všichni jsme byli ve starém světě. Mnoho z nás zažilo Evorina. Imysané jsou nepochybně nebezpeční. To víme všichni. Ale sahrové nejsou o nic menší riziko. Dávno se tady necítíme bezpečně. Kdyby na nás imysané zaútočili, pochybuji, že by se sahrové obětovali při naší záchraně. V oblacích a hlubinách, jsou v bezpečí. I my sotva něco proti nim zmůžeme. Jsou mimo náš dosah. Teď se tváří, jako spojenci, ale kdo ví? My jim nevěříme a oni nám taky ne. Nedivím se. Vždy byli na našem seznamu jako poslední překážka. Myslím, že to vědí.“

„O tom nepochybuji,“ Zerf si smutně povzdechla. „Možná bude právě tohle naší zkárou.“

„Jak to myslíš?“ Sira se na ni zamračila.

„Všude vidíme jenom nepřátele. Jsou nimi dokonce i naši spojenci. Vrhne se na sebe hned, jak zničíme vše ostatní. Byl by svět o tolik lepší, kdybychom zbyli jenom my?“

„Aspoň by dál vycházeli každou noc hvězdy,“ odpověděla ji Sira slovy, které ji sama kdysi řekla. „Nakonec zůstaneme jenom my.“

„A nepotkáme žádnou jinou magii,“ řekla Zerf se smutkem v hlase, co jí samou překvapilo. Trhnutím zvedla hlavu.

Sira povytáhla obočí. „A to je špatně?“

„Ne každá magie směřuje ke zkáze. Feeja je,..." zarazila se, protože při pomyšlení na zemní bohyni, se usmála. Ano, ten pocit bezpečí v objetí její magie pocítila jenom na krátkou chvíli, ale něco to v ní probudilo. Mít tuhle ohromnou sílu na své straně? Rozhodla se správně. Její mysl a její srdce nepochybovali. „ona nás může ochránit. Ne, ne jenom ochránit,“ podívala se na Siru a postupně na ostatní sestry. Tady svou auru nepoužívali. Byli mezi sebou, byli rodina a nemuseli se chránit magií. „Feeja nás může zachránit. Něco ve mně změnila. Mohla mě klidně zabít. Nikdy jsem se necítila tak bezmocně. Ona je život. Naděje. Ona je naše budoucnost. Můžeme se změnit a přijat i jinou magii, než je ta naše. Nemusíme jít dál touhle cestou. Vede do osamění a temnoty. Naše srdce pořád více chladnou, naše city blednou a postupně se ztrácejí. Kdysi jsme milovali, smáli se a byli jsme i šťastní. Teď jsme jiní. Jistě to vidíte a cítíte také. Ochladli jsme i vůči sobě navzájem. Už nejsme jednotné. Nevěříme si tolik, jak kdysi. Když to takhle půjde dál, začneme se stranit jedna druhé.“

Ten chladný odstup prohloubí podezřívání a nahlodá naši důvěru. Nakonec si půjdeme navzájem po krku. Vidím naši zkázu a nebude to kvůli nepřítelům, ale kvůli nám.“

„Naši budoucnost vidíš dost černě,“ promluvila Eri. V jejím hlase byl ale smutek. „Ale asi máš pravdu. Je to dávno, co jsem cítila skutečnou lásku. Ochladli jsme vůči sobě. Obavy a strach z budoucnosti, nás změnili. Jestli věříš, že se můžeme vydat jinou cestou, máš moji důvěru.“

„Já si myslím, že lásku a emoce moc přeceňuješ,“ řekla Sira a ušklíbala se na Eri. Pak ale sebou trhla, když si uvědomila, co řekla. „Promiň,“ hlesla. „Nemyslela jsem to tak.“

„Jistě,“ Eri sklonila hlavu a prameny černé mlhy z jejích vlasů, neklidně kolem ní zaváli. Částečně ji schovali tvář, ale i tak bylo vidět stín, co jí přes ní přešel.

Sira k ní natáhla ruce, ale Eri o krok ustoupila. Povzdechla si a pohlédla na Zerf. „Vidíš, co myslím?“ Pak se prudce stočila k Eri. Siriine vlasy divoce zaváli a prudce vystřelili k Eri. Temné chapadla mlhy se kolem ní omotali a přitáhli ji k sobě. Vzpírala se, ale Sira ji mocně objala. „Přestaň!“ okřikla jí. „Víš, že jsem to takhle nemyslela. Jsi pro mě více, než můj život.“

„Jistě,“ pípla Eri tiše.

„Omlouvám se,“ řekla a jeden z jejích mlžných pramenů ji pohladil po tváři. Políbila Eri na rty a své temné chapadla trochu uvolnila. Ale ne dost na to, aby jí Eri vyklouzla.

Pohlédla zpátky na Zerf, pak plaše sklopila zrak. Zerf věděla, že Sira nerada projevuje své emoce na veřejnosti. Považovala to za neuctivé k sestřám, které přišli o svou druhou polovinu. „Věříš, že nás Feeja zachrání?“ Zeptala se tiše.

„Ano,“ odpověděla Zerf bez zaváhání. „Všechny sestry, co půjdou do starého světa, budou v nebezpečí.“

„Dobrá,“ Sira pomalu přikývla. „Když Rea odejde, půjdeme za ní.“

Kapitola 1

Sirion zůstal v Niarimu a dělal to jediné, v čem vynikal a byl výjimečný. Zvěda. Ledový král Lasiris souhlasil a král zdejších, nočních feejů a jeho dobrý přítel Demion, byl za jeho služby vděčný.

V Niarimu zůstalo hodně původních obyvatel, který byli celý svůj život věrní bohům ohně. Hodně jich musel prověřit a potají je už už pár měsíců sledoval. Demionovi a jeho královně Alii, se ten nápad nezamlouval, ale chápali jeho nutnost. Obzvláště dva bohové ohně, co tady zůstali, dělali královně vrásky. Je sledoval nejčastěji a díky své neviditelnosti zůstával někdy i v jejích domě.

Musel si dělat i poznámky, protože se stávalo, že přes temný pás stromů, se pohybovalo hodně lidí, mágů a čarodějů. Někteří se zdrželi jenom pár dní a odešli, pár jich zůstalo. Ne všichni se sem vrátili. Pár jich bylo i z jiných měst bohů ohně a Sirion věděl, že dělají to samé, co on. Byli to zvědi lordů.

I teď seděl v hospodě a vyhlídl si podezřelí stůl. Byl podezřelí hned ze dvou důvodů. Na tohle nepotřeboval ani výcvik zvěda, aby to poznal. Když někdo mluví tiše a ostražitě se rozhlíží kolem sebe, nemluví zajisté o něčem, co má být slyšet. Tenhle ohnivý mág se posadil přímo ke stolu, kde seděli dva bohové ohně. To byl druhý důvod k podezření.

Sirion vstal, s ladností kočky proklouzl kolem hádajících se opilců a schoval se do kouta, hned vedle stolu.

„Ale můj pane,“ zaslechl právě mluvit mága, když ho Zirio, bůh ohně zvednutou rukou umlčel.

„Nejsem žádný pán. Teď tady vládnou lidé,“ řekl a nedělal si starosti, jestli ho někdo uslyší.

Ohnivý mág se příkrčil, jakoby ho chtěl praštit. Zoufale pohlédl na jeho družku. Kaen se rozhlížela kolem, jakoby čekala, že se na ně někdo každou chvíli vrhne a mága si nevšímala.

„A feejové,“ dodal mág suše. „Jsou to jejich stromy, co vás tady vězní.“

Zirionovy oči zaplály hněvem. Mág se ještě více nahrbil.

„Byla to naše volba Jirosi,“ odvětil chladným hlasem.

Takže Jiros, Sirion si zapsal jméno do svých poznámek a naslouchal dál.

„Vybrali jsme si tohle. Nechtěli jsme být bohmi ohně,“ mluvil dál Zirio, teď už jiným tónem. Sirion měl dojem, že slyší v jeho hlase smutek. Možná i zášť. „Bohové ohně, to rozhodli za nás. Vidíš? Když rozhodujeme my, když vládnou bohové ohně, tak myslí jenom na sebe. Jdi, prohlédni si město a uvidíš sám. Žije se tady lépe.“

Jiros si unaveně povzdechl a nepřítomně pokyvoval hlavou. Mračil se na hliněný pohár s pivem, který křečovitě svíral v ruce. Zvedl ho a vypil téměř celý v jediném doušku.

„Dělám jenom svou povinnost,“ mluvil ohnivý mág dál tišeji a kradmo se přitom rozhlížel. „Vím, že odsud nemůžete odejít, tak jsem sem přišel. Měli by jste oba vědět,“ dal důraz na slovo oba, ale Kaen byl pořád lhostejný a tak pokračoval s pohledem upřeným na Ziria. „že se bude konat snem lordů.“ Naklonil se blíže ponad stůl. „Sejdou se všichni ohnivý lordi, aby projednali, co se tady stalo. Je to prvně, za celou věčnost, co se takhle sejdou. Je to vážné. Hodně vážné. Jde o budoucnost celé Elsemerii. Nedivím se. Hal? Temný bůh tady? Viděl jsem i vládce tohoto města. Tím nemyslím lidi, ale královnu a krále feejů. Co jsou zač?“ Jiros přimhouřil oči.

Zirio se pousmál. „To, co jsi řekl. Vládcí zdejšího lesa. Ne Niarimu.“ Pak se Zirio naklonil ponad stůl, čím mága donutil odtáhnout se. Úsměv mu zmizl z tváře. „Teď mágu dávej dobrý pozor, co řekneš.“ Oči boha ohně nebezpečně plály, ale jeho hlas byl tak ledový, až Sirionovi na pár úderů vynechalo srdce. „Je to i můj král.“

Jiros namáhavě polkl a dopil zbytek piva. Nejspíš ho nebylo dost, protože si ze džbánu dolil další. Možná chtěl taky získat čas, aby se zamyslel a opravdu zvážil svá další slova. Teď se na něj dívala už i Kaen. Její pohled byl chladný a mág se roztrásl ještě více.

„Jak jsem říkal, dělám jenom svou práci. Poslali mě sem. Za vámi. Mám své rozkazy, nic více. Být to na mě, nebyl bych tady,“ dychtivě se napil a Sirionovi ho bylo trochu i líto. Zdálo se, že Ziriovi také, protože se uvolnil a jeho pohled trochu změkkl.

„Dobrá, pokračuj,“ vložila se do rozhovoru Kaen.

Jiros pomalu přikývl. „Viděl jsem krále temných feejů,“

„Nočních,“ přerušila ho Kaen a položila svou dlaň na Ziriovu.

„Jistě, omlouvám se,“ dodal rychle. „lordi jsou ohledně něho hodně znepokojeni. Zdá se, že některé starší lordy děsí ještě více, než Hal. Sám jsem to neviděl, ale jeho magie je prý božská. Nevím co to znamená, když bohové ohně jste vy.“

Zirio se usmál. „Asi jenom to, že rozdíl mezi jeho magií a mou, je ještě větší, než mezi mágy bohmi ohně. Sám taky nevím. Bílý oheň je prostě skutečně božskou magií.“ pokrčil rameny.

Sirion si vzpomněl, že to někde četl. Nebo to někde v poslední době slyšel. Ano, bůh plamene. Embelaris. Nebyl to nějaký obyčejný bůh ohně, ale byl původním zdrojem téhle magie. Vládce bílého ohně a skutečný bůh.

„A pak je tady ještě královna,“ mluvil opatrně dál Jiros a čekal, co odpoví.

„Neřekneme ti nic, co jsi už nevěděl, nebo neslyšel,“ řekl Zirio. „Žádné tajemství neznáme. Je první svého druhu. Jedinečná. Jestli jsem já bůh, ona je bezpochyby také. A ať jsou si bohové ohně jistí, že je mnohem mocnější, než kdokoliv z nás. Klidně si může říkat bohyně blesku. Její magie je,“

„Děsivá,“ doplnila Kaen.

„To je,“ Souhlasil Zirio. „Její hněv, je jako bouře.“

Oba bohové ohně se vyplašeně rozhlédli po hospodě, ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Sirion se nedivil. Viděl, co dovede její magie a z královny měl strach také. Věděl, že je milá a laskavá, ale litoval každého, kdo by ji rozzlobil.

„Takže zvěsti jsou pravdivé,“ Jiros dopil i druhé pivo a pohár odsunul dál. „Zasedání se bude konat tenhle pátek v Norii. Vše, co se dozvím, vám pak přijdu říct. Týká se to všech bohů ohně. Chcete jim něco vzkázat?“ zkusil ještě jednou nejspíš v naději, že mu předci jen nějaké to tajemství vyzradí.

„Ne,“ řekl Zirio a na mága se mile usmál. „Budeme ale rádi, když se pak tady zastavíš a řekneš nám, k čemu lordi dospěli.“

„Zajisté, můj pane,“ odpověděl Jiros a pomalu se zvedl od stolu. „Zůstanu tady přes noc a na svítání odcházím.“

Bůh ohně jenom kývl, co mág pochopil jako svolení k odchodu. Když se vydal po schodech do prostor, kde byli pokoje, Zirio si unaveně povzdechl a svou druhou ruku položil na ruku své choti.

„Musíme to hned oznámit vládcům,“ řekl.

„Ano,“ souhlasila. „Týká se to všech. Doufám, že lordi chápou, kde je to právě nebezpečí. Halové se jistě vrátí a není toho moc, co by je mohlo zastavit.“

S těmi slovy se oba zvedli a na Sirionovo překvapení zamířili přímo do paláce. Ze všech, co tady zůstali, měl nejmenší důvěru právě v ně. U paláce stál malý altánek který vytvořili lesní feejové ze staré vrby a sloužil pro audience bohům ohně. Byl malý jenom ve srovnání s palácem, který byl už vysoký asi sto padesát metrů a pořád rostl. K paláci a temným stromům se bohové ohně nepřiblížili nikdy více, než na sto kroků.

Temné stromy feejů, by je snadno zabili. Vysáli by z nich život, během jednoho nadechnutí. Altánek měl i obytní část, kde byl vždy minimálně jeden z mágů, nebo čarodějů, pro tenhle případ.

I teď tam zrovna byla mladá čarodějka. Sirion ji znal. Jmenovala se Iaris a většinou byla tady právě ona. Když jí řekli, co je co věci, beze slova spěchala do paláce. Sirion se zatím usadil do jednoho z pohodlných křesel a zvědavě si prohlížel dva bohy ohně.

Ano, věděl, že při honu na Hala, byli po boku krále a chránili jeho i ostatní, ale k obrazu, který si o bozích ohně vytvořil, to vůbec nesesedělo. Oni byli zhoubou tohoto světa. Zlem, které ho celé věky ničilo. Ano, doufal, že je přistihne, jak se budou krmit na lidech a ukážou svou pravou tvář, no nestalo se tak. Zatím. Do Niarimu přicházelo hodně poutníků, zvědavců a pochybných existencí, které by zajisté nikomu nechyběli a jejich zmizení by si nikdo nepovšiml.

Ale drželi své slovo a pojídali jenom zvířata. Pár nocí strávil i v jejích skromném domku. Ovšemže při jisté diskrétnosti. Naslouchal jim z tmavých koutů a ponechal jich o samotě, když se schylovalo k projevem něžností. Dávno pochopil, že jejich láska je skutečná a hodně intenzivní. Milovali se a jak se zdálo byli věrní královi a královně.

Když se oba dostavili, Sirion se málem zvedl a pozdravil je. Na štěstí ale zůstal zticha a naslouchal. Téměř doslovně jim oba popsali střetnutí s ohnivým mágem. Nic důležité nevynechali a když skončili, oba jim poděkovali a nechali je odejít.

„Sněm lordů,“ řekl Demion zamyšleně. „Musíme zjistit, co se tam bude probírat. Jestli budou lordi rozumní, možná najdeme i společné řešení,“

„Rozumní lordi,“ Alia se zatvářila pochybovačně, téměř pobaveně.

Sirion si tiše odkašlal. Chtěl, aby věděli, že je přítomen. Až když se podívali jeho směrem, zrušil štít a zviditelnil se. Zvedl se a oba mírným úklonem hlavy pozdravil.

„Králi, královno. Vše je jak řekli. Vše jsem sledoval a chtěl jsem se ujistit, že se to tak i dovíte. Ve hlavním městě bohů ohně, jsem zatím nebyl, no jestli tam chcete mít své oči a uši, rád nabídnu své služby.“

„Sirione,“ Demion se na něj usmál. Pak ale zvážněl. „Ne, bylo by to hodně nebezpečné. Je to nepřátelské území. Nikdo by ti tam nepomohl, kdyby se něco stalo.“

„V nejhorším můžu zmizet. V Niarimu jsem se hodně od zdejších lidí naučil. Vím, jak mluví, jak se oblékají a vím, co říkat a neříkat, abych zapadl. Kdybych nevěřil, že to zvládnou, řekl bych to. Můžu se pověsit na Jirose a sledovat ho až do hlavního města. Moc toho neumím, ale tohle mi jde. Umím se dobře orientovat v cizím prostředí.“

„Rád bych si s rozumnými lordy promluvil. Je to i náš svět, kterému hrozí zkáza. Jestli to chápou, tak možná si můžeme vzájemně pomoci. Nebo aspoň neútočit na sebe, když se objevila větší hrozba.“

„Pochybují, že s nimi najdeme společnou řeč,“ Alia sklopila zrak a smutně si povzdechla. „Lord Niarimu měl stejné možnosti a obrátil svou armádu proti nám. Zjevně považoval spojenectví se Zerfem za lepší cestu.“

Demion přikývl a Sirion polkl. Viděl to. Alia ohnivého lorda zasáhla bleskem přímo do čela. Přišel bojovat a zemřel.

„Dobrá, zkusíme to takhle,“ navrhl Sirion. „Půjdu tam, budu naslouchat, sledovat lordy a když budu mít dojem, že by se některý z nich mohl jevit, jako možný spojenec, oslovím ho. Pak se s ním můžete potkat.“

„Nevěřím jim,“ řekla Alia. „Jestli ale bude některý z nich svolný k rozhovoru, tak jedině tady. U našich stromů. U bran do Niarimu.“

Kapitola 2

Ailon si na lodě rychle zvykla. Zpočátku ji to neustálé pohupování nedělalo dobře, ale po pár dnech, to už vůbec nevnímala. Moře si rychle zamilovala a taky duhové město mělo své kouzlo. Nikdy se nechtěla usadit. Tady ale změnila názor a rozhodla se zůstat. Mít opět domov a přátele. Rozhodla se už před dvaceti lety a nebyl den, co by toho litovala. Ledové království bylo ideálním místem. Žili tady ledový mágové. Ty nestárli. Jejích magie byla mnohem mocnější, než ta vodní, co se jí taky líbilo a pomohlo v jejím rozhodování.

Ano, před dvaceti lety, tady chtěla zapadnout a ukrýt se, no stal se pravý opak. Byla odhalena. Pečeť, která měla její vodní magii pozvednout na novou úroveň, odhalila její pravý původ. Oči ji zazářily a odhalili její pravou podobu. Stala se ledovým mágem, no Lasiris a všichni přítomni poznali, že je imysanka.

Ale král dodržel své slovo. Její tajemství zůstalo uchováno. Nežádal po ní nic. Neposlal jí na hranici. Nepovolal jí do tažení na Niarim. Nechal to na ní. Rozhodla se bránit tyhle vody. Severní moře. Chtěla poznat imysana, který žil u hranice. A teď, když se změnil na měsíčního feeje, ho chtěla poznat o to více. V lesích žila Alrin Amysis. Imysan ve své pravé podobě. Pak tam byla ještě Anissia a Alia.

Svět se měnil. Opět. Ailon se vždy ukrývala a vždy věděla, že je nebezpečné odhalit se. Nelitovala, že se stala ledovým mágem, ale svého odhalení ano. Dávno se rozhodla vzdát ohně a voda jí připadala jako vhodná náhrada, za tuhle svůdnou magii.

Mělo to ale jednou velikou nevýhodu. I jako vodní mág nestárla a nemohla proto dlouho zůstat ne jednom místě. Hodně cestovala. Hlídala si čas a vždy se po pár letech posunula dál a začala nový život někde jinde. Takhle obcházela celou Elsemeru a po pár staletích, se vracela na své oblíbené místa.

Už si nebyla jistá, proč se chtěla usadit právě zde. Jestli byla unavena ze svého života, nebo samoty, kterou takový život obnášel. Nechtěla se sblížovat. Nechtěla opět milovat. O vše by zas přišla a nebyla dost silná, aby to opět snesla. Kočovní

život jí vyhovoval. Tady se jí ale líbilo a chtěla zůstat déle. Proto byla volba stát se ledovým mágem, ideálním řešením. Jenom to odhalení, ji pořád dělalo vrásky. To, že král doteď držel své slovo a nevyzradil čím je, neznamenal, že to tak i zůstane. Život jí tohle už dávno naučil.

Vládcům se nadalo věřit. Měli své zájmy a i když byli někdy jakkoliv ušlechtilé, vedli pokaždé k něčí smrti. Lasiris ji zatím nepovolal. Věděl, že je nejmocnějším mágem ledu v celém království, ale nechal jí, ať se rozhodne sama. A tak sloužila tady.

Někdy měla denní hlídku, někdy noční. Po měsíci na lodi, pak měla týden volna na pevnině. Dnešní den byl posledním a na svůj malý, krystalový dům se už těšila. Na lodi jich bylo právě dvacet osm a z toho půlku posádky tvořili dívky. Většinou páry. Lod' byla jedním velikým kusem krystalu s plátěnými plachtami, které ale vůbec nevyužívali. I teď byli svázané.

Lod' plula rychleji pomocí magie. Teď právě kotvila a Ailon se opírala o příď a prohlížela si horizont. Ráno se zdálo, že bude hezký, slunečný den, no od severu se začali zbíhat tmavé mraky.

Kousek od ní seděl Nirio a i když byla k němu otočena zády, cítila ne sebe jeho pohled. Nevěděla, co si má o něm myslet. Byl u toho, když prošla pečetí. Věděl čím je. Přihlásil se na stejnou lod' a nepochybovala o tom, že na králův příkaz. Hlídal jí. Byl vždy přátelský a laskavý a říkal, že ji má chránit, ale věděla své.

Král chtěl vědět kde je a co dělá. Ano, mohla zmizet, odejít. Pohltit jinou magii a zapadnout mezi lid. Potíž ale byla, její magie.

Nikdy nebyla takhle mocná a to byl problém. Tohle zcela nedomyslela. Jo obtížné, ne-li nemožné pohltit magii, která je na mnohem nižší úrovni. Nemůže převzít magii elementáře. Magie se vzpírá, když se má nahradit za slabší. Takové převzetí je hodně náročné. Pokud nechtěla být bohyní ohně, mohla se stát ještě feejem. Nebo převzít božskou magii, co bylo asi ze všeho nejtěžší.

Ailon si povzdechla a zahleděla se na vlny pod sebou. Ve vodě cítila pohyb a zkusila uhodnout co je to za rybu. Někdy hráli s Nirionem hru na hádanou. Pomocí magie lovili ryby a než je vymrštili na palubu, měli říct, co to je za druh. Vždy vyhrála. Bylo to docela zábavné a aspoň ji to rozptýlilo.

Teď ale neměla náladu na žádné hry. Chtěla tady zůstat, chtěla být ledovým mágem a i v téhle podobě mohla klidně cestovat po okolí.

Argasia byla jediné město, které za svůj dlouhý život ještě nenavštívila. I když byla mágem ledu, z temných lesů měla pořád strach. Ještě více z temných feejů. Ale zvědavost už dlouho nahlodávala její obavy a věděla, že pověry jsou často přehnané a někdy i nepravdivé.

Klidně by prošla lesem. Nirio by nejspíš trval na tom, že jí doprovodí. Ohlédla se a on se na ni usmál.

„Chtěla bych vidět temné lesy,“ nadhodila a sledovala jeho reakci. S neutrálním výrazem krátce kývl.

„Já taky,“ řekl po chvíli. Když se na něj zamračila nevinně pokrčil rameny. „Mám tě chránit. Králův příkaz.“

„Nebo spíš hlídat,“ odsekla. Tuhle debatu už vedli mnoho krát.

„Můžeš jít kam jenom chceš. Nejsi vězeň Mailon.“

Opět si povzdechla a rozhlédla se po horizontu. V dálce byla další loď nalevo a napravo také. Vždy byli na dohled jiným lodím. Ani po letech si nezvykla na tohle jméno. Nebylo její, často naň ani nereagovala, ale bylo bezpečnější si ho upravit, aby lépe zapadla.

„Žijí tam inysané,“ mluvila dál. „Dlouho jsem nepotkala nikoho z našeho lidu. Viděl jsi někdy Amysis?“ krátce na něj pohlédla. Tvářil se zmateně. „Nemyslím Amalis, ale Alrin. Ve své pravé podobě jsme Amysané. To je naše pravé jméno.“

„Ne, neviděl. Ale slyšel jsem o ní. Ketro byl u přehrady a viděl jí,“ pak se Nirio zamračil a podešel k ní blíž. „Viděl i Hala,“ dodal tiše a ohlédl se přes rameno.

Následovala jeho pohled. Pár mágů se procházelo po palubě, ale nikdo nebyl v doslechu. Kývla.

„Halové jsou problém,“ řekla taky tiše.

„Proto to chceš? Vidět imysany. Chceš se proměnit do své pravé podoby? Augil říkal...“

„Ne,“ přerušila ho. „Pak už pro mě nebude cesty zpátky. Budu navždy vidět. Svítit.“

„Král by tě ochránil. Imysané jsou to nejlepší, co proti temným bohům máme. Hledáme další, ale zatím bezvýsledně.“

„Neukážou se,“ otočila se k němu opět zády. „Možná jenom když jim nezbyde žádná jiná možnost.“

„Ale král všem může zaručit,“ snažil se dál Nirio, ale když rázně zavrtěla hlavou, ztichl.

„Ani nevíš kolik krát jsem slyšela podobné ubezpečení. Dávno bych byla mrtvá, kdybych věřila takovým slibem. Neříkám, že náš král je nečestný. Ale bude se jeho sliby řídit i jeho nástupce? Nebo co když jednou království padne a začne hon na jeho věrné? Pak budu já a Amysané ty nejjasnější cíle. Nikde se neschováme. Přežíváme jen díky tomu, že se ukrýváme. Proto je jenom jediný z nás mágem světla. Alrin je cílem. Víme o ní my. Vědí o ni bohové ohně a taky halové. Kdyby ji nechránila matka feejů, co myslíš, jak dlouho by přežila?“

Ne. Já se nehodlám stát další Amysis a pochybuji, že i někdo z těch, co se stále skrývají za jinou magií. Teď nás svět potřebuje, ale později by nás pohltit. Vím to.“

Nirio tiše přikývl, i když si byl vědom, že ho nemůže vidět. Moc mu o sobě neřekla, ale věděl, že je hodně stará a zažila toho víc, než si on dovedl představit. Věděl, že ji nepřesvědčí, když jí život už dávno poučil.

V tomhle měla pravdu. Před Alrin byli i jiní mágové světla. Jako nesmrtelní jistě nezemřeli stářím. Vždy, když mluvili o imysanech, v jejím hlase poznal smutek. Občas mluvila o tom, kde byla, ale o svém životě mnoho neprozradila.

Ale i z toho málo, co mu o sobě řekla, vytušil, že přišla o své blízké. Zůstala sama. Putovala, nikde se na delší dobu neusadila a někdy v jejich očích zahlédl takový žal,

až mu sevřelo srdce. Většinou byla chladná a odtažitá, ale i tak zůstala zdvořilá a jejich rozhovory ho těšili. Myslel, že nic nenaruší její vnitřní klid. Nabyl dojem, že je téměř bez emocí.

Ale nedávno, když byli na pevnině a kupovali si na tržišti horké kaštiny, uviděl i její jinou stránku. Tu zraněnou. Tu, co skrývá v hlubinách své duše, pod ledovým povrchem.

Tehdy viděl prvně, jak ztuhla, jak se zachvěla a kaštiny, co si právě koupila, ji vypadli z pytlíku a rozkutáleli se po zmrzlé zemi. Kdyby se neopřela o stánek, možná by na zemi skončila i ona. Jakoby viděla ducha, přízrak z dávné doby. Její popelavě bílá pleť ještě více zbledla a v očích ji viděl slzy. Rychle zamrkala, ale na ten krátký okamžik v nich uzřel takovou bolest, až ho to jakoby uhodilo. Vypadala, jakoby ji někdo bodnul přímo do srdce. Střelil pohledem směrem, kam se dívala.

Znal tu dívku. Viděl ji už dříve a překvapilo ho, že jde do paláce. Muselo se stát něco hodně zlého. Byla to El sai, velitelka stráže na hranici, ale Ailon se na ni dívala, jakoby tam kráčela samotná smrt.

„Co se děje?“ zeptal se ji a svaly se mu napnuli, jakoby se jeho tělo chystalo k boji. Měl ji chránit a takhle zranitelnou, ji nikdy před tím neviděl.

„Jenom se mi zatočila hlava,“ zalhala a uhýbala jeho zkoumavému pohledu. „Je divné stát na pevné zemi. Asi je ze mě už mořská krysa,“ zazubila se na něj.

Odvedl ji k nedaleké lavičce a donesl ji horkou medovinu. Chvilí seděli a čekal, až mu poví, co je ve věci, ale tiše popíjela a její pohled často zabloudil k paláci. Snažila se tvářit klidně, ale rozeznal, jak je napjatá.

Po třetí medovině, se mu zdála už v pořádku, ale jenom do doby, než z paláce opět vyšla velitelka El sai. Sledovala ji téměř bez dechu. Krystalový pohár v jejích dlaních zmrzl i s jeho obsahem. Pak to v jejích očích uviděl opět. Bolest, která i jemu, jako přihlížejícímu drtila duši. Jakoby byla hmatatelná a sevřela je oba do svých spárů. Zmizela, až hodnou chvíli na to, co jim zmizela El sai z dohledu.

„Znáš ji?“ zeptal se ji tehdy.

„Ne,“ Ailon pomalu zavrtěla hlavou.

V tom krátkém Ne, bylo všechno, co potřeboval vědět a vše, co mu kdy řekla. Vystihovalo smutek tak hluboký, že raději ani nechtěl vědět více. Nechtěl otvírat dávnou ránu, protože mu celkem stačil ten krátký okamžik její bolesti. Neznala El sai, ale někoho, koho ji připomněla. Někoho hodně blízkého. Matku, sestru, nebo dokonce i dceru. Ano, když se na ni zahleděl, usoudil, že je to to poslední.

Pár dní se mu pak vyhýbala a když nadešel čas další služby na lodi, vypadala, jako dřív. Byla chladná a poklidná, jako moře kolem nich.

I teď sledoval její poklidnou tvář a pokoušel se uhodnout na co právě myslí. Podívala se vlevo, vpravo a pak na černé mraky na obloze. Na čele se ji udělala malá vráska. Znal tuhle vrásku nad obočím. Objevila se vždy, když si chtěla vzpomenout na něco, co bylo hodně dávno. Napřímila se a na čele se ji objevili další vrásky. Nirio znal už i tenhle výraz. V severním moři se toho moc nedělo, možná i to byl důvod,

proč se rozhodla být zde. Za tu dobu, co byli tady, se objevili jenom dvě nepřátelské lodě, co se pokusili proplout jejich vodami. Tehdy se ji objevili stejné vrásky u obočí. Podíval se na mrak a na zátylku mu naskočila husí kůže.

Temná oblaka se mu nelíbili. Něco bylo s nimi špatně.

„Znám tyhle mraky,“ řekla zamyšleně Ailon. „To ale není možné. Nemůže být,“ přimhouřila oči. Pak se ji v jakémisi poznání rozšířili a čelist ji poklesla.

Prudce zvedla ruce od těla a vypálila z nich salvu nesčetných, modrých krystalů. Oblohu ozářila barva její magie. Krystaly byly malé, jako sněhové vločky. Nebyli útokem, ale varováním. Loď nalevo odpověděla podobným výstřikem magie a loď napravo, stejným, jenom v zelené barvě.

„Varování před útokem?“ podivil se Nirio. Rozhlédl se a když nic kolem neviděl, zaměřil se zpátky na mraky. „Kdo je vytvořil? Nevidím žádnou jinou loď, než ty naše.“ nahlas uvažoval. „Asi je to jenom vtípek někoho z mágů,“ řekl, ale zpozorněl, když Ailon pokroutila hlavou.

„Ne, vtip to není. Cítím ve vzduchu magii. Mocnou, prastarou magii. Vychází z mraku,“ řekla. To už u nich byl i kapitán Olron a většina posádky.

Kapitán se zamračil nejdřív na Ailon, pak na mrak. Zavrtěl hlavou a právě se chystal Ailon něco říct, ale ztuhl s otevřenou pusou. Už to pocítil také. Nevěřicně pohlédl vzhůru. „Je to to, co si myslím?“ zeptal se tiše.

Odpověděl mu mrak. Bez varování z něj vystřelili bílé krystaly a řítily se na loď, jako smrtící krupobití. V mžiku vytvořila Ailon kolem celé lodě bariéru, do které se strašlivým rachotem narazili. Všichni, krom ni, se přihrčili. Ailon se soustředila a posílila ji, protože ucítila, že pod nápoem ohromné síly praská.

„Honem, všechny lodě musí do přístavu. Varujte království a chraňte město štíty,“ zavelela Ailon. Nebyla kapitánem, no Olron bez váhání poslechl.

„Plnou rychlostí do přístavu!“ zavelel a mágové se rozprchli po palubě. Každý věděl, kde je jeho místo a kde má stát, aby se magie správně opřela o vodu a pohnula lodí. Ailon se zachytila zábradlí, když se loď prudce pohnula. Všimla si, že kolem dvou lodí, které měla v dohledu, jsou už taky bariéry.

Náhle se loď stočila prudce doprava. Bariéra téměř vrazila do ledové zdi, která vyrostla z vodní hladiny. U kormidla stál kapitán. Na poslední chvíli stočil loď a vyhnul se překážce. V tom momentě zasáhl štít další útok ledových krystalů. Vydržel, ale Ailon věděla, že to byl jenom začátek. Už neměla pochyb, byl to Sahr, vodní bůh a chtěl jejich loď potopit.

Pohledem prolétla palubu. Nirio byl u ni nejbliž a věděla, že je schopným mágem. „Nirione,“ oslovila ho. Vyplašeně na ni pohlédl. „Já ho zdržím. Když opustím loď, hned vytvoř bariéru.“

„Co?“

„Nirione!“ zvýšila hlas. Krátce kývl na souhlas.

Ailon spustila ruce podél těla a soustředila se. Ledové krystaly se se zapřeli o palubu a vymrštili ji do vzduchu. Štít se zvedl spolu s ní, protože ho vytvořila kolem

sebe a byla jeho centrem. Pod sebou uviděla rychle se vzdalující loď, kterou nyní obalil bílý štít Niriovi magie.

Ještě než dopadla na hladinu, zrušila svou bariéru, aby mohla na mrak zaútočit. Magie ji držela nad vodou, z které teď mohla přímo čerpat svou sílu. Vypálila salvu modrých krystalů. Většina mrakem prolétla, no pár jich narazilo do krystalového štítu. „Tak tady jsi,“ řekla si sama pro sebe a další salvu soustředila na jedno místo.

I na takovou dálku uslyšela, jak se její krystaly roztříštili o bariéru, co chránila vodního boha. Rychle se rozhlédla. Obě další lodě už taky vyrazili k pevnině. Spokojeně se usmála. Chtěla ho jenom zdržet.

Tak tady má cesta končí – pomyslela si. Žádný vodní mág, ani žádný ledový mág, se svou silou nemůže rovnat bohu. To dobře věděla. Ale ona nebyla jenom ledový mág. Měla v sobě sílu imysana. Soustředila se, posílila magii ze svého okolí a vypálila opět. Vše soustředila do jednoho krystalu. Nikdy dříve to nezkusila a překvapilo ji, jak je obrovský. Byl delší, než dvě, nebo tři lodě a tlustší, než deset chlapů.

Rychle ho poslala vzhůru a náraz byl tento krát jako zahřmění. Koncentrovaná síla jednoho krystalu na jediný bod, bariéru roztříštila a její drobné střepy na chvíli ozářili celý mrak. Zaslýchla zakvílení a nebyla jsi jista jestli bolestní, nebo zlostní. Zahlédla protáhlou siluetu, která ji potvrdila její domněnku. Na krátko uviděla dlouhé, štíhlé tělo s mnoha končetinami. Jakoby se v mraku vznášela chobotnice. Počet těch nohou, rukou, nebo chapadel, se v povídáních těch, co vodního boha viděli rozcházel.

Někteří tvrdili, že je jich osm, někteří říkali, že je jich deset, nebo dokonce dvanáct. Bylo málo těch, co se se Sahrem potkali a přežili to. Nikdo z nich asi neměl dost času, aby pečlivě studoval jejich anatomii.

To nebylo povzbudivé. Tmavý mrak najednou prudce klesl dolů. Chtěl to samé, co ona. Čerpat magii z okolí. Rychle se soustředila a podmanila si vodu kolem sebe. Snažila se obsáhnout co největší plochu a dostat ji pod kontrolu své magie. Spojit se s mořem a stát se jeho součástí. Věděla, že vše, co pojme její magie, nebude moct vodní bůh použít proti ní. Stihla získat kolem sebe stovky metrů vodní plochy, než se oblak dotknul hladiny.

Sahr přistál opodál a jistě už pocítil, že její vodu neovládne. Kdyby se k ní přiblížil, musel by k útokům a obraně použít jenom vlastní magii. Tímhle od něj získala odstup. Měla čas reagovat na jeho magické útoky, no stejný čas měl i její protivník. Jenže on byl skrytý.

Tu výhodu mu chtěla vzít také. Vyvolala mlhu a čekala. Pocítila by cokoli, co by do ní vstoupilo a bylo jedno, jak byl maskován ve vlastním oblaku. Všude byla její voda, její mlha a teď musela jenom čekat. Čím víc času získá, tím lépe se království připraví na nečekaného hosta.

Tiše se zasmála nad svou sebekontrolou. Byla tak disciplinovaná, že si nikdy nedovolila ani to nejmenší uklouznutí. Nikdy se neprozradila. Ale k čemu se měla teď hlídat a střežit své tajemství, když tady dnes zemře? Proč by se měla držet zpátky? Uvolnila svou magii a ucítila, jak její síla prudce vzrostla. Mlha kolem ní, se

ochladila a ještě více zhoustla. Ani netušila, jaká ohromná moc v ní dřímá, když svou magii pořád dusila. Teď jí to málem vyrazilo dech.

Zkusila roztáhnout magii ještě dál a ucítila ho. Mlha ho pohltila a odhalila jeho přesnou polohu. Stáhl se, ale stihla kolem něj vytvořit krystalovou bariéru a zadržet ho. Pocítila, jak se vzpírá a ohromní tlak na vězení, co kolem něj vytvořila. Ještě, než ho roztránil, zvedla z vody stovky ledových hrotů a probodla místo, kde ho držela.

Zaslechla další jeho zakvílení a tento krát si byla jistá, že bolestivé. Zmizel jí. Dostal se z mlhy ven. Pak ucítila nespočet drobných hrotů. Rychle se obalila štítem a pro jistotu se ještě ponořila pod hladinu. Smrtící krystaly prolétli ponad ní, no podle směru a jejich rozptylu, odhadla novou pozici útočníka.

Pálil naslepo do mlhy, stejně, jako před chvílí ona. Nevěděl, kde je a dokud bude naživu, nemůže rozpustit její mlhu. Byli ale i jiné způsoby, jak by ji mohl rozehnat ale nejspíš ho rozzlobila dost na to, aby na ně zatím nepomyslel.

Překvapila ho. Musela mu ukázat, že není snadná kořist. Svitla v ní naděje. Jestli nebyla cílem ona, možná mu nebude stát za tu námahu a ani za zdržení. Ano, hrála o čas. Soustředila se na samý kraj vodní hladiny, v místě, kde ho předpokládala a vytvořila tam vír vody, ledu a ostrých krystalů. Prudce jej zvedla do výšky a doufala, že ho strhne sebou. Cítila jenom zběsilou sílu magie, kterou uvolnila a nevěděla, jestli byl Sahr v jejím dosahu a jestli ho vůbec zasáhla.

Ukryla se v mlze a za ní už neviděla. Obalila se silným štítem a čekala. Jenom pro jistotu opět klesla několik stop, pod vodní hladinu. V dálce zahlédla stín, co klouzal po vlnách a rychle se od ní vzdaloval.

Že by měla štěstí? Chvíli ještě čekala, no když se pořád nic nedělo, pomalu se opět vynořila a soustředila trochu magie do chodidel, aby mohla stát na hladině. Mlhy se vzdát nechtěla, no jinak se nemohla rozhlédnout. Odtáhla ji od sebe a proměnila ji ve velký, průhledný štít.

A skutečně. Mrak byl pryč. Pomalu vydechla a uvědomila si, že se celá chvěje. Tolik magie ještě nikdy nepoužila. Byla mocnější, než tušila. Zahnala ho. Nebo mu jenom nestála za námahu. Uviděla ho opět vysoko ve vzduchu, no nesměroval k ledovému království. Zamířil více vlevo. Vodní bůh letěl k temným lesům. Alrin, pomyslela si a tiše zaklela. Sahrové kdysi pomáhali Halům a pravá imysanka, byla bezesporu na jejích seznamu nepřátel. Musela ji varovat.

Kapitola 3

Sirion se ubytoval v hostinci. Před spaním si ještě doplnil zásoby a v tajných kapsách poschovával zlaťáky, která dostal od Alii. Na zdejších byl vyobrazen oheň a platilo se nimi v celé říši ohně. Dal si lehkou večeři a jenom jedno pivo před spaním. Chtěl vstát brzo.

Před svítáním už seděl dole v hospodě a čekal u čaje a sušenek. Jiros přišel krátce po něm. Po snídani se se vytratil a zamířil k bráně. Bránu navrhla vytvořit samotná bohyně. Byli to dva statné stromy po stranách příjezdové cesty, které byli od sebe vzdálené dost na to, aby mezi nimi mohl bezpečně projít bůh ohně. Větve se vždy proplétali, aby právě tomu zabránili a spájeli se asi dvacet stop nad silnicí.

Ale v případě, kdyby měl vstoupit do Niarimu nějaký bůh ohně, mohla ho Feeja vpustit. Vztyčila by větve svých stromů do výšky a umožnila bohovy ohně projít bez újmy.

Při tom myslela hlavně na dva bohy ohně, kteří tady žili, aby mohli jednou odejít, kdyby si to rozmysleli.

Pro Siriona to bylo snadné. Držel se Jirose a maskoval se, jenom, když procházeli lesními cestičkami, nebo malýma vesnicemi. Když přespávali v hostincích, zakresloval si do malé mapky, na pergamenu ušlou cestu, aby se pak snadněji mohl vrátit. Předpokládal, že Jiros zvolil tu nejrychlejší a mapa mu to potvrdzovala. Putovali na jih.

Každý den byl o něco teplejší a Sirion si musel koupit lehčí oblečení, protože v jeho kabátu z vlčí kožišiny, bylo už dost horko. V noci si v jedné hospůdce našel do nového kabátu pár tajných kapes a opět zas lépe zapadl.

S mírnějším podnebím nepočítal, co byla začátečnická chyba. Připomnělo mu to, že se musí ještě hodně učit. Dál to už bylo opět snadné a příštího dne už viděl věže hlavního města.

Noria byla rozlehlým městem a zdaleka nejvyšší bodovou, byl hrad místního lorda. Ulice byly široké, dlážděné šedým kamenem a domy kolem byly strohé, jednoduché, nanejvýš dva patra vysoké.

Více, než místní architektura Siriona překvapil ruch. Bylo tady hodně poutníků a podle hovorů, které pochytil, si většina dělala starosti kvůli Halům. Lidé byli rozhořčení, vyděšení, ale skrývali své emoce, když se kolem nich mihl nějaký bůh ohně, nebo někdo z mágů a čarodějů.

Tady svůj názor museli skrývat, tady byli poddaní, tady byli potravou a buřiči končili jako popel. Sirion si vyslechl pár takových debat a pak si našel malou, zastrčenou hospodu, v zanedbaném stavu. Jirose už nepotřeboval a teď si chtěl po dlouhé cestě odpočinout. Předpokládal, že v laciné hospůdce nepotká nikoho, kromě lidí a nemýlil se.

To, že tady bylo tolik cizinců, mu hrálo do karet. Nikdo si ho nevšímal a nemusel být ani neviditelný, aby tady zmizel. Další den, se mělo konat zasedání lordů a chtěl být odpočatý.

Jak se druhého dne ukázalo, do hradu měli povolený vstup jenom bohové ohně a nepustili dokonce ani jejich služebnictvo. Zašel tedy do blízkého parku a když si byl jist, že ho nikdo nevidí, vytvořil kolem sebe štít.

Trvalo mu dvě hodiny, než mohl bezpečně proklouznout dovnitř. Hrad byl jednoduchý, spíš účelný, než hezký, ale měl široké chodby, co Sirionovi vyhovovalo. Podél zdi sledoval párek bohů ohně, co ho zavedli do hlavní, trůnní síně.

Ta byla už zaplněna stovkami bohů ohně, ale místnost byla rozlehlá a Sirion si našel místo v jednom z rohů, kde měl výhled na trůn i otevřené ohniště na úpatí schodů. Rozhlédl se. K sedění byl tady jenom jeden trůn, všichni ostatní museli stát. Místnost byla čtvercová s vysokým stropem, který podepírali pravidelně rozesté mramorové sloupy, o které se opíralo několik bohů ohně a netrpělivě těkali očima.

Vypadalo to, jakoby čekali na krále, co Siriona zmátlo. Pokud mu bylo známo, bohy ohně vedli lordi a těch bylo dvanáct. Neměli jednoho vládce. Ale teď zjevně čekali na někoho, co měl zasednout do trůnu.

Chvíli se nedělo nic a v hovorech, co se k Sirionovi donesli, postřehl pár rozhořčených. Několik bohů ohně, se cítilo být uraženo, tím, že musejí čekat, z čeho usoudil, že jsou to taky lordi.

Pak se otevřeli široké dveře vedle trůnu a do místnosti vpochodovalo služebnictvo. Podle oblečení lidé a každý z nich nesl masivní židli. Naskládali je do půlkruhu, kolem ohniště a opět zmizeli ve dveřích.

Několik bohů ohně k nim mrzutě podešlo a postupně se usadili. Bylo tam jedenáct malých křesel a jenom jedno zůstalo prázdné. Pak ze dveří, kde zmizelo služebnictvo vyšel bůh ohně a vystoupal ke trůnu.

Než se ale posadil, jeden z lordů se zvedl. „Nechal jsi nás čekat, jako své vazaly! Jak se opovažuješ!“

„Lorde Ferasi,“ ušklíbl se na něj a usadil se, než pokračoval. „Omlouvám se, za zdržení. Prosím posad' se.“

„Nebudu sedět níž, než ty,“ bodnul ukazovákem do vzduchu. „Sedni si k nám, kam patříš,“ Feras pohodil hlavou ke prázdné židli na kraji.

„To místo je ale už obsazeno,“ odpověděl.

„Gálusi,“ oslovil ho Feras našťvaně. „To, že jsi lordem hlavního města, z tebe ještě nedělá našeho krále.“

Sirion si jména zkontroloval v zápisníku. Zirio neznal jména všech lordů, Feras tam chyběl. Neznal lorda města Elora a tak si to tam rychle poznačil.

„Ale jistě, lorde Ferasi, to jsem nikdy ani netvrdil,“ Gálus se na něj blahosklonně usmál, čím dal najevo, že si to o sobě nejspíš myslí. „Jsem jenom zastánce tradic,“ pokrčil rameny. „Vždy bylo dvanáct lordů. To je tradice. Musíme jmenovat nového lorda. Dvanáctka musí být obnovena.“

„Ale Niarim padl,“ ozval se další z lordů. „Chceš ho osvobodit?“ ušklíbl se a pár lordů se rozesmálo. Feras se s mávnutím ruky podsadil a zkřížil si ruce na prsou. Taky se zasmál.

„To jistě ne,“ Gálus se zamračil a předklonil. „Všichni víme, že ze spárů Feeji, město nezískáme. Nedovolí to temný les a nedovolí to ani temní feejové. Město je

ztraceno. Přemýšlel jsem nad tím a mám jeden návrh. Jestli ho podpoříte, uzavřeme tím první bod tohoto zasedání.“

Když se lordi přestali smát a utichlo i obecenstvo, Gálus mluvil dál. „Největší panství, co by se dalo nazvat i městem je Istra. Taky leží poblíž Niarimu. Navrhuji, udělat z ní oficiálně město a z jeho pána lorda.“

V místnosti to zašumělo a lordi se mezi sebou krátce poradili. Sirion viděl, jak přikyvují a s návrhem souhlasí.

„Dobrá,“ řekl za ně Feras. „S tím souhlasíme.“

Gálus potěšeně přikývl a zvedl ruku. „Maraliesi, pojď k nám.“ zavolal.

V místnosti to tiše zašumělo a jeden z bohů ohně předstoupil. Váhavě přišel blíž.

„posad' se lorde, na své místo,“ Gálus mu ukázal na prázdnou židli.

„Ale můj lorde, já nemohu. Mé panství ani není městem. Tuhle poctu si nezasloužím.“

Gálus se na něj zamračil. „Ale zasloužíš. Rozhodli jsme. Odteď jsi novým lordem. Tvé město, se časem rozroste. Kolik bohů ohně u tebe žije?“

„Jenom já a má žena,“ odpověděl Maralies, na co se v místnosti ozval smích.

„Ticho!“ zařval jeden z lordů a zvedl se, aby se mohl ohlédnout. V místnosti to okamžitě ztichlo. „Posad' se lorde,“ ukázal mu na prázdnou židli vedle sebe.

Když se oba usadili, Gálus mluvil dál. „To musíme napravit. Každý lord potřebuje osobní stráž.“

„To nebude nutné,“ namítl Maralies. „Jak jistě víte, vládnu malému panství. Nepotřebuji žádnou stráž, umím se o sebe postarat.“

„Tradice,“ Gálus pokrčil rameny a ostatní lordi pokývali hlavami. „Potřebuješ aspoň jednoho pro sebe a jednoho pro svou choť. Najdou se zde dva dobrovolníci?“ zavolal.

Chvíli to v místnosti opět zašumělo a z davu vyšli dvě bohyně ohně. Sirion naprázdno polknul. Poznal je. Olea a Tarlis. Byli to služebnice lorda Lavidase. Niarim opustili před bojem. Nemělo ho překvapit, že tady budou také, ale nečekal, že je ještě někdy v životě uvidí. Chtěli najít pomoc a varovat lordy před temnými bohy.

„Výborně,“ Gálus se potěšeně zasmál a tleskl do dlaní. „To by jsme měli. Teď to hlavní,“ opět se zamračil a zvažněl.

„Halové,“ řekl jeden z lordů.

„Halové,“ přikývl Gálus a zvedl se ze svého trůnu. Sestoupil po schodech a postavil se k ohništi. Rozhlédl se nejdřív po lordech, pak po přítomných. „Mnoho z vás je nikdy nevidělo a nemuselo s nimi bojovat. Vězte, že to není snadné. Já jsem jim také čelil, no bylo to po boku Evorina.“ Gálus si dlouze povzdechl. Očima, jakoby hledal pomoc v přítomných lordech. Zvedl se Renz a postavil se vedle něj. Ostatní lordi trochu zaváhali a pak se taky zvedli a rozestavili se tak, aby přes ohniště viděli na shromáždění bohů ohně.

„Co tedy víme?“ položil otázku jeden z nich, kterého Sirion zatím neznal. „Víme, že se bojí imysanů,“ zašklebil se a pokrčil rameny. „kdo ne? Imysané jsou hrozbou i

pro bohy. Jestli i nějací zůstali, pochybuji, že nám pomůžou. Magie světla je pro Haly smrtící. Světlo obecně nesnášejí dobře. Začneme tedy tam. Každý z nás zkusí najít ve své říši co nejvíce čarodějů, kteří umí aspoň vzdáleně vykouzlit něco, co připomíná světlo. Čím jasnější, tím lépe.“

„Štítý,“ ozval se Gálus. „S Evorinem jsme je chytali do krystalových bariér. To kouzlo zvládne každý vodní mág a taky mnoho čarodějů. Zadrží je jenom krátce. Pak,“ konec věty zůstal vyset ve vzduchu.

„Ano, co pak?“ zeptal se ho Feras. „Tím, že je na krátko polapíme, je jenom rozzlobíme. Co pak? Jak je zabijeme? Jsou příliš silní, abychom je mohli změnit v popel. Náš oheň je nezraní. Ani magie našich čarodějů. Jsou jako vzduch. Co zbývá?“

„Co navrhuješ?“ Gálus si ho změřil přimhouřenýma očima.

Feras se od něj odvrátil a podešel blíže ke stovkám bohů ohně, co tiše naslouchali. „Já nevím. Když s nimi nemůžeme bojovat a nemůžeme je porazit, co pak zbývá?“ rozhlédl se s rukama od těla. „Lavidas měl Hala, jako hosta. Spojence.“

„A kam ho to dovedlo?“ zeptal se ho Renz.

„Zabila ho bohyně blesku, ne Hal,“ odpověděl mu další z lordů.

„Co navrhuješ Ferasi?“ Gálus se na něj nadále mračil. „Přidat se k Halům? Povedou náš lid do záhuby. Jsou to bohové zkázy, temnoty. Nezůstane po nich nic! Zotročí nás a vyhubí.“

„Chceš se snad spojit s feeji?“ Feras se hlasitě zasmál.

„Nevím,“ Gálus sklonil hlavu a unaveně si povzdechl. „Oni ukázali, že s nimi dovedou bojovat. Všichni víme, jaký je oheň temných feejů. Evorin Haly zabíjel, víme, že tam žije jeho dcera. Mají bohyni blesku, bílého feeje a dokonce i pravou imysanku. Mají ještě svou bohyni. Mohou se bránit a taky útočit. Co máme my? Slyšel jsi, jak dopadl Niarim. Nechali tam dokonce žít dva bohy ohně. Teď je chrání taky. Co je lepší Ferasi? Spojit se s temnýma bohy, kteří tě zradí a zabijí hned, jak je omrzíš, nebo se spojit s feeji, kteří tě můžou i ochránit?“

„A žít ve vězení?“ Feras si odplivl a rázně prošel kolem ohně. „Slyšel jsem dost! Odcházím!“

Než stihl Gálus něco říct, čtyři z lordů se k němu přidali a spolu s nimi odešla i většina bohů ohně. Gálus nevěřícně zíral, jak odcházejí a poraženě se svezl na jednu z prázdných židlí.

Renz se rozhlédl. Asi dvě stovky bohů ohně teď podešlo blíže, jak se v místnosti uvolnilo místo.

„Viděl jsem temné feeje bojovat s Halem,“ řekl jeden tiše, ale všichni se na něj podívali. „Některé i přímo zasáhl, ale měli jenom pár škrábanců. Zahnali ho a kdyby neutekl, jistě by ho i zabili. Dovedou s nimi bojovat. Mí lordi,“ pohlédl na každého. „Myslím, že rozhodnutí je snadné. Halům sami vzdorovat nemůžeme. Když si máme vybrat spojence, tak je jenom jedna možnost.“

Gálus se na mladého boha ohně usmál. „Kdo jsi?“

„Jsem Bazlar, ale mé jméno jistě neznáš. Na příkaz lorda Lavidase, mě proměnili pro boj s ledovým královstvím. Nevybral jsem si tenhle život, ale jestli si můžu zvolit svou smrt, tak nechci, aby byla v otroctví temných bohů.“

„Moudré slova, od někoho tak mladého,“ řekl Renz. „Co teď? Musíme za Feeji poslat vyslance a požádat je o pomoc.“

Všichni se podívali na Gáluse, který zbledl. „To neznamená, že musím jít já,“ zvedl se a podíval na lordy. „Jsme si všichni rovni, jak jistě víte. To, že jsem vás zvolal sem nedělá ze mě zástupce bohů ohně.“

Renz pokrčil rameny a ukázal na trůn. „Tradice. Vládněš hlavnímu městu a klidně můžeš mluvit v mém jméně.“

„V mém taky,“ přidal se další z lordů a ostatní si přidali, než stihl Gálus něco namítnout.

Bylo tedy rozhodnuto.

„Tak dobrá,“ odevzdaně si povzdechl. „Začneme, jak jsem navrhl. Vraťte se domů a sežeňte všechny mágy a čaroděje, co by se mohli hodit. Krystalové bariéry a světlo jsou klíčové. Když se vrátím, pošlu k vám posly s odpovědi od feejů. Vraťte se domů a připravte se. Halové se můžou objevit kdykoliv. Zkuste vydat i prohlášení o okamžitém zastavení honu na imysany. Zrušte odměny, za jejich udání. Nebo ne,“ zamyslel se. „Zvyšte je a upravte. Zaručte jim milost a odměnu, když se přihlásí. Svět musí vědět, že je potřebujeme a jejich pronásledování skončilo. Teď jsou naši nadějí. Světlem, co nás může zachránit před zkázou.“

Kapitola 4

Než se zasedání rozpustilo, Sirion váhal, koho dál sledovat. Gálus vydával rozkazy a povolal k sobě všechny čaroděje a vodní mágy z Norie. Maralies byl poslední z lordů, co ještě zůstal v síni a vypadal strhaně a unaveně. Byl možná ještě bledší, než Gálus. Když k němu podešli dvě bohyně ohně, co se nabídli být jeho osobními strážci, vrásky na tváři se mu prohloubily. Vypadal mladě, ale nahrbil se, jakoby byl už stařec.

„Můj lorde,“ oslovila ho Tarlis a mírně se mu uklonila. Olea se přidala.

Nový lord si unaveně povzdechl a krátce kývl. Bohyně ohně se mu představily. Sirion si jejich jména zapamatoval správně. Pro zvěda to bylo důležité. Co neuchoval v hlavě, našel ve svých poznámkách.

„Tak jo, můžeme vyrazit,“ řekl Maralies. „U hradu mám koně. Jel jsem nalehko. Vše mám prakticky sbaleno. Co vy?“

„Taky jsme nalehko,“ odpověděla mu Tarlis a zamyšleně si kousla do rtu. „Koně ale nemáme. Pocházíme z Niarimu a odešli jsme ve spěchu.“

„Zajímavé,“ lord se napřímil a změřil si obě s novým zájmem.

Tarlis to potěšilo a přistoupila k lordovi blíže. „Přísahám, že ti budeme věrně sloužit,“ řekla tiše. Sirion ji sotva slyšel ale ten její pohled byl výmluvný dostatečně.

„To rád slyším,“ odpověděl jí lord chladně, nevšímajíc si jejího svůdného pohledu. „Mě a mé manželce,“ řekl ostře.

Sirion se málem zasmál, když Tarlis ucukla a trochu poodstoupila.

„Jistě lorde,“ řekla a sklopila zrak.

„Tak dobře, půjdeme tedy. Můj kuň je už starý, ponese jenom naše věci a my se aspoň projdeme.“

„Jestli se nemýlím, tak vaše panství leží východně od Niarimu,“ zeptala se opět Tarlis a Sirion nabyl dojem, že z dříve je ona ta dominantní, co za ně rozhoduje. I útěk byl jejím nápadem.

Lord přikývl. „Byli jsme prakticky sousedé. Obávám se, že nepotrvá dlouho a z okna uvidím vyrůstat černé stromy feejů. Jste si jisté, že mi chcete sloužit? Z Niarimu jste uprchli a teď se tam prakticky opět vrátíte.“

„Odešli jsme, protože náš lord se spojil se Zerfem. Chtěl většinu z nás obětovat v boji proti ledovému království a feejům. Neplnil přání bohů ohně, ale vzdušného boha. Vedl město do záhuby.“

„Zerf? Tak se jmenoval ten Hal?“ zeptal se. Obě dívky přikývly. „Lavidas udělal pár špatných rozhodnutí. Co myslíte? Taky vidíte feeje a imysany, jako naší naději?“

Tarlis přikývla a chtěla promluvit, no Maralies ji zvednutou rukou zastavil a tázavě se podíval na Oleu. Taky přikývla, ale když lord v očekávání pozvedl obočí, pochopila, že chce víc než jenom kývnutí.

„Ano můj lorde,“ řekla tiše a Sirion musel podejít blíž, aby ji mohl slyšet. „Myslím, že byla chyba pronásledovat imysany a zabíjet je. Nebýt krále Evorina, zůstali by skrytí a žili by mezi námi dodnes v utajení. Možná by to byli i někteří z našich přátel a nevěděli by jsme o tom. Ak se i někteří dál skrývají, nemají důvod pomáhat nám a odhalit se.“

„To je pravda,“ řekl Maralies smutně. „Teď je potřebujeme, no za sto let, je možná opět budeme pronásledovat. My to víme, oni to vědí. A co feejové?“ opět očekával odpověď od Oley.

Plaše se podívala na Tarlis a polkla. „Pár jsem jich už potkala. Ty temní, jsou děsivý. I jeden z nich si poradí s tuctem našich.“

„Vážně?“ Maralies překvapeně zamrkal. Pak krátce přikývl. „Měsíční feej, je ještě mocnější, než oni. Je jejich králem. Temný feej s bílýma vlasy a svítícíma očima,“ zamýšleně vzal bradu mezi prsty. „Rád by jsem ho poznal. Když si pospíšíme, stihnu se vrátit domů a pak doprovodit Gáluse k Niarimu.“

Pokýval hlavou a dal se na odchod. Obě bohyň tiše cupitali za ním. To Siriona přesvědčilo. Měli stejnou cestu a nový lord byl nakloněn vyjednávání s feeji.

Sledoval je stejně, jako před tím Jirose. Přespál i ve stejném hostinci a byl si jist, že o něm nevědí. Nebyli jediní, co po zasedání odešli z hlavního města, no postupně se jim držel v patách už jenom on.

Za tři dny už byli v Istře a Sirion pro jistotu zůstal zahalen svou magií. Jestli bylo to jeho panství tak malé, tak si jistě povšimli každého cizince. Sledoval je mezi statky, roztroušené domy u lesa a tržiště, až k ne příliš okázalému panství.

Cestou viděl jenom louky, několik polí a pasoucí se dobytek. Tohle byl tedy něco, jako venkovský lord. Ze statku, který byl asi jen o něco větší, než ty, co cestou míjeli vyběhl čaroděj a vzal koně za uzdu.

„Vítej zpátky můj pane,“ řekl a tázavě se podíval na jeho doprovod.

„Najdi dívkám v domě nějaké volné pokoje,“ řekl s povzdechem a jistou nelibostí v hlase. „Zůstanou. Já si musím promluvit s mou chotí. Je v domě?“

„Paní Celien je v zahradě,“ odpověděl mu čaroděj.

„Stačí nám jeden pokoj,“ řekla Tarlis čaroději. „Jsme zvyklé bydlet spolu. Ale bylo by vhodné, někde v blízkosti našeho lorda, kdyby nás potřeboval.“

„Lorda?“ podivil se čaroděj.

Maralies si opět povzdechl. „Později ti to vysvětlím Same. Když je ubytuješ, sežeň všechny mágy a čaroděje. Po večeři je chci vidět v jídelně. To mi připomíná,“ otočil se na své dvě strážkyně. Vážně se na ně zamračil a napřímil se, jakoby byl lordem už odjakživa. „Tohle je malé panství. Říkal jsem vám to. Vládne tady křehká rovnováha. Každý člověk má tady své místo a svou práci. Potřebuji každého z nich. Taková malá komunita, jako je tahle, stojí na lidech. Nebudete se na nich krmit. Nebudete je urážet ani ponižovat. K jídlu máme dobytek. Jestli s tím máte problém, můžu vás zbavit vašeho slibu a propustit,“ řekl s jakousi nadějí ve hlase.

Bohyně ohně si vyměnili krátký pohled a pokrčili rameny. „Jídlo je jídlo,“ řekla Tarlis.

„No dobře,“ Lorda to trochu překvapilo, ale i potěšilo. „Když budete mít hlad, zdejší lesy jsou plné zvěři. A když nebudete mít čas, nebo chuť lovit, stačí říct tady Samovi. Má přehled o dobytku a ví, které kusy můžeme postrádat. Jak jste na tom teď?“

„Syté, můj lorde,“ řekla Tarlis a s Oleou si vyměnili krátký pohled. Pak sklopili zrak. Lord i Sirion pochopili, že jejich poslední jídlo nebyla asi žádná divoká zvěř.

Maralies jenom kývl a odešel. Sirion byl zvědav, co si o dívkách myslí a proč je tady nechce a tak šel tiše za ním.

Sledoval ho kolem domu, do malé zahrady u lesa. Rostli v ní hlavně květy, kterým kralovali růže a pár ovocných stromků. Zahrady byla dekorační, ne účelová, jak nasvědčovali i pečlivě oddělené ostrůvky a lavičky pod všemi stromy.

Na jedné z nich, pod košatou jabloní, seděla plavovlasá dívka a držela v ruce knihu. Maralies zastavil a díval se na ni. Chvíli trvalo, než si jej všimla. Odložila knihu vedle sebe a usmála se na něj, ale pak zvažněla.

„Jak to šlo?“ zeptala se. Vstala, objala ho a políbila.

Lord mlčel a když si oba sedli, hleděl zamyšleně do země a Sirion si zatím našel místo u jednoho z růžových keřů. Celien, poznačil si Sirion pro jistotu jméno bohyně ohně a čekal, co ji lord poví.

Překvapilo ho, že nezačal svým jmenováním, ale hned výsledkem shromáždění. Půlka lordů odmítala jakékoliv spojenectví s feeji. Celienina tvář se rmoutila každým dalším slovem, co lord vyslovil a přitom ho držela za ruce a palci je něžně hladila. Řekl ji pak i to, že po večeři svolal své mágy a pak se odmlčel.

Celien se k němu přitulila. „To zvládneme,“ chlácholila ho.

„To ale není vše,“ Maralies si povzdechl.

Když se od něj odtáhla, aby se mu mohla podívat do očí, chvíli hledal vhodné slova. I tohle Siriona na lordu mátlo. Teď získal lepší postavení a jeho žena taky. Mělo by ho to těšit, no on vypadal, jakoby to byl jejich rozsudek smrti.

„Byla obnovena dvanáctka. Naše panství je nejbližší k Niarimu,“ mluvil pomalu a když na ni pohlédl, otevřela pusu, no nic neřekla. „Lordi nám přidělili osobní stráž. Přišli se mnou dvě bohyně ohně. Jsem novým lordem.“

„Ne,“ Celien vytřeštila oči a pomalu zavrtěla hlavou.

„Budou se žít, jako my, ale budou tady žít. V našem domě. Taková je tradice.“

„Co je to za pitomou tradici!“ prudce se zvedla a oči ji divoce zaplály. „Nemůžou tady zůstat! To nejde. Budeme jim pořád na očích. Musíš je poslat pryč. Odmítnout jmenování.“

„Zkoušel jsem to,“ odpověděl tiše. „budu jedním z dvanácti až do své smrti. Tradice je...“

„Kašlu na tradice! Niarim padl a jeho lord taky. Proč musejí mít tebe?“ vztekala se, až se Sirion raději přikrčil. Obával se, že od hněvu vzplane a zapálí i celou zahradu.

„Bylo dvanáct prvních lordů, dvanáct dětí boha plamene. Je to na počest Embelarise. Vždy to tak bylo, drahá,“ mluvil tiše a odevzdaně.

„Ne,“ klekla si k němu a hněv z ní vyprchal. Z tváře se ji odpařovali horké slzy. Opět vzala jeho ruce do svých. „Co uděláme?“

„Když přijdou Halové, půjdou po lordech. Pokusí se je ovládnout. Teď jsme pro ně taky cílem. Buď se s nimi spojíme, nebo,“ nedopověděl. Zvedl ji bradu, aby se mu podívala do očí. „Můžeme bojovat. Víím, jak na ně. S Evorinem, jsme je lovili. Taky můžeme pláchnout. Klidně k mému dědovi.“

„Ne, to raději zemřu,“ Celien vypadala ještě více zděšeně, jak před chvílí. „Tvůj děda je šílený.“

„Ochránil by nás.“

„Řekla jsem, že do pavoučího lesa nikdy více nevkročím. Nikdy!“

„Dobrá,“ lord se zamyslel. „o pár dní se chce Gálus setkat s feeji. V Niarimu by se možná našlo místo pro nás a náš lid. Hodně lidí z města uprchlo. Mají Feeju a taky pravou imysanku.“

To Celien trochu uklidnilo a zamyslela se. „A co naši hosté?“ utřela si hřbetem ruky tvář a překvapeně na ni pohlédla. Dlouze vydechla a pokoušela se uklidnit. Odpařené slzy ji asi upozornili, že je rozrušená.

„Umím se hlídat. Nežil by jsem tak dlouho, kdyby to tak nebylo. Ochráním nás, za každou cenu. Za jakoukoliv cenu.“

„Ne,“ pohladila ho po tváři. „za jakoukoliv ne. Nesmíš se prozradit.“

„Má pravá podoba, by nás ochránila nejlépe,“ pošeptal a rozhlédl se.

Ted' na něj vytřeštil oči Sirion. Imysan? Jeden z ohnivých lordů, byl ve skutečnosti imysanem? Ted' už chápal, proč tady nechtěl jiné bohy ohně. Ani proč se nechtěl stát dvanáctým lordem.

Kapitola 5

Na lordovo zasedání, se Sirion nedostal. Nepovedlo se mu vejít do domu a tak mu nezůstalo nic jiného, než naslouchat venku u malého okna. Neslyšel sice vše, ale většinu ano. Maralies seděl u dlouhého stolu, vedle něj Celien a po stranách postávali jejich nové strážkyně. To kvůli nim, se mu nepovedlo vejít do domu. Postávali ve dveřích a bedlivě sledovali všechny příchozí. S neviditelným štítem, by kolem nich neprošel.

V jídelně bylo asi dvacet mágů a čarodějů. Lord se obzvláště zaměřil na vodní mágy a čaroděje. Vysvětloval jim, jak halové útočí, jak se brání a co jsou jejich slabiny. Pozorně naslouchal i on. Polapit se dají jenom krátce a to jenom pomocí krystalového štítu.

Přes cokoliv jiného proklouznou a proto na ně zabírá jenom vzduchotěsné vězení. Zbraně a většina magických útoků, jsou taky zcela neefektní. Včetně ohně. Ale každé zranění, co je donutí rozplynout se, jim zároveň odebírá i magii. Polapit je, udeřit, polapit je a udeřit. Tohle opakovat, je jediná možnost, jak je oslabit a možná i zabít. Když se někdo zeptal jak, lord odpověděl, že se o to postarají oni, jako bohové ohně, měli nejsilnější magii. Když je oslabí natolik, že se už nebudou moci rozplynout, budou schopni je i zabít.

Lordovi poddaní v něj měli nepochybně důvěru. Chápali rizika i nezbytnost jejich pomoci s tak strašlivým nepřítelem, jako byli temní bohové. Když se pozdě v noci shromáždění rozpustilo, rozhodl se odpočinout a vše v klidu promyslet.

Sirion přespal v stáji, zahrabaný senem a ráno se v klidu najedl. Zásoby sušeného masa, se mu míjeli, ale podle mapy, byl asi jenom pul dne cesty od Niarimu a byl tedy v klidu.

V ranním světle, si mohl konečně lépe prohlédnout malou mapku a našel na ni i pavoučí les. Kolem Istry byli lesy a za nimi, se rozprostírala poušť Sihra. Od východu, až na severozápad, bylo království písku a ledu. Ale kousek dál, na východ, byla na mapě malá skvrna s nápisem Pavoučí les.

Maralies včera řekl, že tam bydlí jeho děda. Taky, že by je mohl ochránit. To znamenalo, že se mu povedlo najít dva imysany. Usmál se a těšil se, až to poví

Demionovi. Úsměv mu trochu povadl, když si vzpomněl, že Celien ho nazvala šílenkem. Taky Evorin byl imysan a jeho šílenství z něj udělalo tu největší zrůdu v dějinách Elsemarie. Král, před kterým prchali i bohové.

Musel se dovědět více a zvažoval další kroky. Najít v téhle době imysana, bylo, jako najít poklad. Asi nikdo nepochyboval, že se Halové vrátí. Nikdo nevěděl, kolik času jim zbývá. Lord chtěl jednat s feeji a jeho choť nebyla proti.

Z Niarimu znal dva bohy ohně, co byli celkem v pořádku. Zdálo se, že ne všichni byli krvežíznivý zmetci. Vlastně popel žíznivý, nebo duše žíznivý? To, že měnili lidi v žhnoucí popel, který následně jakoby vdechli do sebe, bylo zrůdné a démonické.

Ale tihle dva, se živilo zvířaty. Sirion se tedy rozhodl. Vyšel ze statku a když jsi byl jist, že ho nikdo nemůže vidět, tak se na lesní cestě zviditelnil a pomalu kráčel zpátky k domu.

Statek se už pomalu probouzel k životu a když ze dveří vyšel lordův sluha Sam, namířil si to přímo k němu.

„Přeji dobré ráno, Pane čaroději,“ pozdravil ho Sirion s úsměvem na rtech.

„Dobré ráno cizince,“ změřil si ho. „můžu vám nějak pomoci?“

„Jmenuji se Sirion,“ představil se. „Pocházím z Niarimu a chtěl bych mluvit s pánem Istry.“

Sam nejdřív přimhouřil oči, pak povytáhl obočí a v jeho pohledu Sirion zachytil nedůvěru. Sam se ale usmál a přikývl. „V jaké záležitosti?“ zeptal se, ale už se napůl otočil ke dveřím.

„Jsme sousedé a můj král, by chtěl poznat vašeho pána.“

Sam opět kývl a pak už zmizel ze těžkými dveřmi. Sirion se málem plácl do čela. Byl tady brzy ráno. To by znamenalo, že musel cestovat v noci, aby se sem dostal v tak brzkou hodinu. V duchu zaklel, to byla chyba. Řekl, že je z Niarimu, ale ne, že jde právě odtud.

Když se otevřeli opět dveře, místo Sama v nich stála Tarlis. „Za mnou,“ zavelela a taky si ho podezřívavě změřila.

Nasucho polkl a šel za ní. Zavedla ho do jídelně, kde už u stolu stál Maralies s Oleou po svém boku. Celien nikde v místnosti neviděl. Chtěl se začat vymlouvat, ale vzpomněl si na přímost imysanů a jejich nedůvěru k vládcům. Lord nebyl žádný hlupák, o tom nepochyboval. Kdyby začal lhát, mohl by to poznat a získat si pak jeho důvěru, by bylo mnohem těžší. Rozhodl se tedy pro pravdu.

„Lorde Maraliesi,“ oslovil ho Sirion záměrně novým titulem. „Rád by jsem si promluvil s tebou a paní Celien. Mohli by nás Olea a Tarlis nechat chvíli o samotě?“

Reakce lorda byl nefalšovaný údiv a překvapení. I strážkyně na něj zůstali zírat. Nemohl znát jejich jména, ani nemohl vědět, že pán Istry, se stal lordem. Musel by být na zasedání, nebo musel mít přímé spojení s někým, co tam byl.

„Kdo tě poslal?“ zajímal se Maralies.

„Král a královna feejů.“ odpověděl po pravdě.

Lord se krátce zamyslel, pak se podíval na své strážkyně. „Jděte a pošlete sem mou manželku,“ řekl tónem, který obě poslechli.

Než přišla Celien, mlčel a obezřetně Siriona sledoval. Když vešla dovnitř všichni si posedali ke stolu a lord na Siriona kývl. „Poslouchám,“ řekl.

„Jsem Sirion,“ pohlédl na lordovu manželku, která kývla na pozdrav a nechápavě si ho prohlížela.

„Celien,“ představila se.

Sirion se na ni usmál, no lord se na něj dále mračil a uvažoval. „Pocházím z ledového království, no momentálně žiju v Niarimu,“ vychrlil na ně pravdu, čím doufal, že si je získá. Hned pokračoval dál, nedbajíc jejich překvapených obličejů. „Na přání krále Demiona, jsem zde. Máme společného nepřítele. Vím, že se chcete potkat s feeji. U brány Niarimu, to nebude problém.“

„Jak to všechno víš?“ zeptal se ho lord.

„Je to má práce,“ pokrčil rameny, ale tvář lorda Maraliese, mu napověděla, že tahle odpověď mu stačit nebude. „Jsem zvěd a umím se vplížit na místa, kam by to nikdo nečekal. Byl jsem v Norii a vyslechl jsem si shromáždění lordů. Pak jsem vás sledoval ke tvému domu.“

Celien sebou trhla a s obavami pohlédla na manžela. Sirion pochopil, co ji polekalo. Když si ho nevšimli v paláci, kde jinde ještě byl a co slyšel?

„Ano,“ naklonil se ponad stůl. „vím, co se snažíte utajit před vašimi strážci. Nemusíte mít obavy, neprozradím to.“

Chvíli trvalo, než to zpracovali a jako první se ozvala Celien. „Dost tím riskuješ. Je i jiný způsob, jak zaručit, že budeš mlčet,“ oči ji hněvem zapláli a Sirion nepochyboval, že to myslí vážně.

„To jistě jsou, ale jsem osobním přítelem krále nočních feejů. Nebyl by rád, kdyby se mi něco stalo,“ řekl sebejistě. To, že král neměl ani tušení, že je teď zde, bylo už vedlejší. „Já vím, riskuji svůj život, ale v ohrožení je celý svět a všechny životy, včetně těch vašich. Musel jsem vás chvíli pozorovat, abych si byl jistý, že s vámi můžu promluvit. Půlka lordů, by mě nepochybně zabila. Ovšem po dlouhém mučení.“

„To je pravda,“ souhlasil lord a jeho napjatý výraz, se uvolnil. „Tímhle hodně riskuješ. Prokázal jsi nám důvěru tím, že jsi k nám přišel.“

„Jsem jenom posel. Mám najít lordy, co by bojovali za společnou věc. Taky mám najít ty, co se skrývají,“ dodal tiše. „Je naděje, že by se k nám přidal i tvůj dědeček?“

Celien si odfrkla a Maralies opět sraštil obočí. Krátce, ale rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne. Je v pavoučím lese a tam i zůstane. Nepřijede. Když ho tam najdou, bude bojovat. Myslím, že by bránil i nás, kdybychom se tam ukryli, ale nepočítám s tím, že by nám přišel na pomoc. Ze svého lesa neodejde.“

„Rozumím,“ řekl Sirion, ale nerozuměl. „Znáš někoho jiného, co by nám mohl pomoci?“

„Ne,“ odvětil lord.

To Siriona nepotěšilo, no ani nepřekvapilo. Imysané se skrývají už celé věky a bohové ohně je dlouho pronásledovali. Bylo pro ně bezpečnější, ukrýt se i před sebou navzájem. I kdyby věděl, kde jsou ostatní, nejspíš by mu to stejně neřekl, co chápal.

„Můžeš mi říct něco o vládcích feejů?“ zajímal se Maralies.

„Něco ano. Ptej se.“

„Dobrá, ale je ráno a ty máš jistě hlad. My jsme ještě neměli čaj. Bud' našim hostem a popovídáme si. Taky mám spoustu otázek,“ řekl lord a teď se už i mile usmál.

Kapitola 6

S lordem si povídali dlouho do noci a i když mu několikrát nabídli víno, zdvořile odmítl. Musel si zachovat čistou hlavu, aby neřekl něco, co by neměl. Lorda zajímalo dění v Niarimu, ale hodně byl zvědav i na ledové království a samotné ledové mágy. Sirion mu řekl jenom to, co uznal za vhodné.

Debata se trochu odklonila, když se na večeri dostavilo pár lidí a čarodějů. Později se k nim přidali i bohyně ohně, které už odmítali čekat za zavřenými dveřmi. Sirion vše bedlivě sledoval a jeho hostitelé, si ho ještě více získali. Naslouchal a díval se. Svého pána i paní, měli zdejší lidé rádi. Vedli se uvolněné a přátelské rozhovory a všiml si, že to mate i dvě strážkyně.

Podle toho, co Sirion věděl a čeho byl svědkem, byli bohové ohně přísní a krutí vládcové. Tady to bylo jiné. Jakoby u stolu seděli přátelé a ne poddaní a už vůbec ne potrava. Viděl, jak Tarlis zprvu párkrát málem sáhla po meči, když se jeden z čarodějů nahnul k lordovi a položil mu ruku na rameno.

Celien si povídala s nějakou lidskou ženou a obě se něčemu zasmáli. Olea stála u nich a taky se zasmála. Lordova manželka ji už párkrát nabídla židli, no strážkyně to odmítla a Tarlis si nevěřícně prohlíželi poklidnou večeri.

Sirion zaslechl, jak Sam doprovodil několik hostů do prázdných pokojů v domě. Nakonec v jídelně zůstali jenom oni tři, se dvěma strážkyněmi.

„V domě bude pár hostů,“ řekl lord, když se dveře za Samem zavřeli. Mluvil ke Tarlis, která přikývla, no pořád vypadala omámeně.

„Můžu se zeptat,“ pohlédla na svého lorda a čekala.

„Jistě Tarlis.“ odpověděl. „Jsou tady pro naši i svou ochranu. Budou přespávat v našem domě.“

„To jsem nemyslela. To chápu. Mám na mysli tohle,“ Tarlis obsáhla rukama místnost. „tu večeri. To, jak se v přítomnosti svého pána chovají tví poddaní. Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„Jsem jejich pánem, ale ne pánem jejich životů.“

„Mají tě rádi,“ řekla a zavrtěla nad tím hlavou.

„A to je špatně?“ opáčil a usmál se. Celien položila svou ruku na jeho. Usmála se na něj a pak se zamračila na Tarlis.

„Nepovažuj to za slabost,“ Celienine oči výhruzně zapláli.

„To v žádném případě,“ řekla rychle.

Ještě chtěla něco dodat, no z venku se ozval výkřik. Všichni okamžitě vstali včetně Siriona. Děsivý zvuk se k nim donesl z velké dálky, no všichni si byli jistí, že ho slyšeli. Dům opět ožil a do jídelně se nahrnulo asi tucet hostů.

„Myslím, že to šlo z...“ lord nedopověděl. Malé okno v jídelně, se roztránilo a dovnitř vlítl černý dým, který nabral podobu mohutného, temného tvora.

Pomalou se rozhlédl. Všichni strnuli na místě a Sirion také. Ani se nestihl schovat za štítem.

Bolestní výkřik se ozval opět. Znělo to vzdáleně, ale jakoby teď už z jiného místa. Hal se napřímil a zdálo se být nemožné, aby prošel tak malým oknem.

„Hledáme lorda Maraliese,“ zašeptal hal mrazivým hlasem.

„Co tady chceš?“ zeptal se lord.

„Dáš nám své lidi, své bojovníky a mágy. Budeš nám sloužit a na oplátku budou ženy a děti žít. Odmítneš a zemřete všichni do jednoho,“ řekl.

„To je jasná nabídka,“ lord zamyšleně kývl a rozhlédl se po svých poddaných. Na některých spočinul jeho pohled o něco déle. „Teď!“ zvolal lord a střelil rukama k temnému bohu. Zasáhlo ho několik plamenů a zatlačilo ho to do kouta. Přidalo se barevné krupobití krystalů a rudé paprsky magické energie. Všichni útočili společně. Zasykali ho útoky, jaké by neměl žádný živý tvor přežít. Temná postava zařvala vzteky, nebo bolesti a zkroutila se. Rozplynula se a dýmový, hadovitý tvor, se pohnul k oknu.

„Štítý!“ zavelel Maralies.

Neforemní, temnou mlhu obalilo zelené světlo a uzavřelo hala v krystalové kouli. Vzápětí se štít roztránil a místností prošla vlna černého dýmu. Jako vichřice, odhodila od sebe všechno, co bylo kolem. Obránce odhodila od sebe na protější zdi a vzduchem prolétli židle a dokonce i velký, těžký stůl. Siriona to mrštilo do kouta a těsně nad ním praštil o kamenní zeď masívní stůl a málem mu urazil hlavu.

Několik mágů, se už nezvedlo. Náraz jim zlámal kosti. Kousek od Siriona, se pokoušela zvednout Tarlis a zasáhli ji jakési černé, rozmazané šmouhy. Stihla zvednout ruce, aby si ochránila tvář. Zaklela. Z rukou a ramen, ji vystříkla krev.

Dvě vlny plamenů opět zasáhli temnou postavu. Olea a lord zaútočili. Přidali se i rudé a bílé krystaly. Celien ležela pod troskami nábytku a pokoušela se zvednout. Nějaký čaroděj ji pomáhal a přitom jednou rukou vypálil rudým paprskem magie na zuřícího hala.

Obalil ho bílý štít, no nevydržel. Pak zelený, rudý, no všechny se téměř okamžitě roztrátili. Salva černých, dýmových čepelí rozsekala dva čaroděje. Zkusil to i Sirion. Jeho býlí štít, kolem hala, se nestihl ani vytvořit a už ho smetl, jakoby byl jenom mlha. Soustředil magii do ledového paprsku a vypálil. Věděl, že nic nezmůže, no nechtěl zemřít, jako zbabělec, čekající jenom na smrt.

Ubohé- pomyslel si vědom, že tady dnes zemře. Lord s Oleou a Tarlis, drželi proudy ohnivé magie hala v koutě. Dva vodní mágové pomáhali krystalovými trny, no bylo to marné. Když se přidal i čtvrtý plamen, Maralies se rozhlédl kolem. Půlka obránců byla mrtvá, nebo neschopná boje.

Oči mu zapláli modrým plamenem a jeho magie, se změnila. Plameny, co mu proudili z rukou, byli najednou jasnější a zmodrali. Bohyně ohně, zaváhali, no pokračovali ve svém útoku. Odhalil svou pravou tvář a přízrak, na který útočili, sebou trhl. Lord roztáhl prsty a jeho modré plameny se skroutili kolem černé mlhy a uzavřeli ji do ohnivé koule. Vzdušní bůh řval, až jim to rvalo uši. Koule modrého ohně pulzovala, ale držela.

„Utečte, všichni,“ řekl tiše a hltavě lapal po dechu. Maralies se zapotácel a Celien ho podepřela. Druhou rukou páčila proudem ohně do polapeného hala. Nikdo se nepohnul.

„Zůstaneme,“ řekla Olea. „Co máme dělat?“ zeptala se.

„Držte ho, jako já, uvězněte ho v plamenu,“ řekl namáhavě.

Bohové ohně poslechli a ohnivá koule zezelenala. Lord držel ruce vzpřímeně, no námahou se mu už třásla a kdyby ho Celien nedržela kolem pasu, nejspíš by se zhroutil k zemi. Krátce pohlédl na svou ženu. V očích měl modré plameny, ale jejich jasná barva už pomalu tmavla.

Sirion věděl, co to znamená, no nemohl nijak pomoci.

„Ztrácím sílu,“ řekl lord. „Ještě chvíli a vysvobodí se. Neudržíme ho. Není nás dost. Držte plamen!“ poslední větu zvolal a vrhl se vpřed.

Své ruce vrazil do ohnivé koule a celý modře zazářil. Jeho pokožka se tlumeně rozzářila. Vykřikl a vězení divoce zapulzovalo. Ozval se ohlušující řev. Lord, ale i hal. Lordův bolestný řev pomalu utichl, no halův nadále rostl. Teď si už byl Sirion jistý, že řve bolestí. Ať dělal Maralies cokoli, způsobovalo mu to muka.

Lord klesl na koleno a jeho záře potemněla. Ruce měl dál ponořené do ohnivé koule, která také ztmavla. Jakoby oheň zčernal. Z koule se vyplazila černá mlha a po ruce se mu rozšířila kolem hrudi, prolezla na jeho záda a postupně ho obalila, jako černý oheň. Výkřik odezněl a místnosti se rozléhal jenom zvuk planoucího ohně. Koule se smrškla na polovinu své původní velikosti. Pak, jakoby se vsákla do lordových dlaní, celkem zmizela. Všichni přestali útočit.

Hal zmizel a krátké ticho narušilo lordovo bolestné zasténání. Temné plameny ho už kompletně pohltily a všichni od něj ustoupili. Olea tahala Celien od něj násilím a musela ji pomoci Tarlis.

Pak se lord najednou změnil na hala. Zmizel a místo něj se jídelně pomalu zvedl černý stín. Rozhlédl se pomalu kolem a v místě, kde měli být oči, zazářily dvě modré světla.

„Nebylo jiné cesty, drahá,“ řekl přízrak skřípavým hlasem.

„Maraliesi?“ zeptala se Celien a přiložila si ruku na ústa.

Tarlis na něj namířila dlaň a zamračila se. „Jsi to ty, můj lorde?“

„Ano, jsem to já. Viděli jste, co jsem. Jsem imysan,“ oči mu nadále zářily. „Musel jsem pohltit jeho magii. Neublížím vám. Dej tu ruku dolu, Tarlis.“

Zaváhala, ale pak poslechla. Když se ozvalo další bolestné zakvílení, hal sebou trhnul a pohlédl k oknu. Teď to už znělo někde z blízka.

„Hned se vrátím,“ řekl lord a jeho postava, se rozplynula a prolétla malým oknem.

Rozpačitě si dívali za ním. Až teď se Sirion zvedl. Celien stála chvíli, jako omráčená a pak se rozhlédla. „Pomozte raněným, honem!“ zavelela a všichni, co ještě mohli stát, ji okamžitě poslechli. Sirion také. Pro dva mrtvé čaroděje bylo už pozdě, ale jeden vodní mág, byl jenom v bezvědomí.

Celien obvázála ruku zraněnému mágovy a pohlédla na Tarlis. V ranách na rukou, ji už plála ohnivá magie a léčila ji.

„Jak jsi na tom?“ zeptala se ji.

„V pořádku paní,“ odpověděla a pohlédla na Oleu.

Celien kývla a pohlédla k oknu. „Nesmíte to nikomu říct. Ukázal svou pravou podstatu, aby nás zachránil.“

„Jistě má paní,“ řekla Tarlis bez zaváhání.

Olea taky přikývla a mračila se na mrtvé těla kolem. „Taková zkáza. Je mi líto tvých lidí.“

„Našich lidí,“ řekla Celien a povzdechla si.

Vyjekla, když oknem proletěl černý mrak a zhmotnil se do veliké postavy. Oči se mu modře rozzářili.

„Našel jsem jenom jednoho,“ řekl lord. „Povedlo se mi ho zabít, ale máme hodně mrtvých a zraněných. Jděte prosím. Pomozte jim, mě se teď děsí. Zůstanu raději zde. Pak jim to zkusím vysvětlit.“

Když poslechli, zůstali v jídelně už jenom oni dva, ale lord Siriona zastavil. „Ty zůstaň,“ řekl mu lord. „Můj lid bude muset odejít. Shromáždíme je a vyrazíme k Niarimu hned, jak to půjde. Nejsme tady v bezpečí.“

„Zajisté,“ odpověděl mu čaroděj. „V Niarimu budete v bezpečí.“

„Dobře,“ řekl děsivým hlasem.

„Tohle je tedy tvá nová podoba?“ Celien k němu přistoupila. „To je v pořádku drahý. Počítala jsem s tím. Věděla jsem, že když se zamiluji do imysana, může se něco takového stát.“

„Je to ještě trochu horší,“ řekl lord pomalu. „Tahle má nová podoba, je trochu jiná. Jsem to pořád já, ale mé tělo, je jako tělo vzdušných bohů.“

Temná postava, se zavlnila a začala se zmenšovat. Během mrknutí tam místo něj stála malá dívka, se šedou pletí. Místo vlasů, ji z hlavy pláli temné plameny, které se kolem ní vlnili a dotýkali se podlahy. Oči jí jasně zářili modrým světlem.

Celien zalapala po dechu.

„Jsem to já,“ řekla malá dívka holčičím hlasem. „Pořád jsem Maralies.“

Sirion odvrátil pohled. Tuhle část slyšel od Demiona. Popsal pravou podobu Zerfa. Lord teď vypadal, jako mladá, zato však hodně děsivá dívka. Holá dívka.

„Ach u všech bohů. Proč je z tebe dívka?“ Celien nevěřícně kroutila hlavou.

„S magií převezmu i fyzické črty. Halové jsou ale jenom dívky. Jinak to nešlo, drahá. Neporazil bych ji, neudrželi by jsme ji,“ odpověděl lord. Nebo odpověděla?

„Já,“ Celien zaváhala. „to chápu. Je to jenom dočasné, nebo ne? Můžeš se proměnit v něco jiného.“

„Možná. Můžu to nahradit stejně silnou magií, nebo silnější. Ale nevím jakou. Teď je ale tahle má nová forma prospěšná. Druhého hala, jsem porazil docela snadno. Teď vás lépe ochráním. Je možné, že takový už zůstanu hodně, hodně dlouho.“

„Aha,“ zašeptala a chvíli mlčela. Prohlédla si lorda od hlavy k patě a pokrčila rameny. „Vypadáš docela roztomile. Zvyknu si. Společně to zvládneme.“ přistoupila blíž a sklonila se, aby jej mohla políbit. „Zkusím to nějak vysvětlit našemu lidu. Pak se dáme na cestu.“

Kapitola 7

Měli sice palác, ale Alia považovala za skutečné království jejich malý, stromový domek. Vše v něm vytvořila vlastní magií. Nebyla zdaleka tak zručná, jako Kuela, která jí pomáhala, no chtěla, aby ve stromě byla její duše. Ano, byl to Feejin černý strom, no byl zároveň i její.

Teď ji Kuela pomáhala vytvářet schody do druhého podlaží, kde si pak chtěla vytvořit ložnici. S jejím manželem, Usurem, se dočasně přestěhovali do Niarimských lesů, aby pomáhali s jeho proměnou. Přes den jim pomáhala v lesích, nebo se věnovala povinnostem správce a po setmění ji Kuela dávala soukromé lekce z tvarování stromu.

Vnitřek byl zatím hrubý a účelný, no spletité vzory a drobné detaily, mohli klidně počkat. Takový příbytek, se může upravovat i celý život a nebylo kam spěchat. Ze zdi už nechala vyrůst pět schodů, které měli v oblouku stoupat do nového podlaží. Už cítila, jako se strom vyčerpává a že bude muset pro dnešek skončit. Na štěstí se naučila i trpělivosti.

Tu našla někde hluboko v sobě, díky Demionovi. On do ní vnesl klid, on ji vyvážil a udělal kompletní. Ohlédla se na něj. Seděl na malé pohovce, která vyrůstala v protější zdi a tiše sledoval její práci. Vlastně sledoval ji, jako klečí na schodech a dává jim patřičný tvar. Znala už ten pohled a zrudla. Její modrá tvář zahořela a věděla, že je asi fialová. Nebylo fér, jak ji i pohledem přiváděl do rozpaků. To světlo v jeho očích, jakoby měnilo barvu. Zešedlo, nebo potemnělo. Vlasy měl už delší, padali mu přes ramena a jejich bílá barva kontrastovala s fialovou kůží nočního feeje.

V dějinách byl jenom jeden, jako on. Říkali mu bílí, nebo taky měsíční feej. Nebyla jsi jista jestli kvůli barvě vlasů, nebo svítících očí. Ano, někdy ji připadali, jako dva jasné měsíce.

Usmál se a sáhl po měděném hrnku s čajem. Působil klidně a uvolněně. „Vypadá to úchvatně,“ utrousil a znalecky pokýval hlavou.

„Já už musím jít,“ Kuela jim krátce pokynula hlavou a odešla.

Alia si založila ruce v bok a povzdechla si. Demion nevinně pokrčil rameny. „Udělal jsem něco?“

„Rozptyluješ mě.“

„Rád se dívám, když pracuješ. Je to inspirativní,“ zazubil se.

„Demione, Alio,“ oslovil je hlas a z podlahy uprostřed oválné místnosti pomalu vyrostla postava. Feeja se objevila ve své tradiční podobě.

„Matko,“ řekla současně s Demionem.

„Musím s vámi mluvit. Je to důležité. Právě jsem oslovila všechny vládce. Můžu vás všechny spojit, aby jste se viděli a slyšeli.“

„Jistě matko,“ souhlasila i když nevěděla, jak to chce učinit.

Z podlahy vyrostli další tři postavy a nabrali detailnější rysy. Alia hned poznala Suidu a Kiarona, vládce lesních feejů a Enaliu, která se od Feeji odlišovala jenom tím, že byla oblečená. Tak tohle byl důkaz, že umí lehce vytvořit oblečení a podobu královny nočních feejů, umí udělat i takhle.

Všichni se krátce pozdravili a Feeja jakoby váhala, jak začít, co bylo znepokojivé.

„Nevím, jak vám to říct jinak, než jak se to stalo. Mé důvody byli mateřské. Chci chránit své děti a nevím, jaká budoucnost nás čeká. Proto jsem se rozhodla najít pro nás útočiště, kdyby se někdy svět obrátil proti nám. Vyslechněte mě a možná pochopíte mé rozhodnutí.“

Všichni souhlasili a rozpačitě se po sobě dívali. Jakoby se Feeja chtěla k něčemu přiznat.

„Před pár měsíci, když Zerf unikla z Niarimu, chytila jsem ji, uvěznila a vyslyšela,“ řekla Feeja a všichni vypadali překvapeně. Zdálo se, že všichni to teď slyší poprvé.

„Chtěla jsem zjistit, co plánují. Bála jsem se o vás. Postupně, si získala mou důvěru a učinili jsme dohodu. Jejich ostrov by nám mohl být jednou domovem, kdyby se svět otočil proti nám. Chránila by jsem celý ostrov. Souhlasila a tak jsem ji pustila. To bylo před dvěma týdny. Dnes se vrátila s odpovědí. Ona a dvanáct jejich sester, jsou teď mými hosty. Prosím, neútočte na ně. Slíbila jsem jim bezpečí.“ Feeja na každého krátce pohlédla a hned pokračovala. „Jenže část jejich sester nesouhlasí a chtějí zde rozpoutat válku. Už jsou tady. Pokusí se proti nám a proti sobě poštvat lordy. Chtějí zničit náš svět. Je to ale horší, než jsem čekala. Nepřišli sami. Přišlo s nimi šest vodních bohů. Sahrové jsou na jejich straně.“ Feeja se podívala někde bokem a kývla. „Je tady Zerf a chce s vámi mluvit.“ oznámila a z podlahy vyrostla další postava. Drobná s vlníci vlasy.

„Všem se chci omluvit,“ řekla plaše. Alia pohlédla na Demiona. Ruce měl zaťaté v pěsti a čelist pevně sevřenou. „Neřekla jsem vaší matce, že náš ostrov hlídají vodní bohové. Vždy tam byli, jsou jeho ochránci. Nečekala jsem, že by mohli dělat potíže. Vždy nás jenom pozorovali. Od války byli u ostrova a dění ve světě, je nezajímalo. Jenže se přidali k útoku a proto jsem vás musela varovat. Já,“ pohlédla na Feeju „chci se omluvit. Mrzí mě to. Nechci už vaši zkázu. Naopak. Tenhle svět chci uchovat, pochopit a zachránit. Mnoho z mých sester to vidí stejně a ostatní to zatím jenom nechápou. Neznají nic jiného, než strach.“

„Vodní bohové,“ pokračovala opět Feeja „jsou hodně mocní a nebezpeční. Mají na svědomí hodně bohů. Taky imysanů. Ostrov kde žijí, je tím pádem vyloučen. Nemůžeme tam jít. Voda posiluje jejich magii. Jsou tady a musíme se připravit.“

„Pomůžou nám naši hosté?“ zeptala se Enalia. Feeja se podívala na Zerfa.

Hal, co vypadal, jako malá dívka pomalu jednou kývl. „Proti Sahrům vám pomůžeme. Jsme na vaši straně. Ale proti mým sestrám bojovat nebudu. Nepřišli jsme sem, abychom je zabíjeli. Naopak, chceme je zachránit. Chceme je navést na jinou cestu. Pomocť jim.“

„My se ale budeme bránit, když nás tvé sestry napadnou,“ řekla Enalia a Alia souhlasně přikývla.

„To chápu,“ odpověděla Zerf. „Taky se budu bránit, když se postaví proti mně. Ale při tomhle útoku spoléhají na vodní bohy. Varovala jsem je před feeji. Bojí se vás a myslím si, že na vás přímo nezaútočí. Pošlou Sahry. Půjdou ale i po imysanech.“

„Anissia,“ pošeptala Feeja.

„Ano,“ souhlasila Zerf. „Ta je jedna z hlavních cílů.“

„Ne! Někdo na ni právě útočí!“ zvolala Feeja. „Nedosáhnu na ni. Potřebuje pomoc. Demione, Alio, vy jste nejbliž.“

Alia bez váhání vyběhla do noci a Demion běžel za ní.

Kapitola 8

Alia tam byla první. Od jejich stromového domu, byla mýtiny jenom kousek a díky své ohromné rychlosti, tam byla mnohem dřív, než Demion. Uviděla záblesky bílých krystalů a černou šmouhu, která se kolem nich zavlnila. Právě probodli její matku, která se rozplynula a pohnula k lesu.

Z jejího domu, zůstal jenom rozeklaný kmen a všude kolem byli rozmetané jeho větve. Útok přišel asi, když byla právě v domě a možná i spala. Uviděla, jak se krystaly rozplynuli a bílá mlha obalila temný, prchající mrak. V mžiku se změnila na bílou kouli, která prudce vystřelila zpátky ke zbytku stromu, o který se s rachotem roztránila. Uniklý dým opět uvěznila krystalová koule.

Alia ji zasáhla bleskem a během mrknutí už stála vedle Anissii, která se právě zhmotnila. Střepiny krystalů se rozplynuli v mlživý opar, který se začal formovat do veliké postavy. Najednou stál před nimi bílý obr, lesklý a třpytivý, jako diamant.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se, ale neodvážila se spustit zrak z nepřítele.

„Jo,“ Anissia ztěžka oddechovala. „Bojuji s loutkou. Nevidím nikde elementáře, co ji ovládá.“

To byla pravda. Alia viděla na mýtině jenom výsledky magického řádění. Kdyby byl vodní bůh v lese, Feeja by ho dávno zneškodnila.

Loutka, které sahala sotva do pasu, se na svou velikost nečekaně prudce pohnula vpřed a její pařáty, se přitom změnili na dvě dlouhá ostří. Napřáhla se, ale dřív, než sekla, Alia ji zasáhla salvou blesků. Rozbila se na tisíce ostrých střepů, které zůstali vyset výhruzně ve vzduchu. V duchu zaklela a když se pohnuli, uvolnila svou magii kolem sebe. Její aura z blesků, se změnila v jakousi kouli přesně v momentě, když do ní ostré úlomky narazili. Všechny se ze zasyčením vypařili.

Chtěla ochránit i svou matku a samou ji překvapilo, že vytvořila jakousi průhlednou bariéru, po které pulzovali namodralé blesky.

„Hezké. Nevěděla jsem, že to dovedeš,“ řekla Anissia pochvalně.

„Ani já ne,“ pohlédla na ni. Vypadala unaveně, ale byla nezraněná. Není snadné zranit vzdušného mága. Její pohled upoutalo světlo. Na chvíli si myslela, že je to Alrin, no postava obalená jasnou září, byla příliš mohutná.

Demion byl zahalen jasným, namodralým plamenem své magické aury. Hned, jak vyšel z lesa, vypálil proud plamene někam vzhůru. V temné noci uviděla černý mrak, který se prudce pohnul a plamen ho zcela minul.

To se už na něj řítily salva ohnivých koulí. Jedna v mraku jasně zazářila, jak do něčeho narazila. V záblesku uviděla protáhle tělo vodného boha. Mrak se opět prudce pohnul, no tentokrát klesl a narazil o nedaleké jezírko.

Zašklebila se. Vodní bůh teď posílí svou magii. Demion k nim přiběhl a Alia stáhla štít k sobě a ponechala si kolem sebe ochrannou auru magie. Anissia už popadla dech a ochranu nepotřebovala.

Z lesa postupně vyšlo několik nočních feejů a přidali se k nim. Vodná hladina nedalekého jezírka tlumeně zářila, no jinak byla klidná. Vodní bůh, se asi připravoval na útok a sbíral sílu.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Demion a jeho planoucí oči probodávali jezero.

„Ano. Jak jsi věděl, kde je?“ zeptala se ho.

„Řekla mi to Feeja,“ krátce zatnul zuby. „A jí to řekla Zerf.“

„Hezké od ni,“ ohlédla se po příchozích. Sedm feejů, je kývnutím pozdravilo a rozestoupili se kolem nich. Z temnoty lesa vylítlo tucet přízraků a Anissia zalapala po dechu. V dlaních, se ji rozpálil modrý oheň a zvedla ruce k útoku.

„Počkej,“ zastavila ji, no sama se připravila k boji. „Myslím, že jsou to spojenci. Pak ti to vysvětlím,“ snažila se uklidnit svou matku. Nevěděla o Halech, ani o Sahrech. Feeja by je sem nepustila, kdyby to byli nepřátelé. Mohutné přízraky z černé

mlhy dosedli na zem a jeden z nich se proměnil v malou dívku. Bylo to, jakoby se mlha rozplynula a odhalila drobné stvoření ve svém nitru.

„Přicházíme pomoci,“ řekla a zvedla od těla prázdné ruce. „Vaše matka nás poslala.“

„Zerfe?“ zeptala se.

„Ano, královno.“

Alia si povzdechla a opět přesunula svou pozornost k jezeru. Halové přišli na pomoc a Feeja jim sem ukázala cestu. Tohle mohlo počkat. Vodní bůh ne. Ostatní noční feejové, je obezřetně sledovali, no nevypadali překvapeně, že je zde vidí. Feeja je už stihla varovat. Tohle na nich vždy obdivovala. Tu chladnou a rozvážnou mysl. Nedivila se, že jim nepřátelé říkají temní feejové. Vůči nepřátelům dovedli být nelítostní a téměř nic, je nevyvedlo z míry.

„Co to dělá?“ zeptala se a letmo pohlédla na Demiona. Taky už Zerfovi nevěnoval pozornost. Sahr byl teď větší problém.

Zerf přišla blíž a zvedla se na špičky, aby lépe viděla. „Sbírá magii. Je to vodní bůh. Vodní elementář. Asi při snaze zabít Evorinovou dceru,“ úkosem se podívala na Anissiu „spotřeboval více magie, než čekal. Teď se rozhoduje, jestli utéct, nebo bojovat.“

„Co myslíš, že udělá?“ zeptala se jí Anissia.

Zerf sebou polekaně trhla a nepatrně odstoupila, aby se dostala od ní dál. Alia měla pocit, že ji víc děsí její matka, než vodní bůh. Tomu se nedivila. Její otec zabil hodně halů a Anissia měla stejné schopnosti. Jen, ať se jí bojí- pomyslela si.

„Já na jeho místě, by jsem utekla. Varovala jsem své sestry, před vámi. Sahrové slyšeli každé mé slovo. Jsou ale arogantní. Možná věří, že nás může všechny porazit.“

To se ale už hladina nadzvedla a vynořila se z ní ohromná vodní koule. V jejím nitru něco zazářilo a Alii to připadalo, jako krystalový štít. Tekutý povrch, se rozbouřil a začal divoce rotovat.

Zerf obalil černý dým a z malé dívky byla najednou mohutná, temná postava. „Bude útočit,“ řekla skřípavým šeptem, z kterého Alii zamrazilo v zádech.

Na důkaz z vodního povrchu vystřelili tucty dlouhých chapadel a máchli po nich. Všichni včas uskočili a obří kouli zasáhli stovky černých čepelí. Přidali se modré ohně. Všechny spojené útoky však mizeli v hlubinách rozbouřeného povrchu a nezanechávali na něm žádné stopy. I modré, ohnivé koule mizeli a vyhasínali v nitru tohoto vodního štítu a ani zdaleka nedosáhli na druhý, vnitřní štít z krystalu.

Halové zkoušeli i něco, co vypadalo, jako černý, vzdušní vír, co do sebe nasával ohromné množství vody a měnil je v mlhu, která se rozplývala nad temným lesem. Jasně proudy plamene odpařovali taky část povrchu a byli účinnější, než ohnivé koule. Alia si všimla, že vodní bariéra, se pomalu, ale jistě smršťuje. Voda z jezera, nebyla nekonečná, no pořád ji tam bylo dostatek a Sahr, si ji mohl kdykoliv doplnit.

Porazit ho takhle, by trvalo věčnost a na mýtině neměli feejové tolik síly, kolik jim dodával černý les.

Vypálila salvu blesků i když nečekala, že nějak mohou ubrat z masy, která obklopovala vodního boha a něco se stalo. Vodní koule zazářila a na krátkou chvíli její rotace zcela ustala. Zachvěla se a s hukotem se zřítla zpátky do jezera. Nad hladinou, zmítající se vlnami, se teď vznášel už jenom bílý, kulatý krystal.

V hukotu vln zapraskal a vyhasl. Z plesknutím dopadl do jezera a hladina, se začala pomalu uklidňovat. Všechny oči padli na ni. Dokonce si ji zdálo, že i halové se na ni překvapeně dívají.

Pár z nich, se proměnilo v černý dým a zalétli k jezeru. Kroužili nad hladinou a po chvíli jeden z nich něco uchopil a přitáhl ke břehu. Na uhel spálené, mrtvé tělo. Vypadal, jako nějaký zvláštní druh chobotnice.

Alia se odvrátila a objala Demiona. Jeho planoucí aura a jeho objetí, ji uklidňovali. Jeden z halů se odvážil přijít k ní a proměnil se v malou dívku. Hádala, že to bude Zerf.

„Zdá se, že jeho vodní ochrana, mu byla zhoubou. Vůči tvé magii, ho to udělalo zranitelným,“ řekla Zerf . „Jestli chcete, pomůžeme vám ochránit jejich cíle.“

„Kdo je cílem?“ zeptal se Demion.

„Anissia, Alrin tvá choť a samozřejmě i ty, králi.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Alia tiše Demiona.

„Vrátíme se do paláce a poradíme se s ostatními. Ale je tu problém,“ podíval se na Anissiu. „Nemůžeme tě tady nechat. Můžeš projít lesem?“

„Je načase to zkusit,“ odpověděla Anissia a zamířila k černým stromům.

Kapitola 9

Ailon se vyškrábala po strmém svahu až k úpatí černého lesa. Ohlédla se k ledovému království. Před sebou viděla mohutný strom světla, kousek od něj palác a napravo z hory stoupal bílý opar. Tam byla zelená roklinka. Barevné záblesky se prohnali městem a zůstávali po nich veliké, krystalové kopule.

Ochranné štíty postupně pokrývali všechny veliké a menší domy. Úlevou vydechla. Připravili se na obranu. Prohlédla si oblohu. Smrákalo se a jestli byl v oblacích ukrytý další vodní bůh, nebyl rozeznat. Jeden ale s jistotou proletěl nad temným lesem. Cesta sem, ji zabrali více času, než čekala. Z téhle strany byli jenom strmé skály, co ji ztěžovali pohyb a bojovala s vyčerpáním. Tolik magie, ještě nikdy nepoužila. Několikrát si musela udělat pauzu. Pomalu se setmělo.

Podcenila svou únavu a přecenila své schopnosti. Kdyby věděla, že výstup bude tak obtížný, prošla by raději městem až k přehradě a vstoupila do lesů až někde na jihu. Přímá cesta, se jí zdála nejkratší, zato však byla pomalá, bojovala se strmým svahem a

vyčerpáním. Stratila drahocenný čas, ale snazší bylo pokračovat a lézt vzhůru, než se vracet a jít jinou, schůdnější cestou.

Nadechla se a s nedůvěrou si prohlédla nejbližší strom. Prastará bohyně Feeja, byla lesem. Byla bohyní země a života. Neměla by ji ublížit. Ne, když byla ledovým mágem, ale i tak se jí svaly napnuli a v zátylku ji zamrazilo, co bylo podivné. Stromy zašuměli ve slabém poryvu větru a Ailon vešla do lesa.

Nestalo se nic. Tedy nic, kromě toho, že dva stromy mezi kterými chtěla projít, jakoby ztuhli a jejich listy přestali šumět. Věděla, že Feeja ji cítí, možná i vidí a zkoumá, co je zač. Možná i poznala, čím je pod touhle maskou ledu.

Vzduch kolem ní, se pomalu uvolnil a tak kráčela dál. Les zhoustl a tma byla taková, že musela probudit své vnitřní světlo. Oči pravého imysana viděli lépe a stejně měla podezření, že Feeja dávno poznala, čím je. Mohla se odhalit. Chvíle se prodírala lesem a pokoušela se držet směr, kterým letěl mrak, no orientace byla pořád těžší. Často kráčela sama i temnějšími lesy, ale nikdy necítila takový strach, jako teď.

Magie byla všude. Byla tak ohromná, tíživá a dechberoucí. Napjaté nervy se s ní pohrávali a viděla přízraky v každém stínu. Možná se jí to ale nezdálo. Možná ji už temní feejové pozorovali.

Ano, bohyně jistě věděla, že je tady. „Já jsem Ailon,“ promluvila do okolní tmy. „Hledám Alrin. Myslím, že je v nebezpečí. Viděla jsem sem letět vodního boha.“

Čekala, jestli dostane nějakou odpověď a jeden ze stínů se pohnul. Najednou stála před ní veliká, temná postava.

„Zdravím tě, dítě světla,“ řekl.

Zamrkala a chvíli se nezmohla na odpověď. Takové prastaré oslovení neslyšela už celé věky. Jeho inkoustové oči, si ji se zájmem prohlíželi. Zachvěla se. Temný válečník ji děsil. Věděla co čekat, no stát před temným feejem bylo něco jiného. Ne temný, noční- opravila se v duchu. Chvíli zvažovala, jestli je vůbec skutečný a není jenom přízrakem bohyně. Jak se mohl tak mohutný chlap dostat k ní tak tiše?

„Jmenuji se Danier,“ představil se. „Říkáš, že sem letěl Sahr?“

„Ano, napadl naši hlídku na moři,“ odpověděla už bez zaváhání. Znal jména starých bohů. Buď o nich slyšel, nebo je už i sám viděl. Pak by musel být hodně starý.

Danier se napřímil a Ailon se podvědomě přikrčila. Pohlédl vzhůru, ke korunám stromů, které zašuměli. Oči se mu rozšířily. Pak trhl hlavou někde na stranu. Ailon polekaně pohlédla tím směrem. Stál tam další, stejně hrozivě vypadající temný stín. „Naidasi, tvá žena! Běž! Já půjdu do paláce.“ řekl Danier a druhý noční feej zmizl v temnotě. Bylo to, jakoby tam ani nikdy nebyl.

„Co to...“ začala se ptát, ale feej ji zvednutou rukou umlčel.

„Sahr napadl jeho ženu. Šli jí už na pomoc jiní, ale je to jeho choť a měl by být u ní. Já půjdu do paláce. Dovedu tě tam, jestli chceš. Je tam Alrin. Říkala jsi, že jde po ní?“

„Myslím, že ano. Myslím si, že spolupracují s haly. Čekáme jejich útok a byla by velká náhoda, kdyby se tu objevili jenom náhodou a právě teď. Proto si myslím, že jdou po imysanech.“

„Chápu,“ Danier přikývl a opět se podíval někam vzhůru. Šumění listů ji připadalo, jako slova, ale bohyni nerozuměla. Věděla, že noční feej ano. Něco mu říkala a jeho tvář se rmoutila. Překvapeně povytáhl obočí. „Dobře matko,“ řekl a povzdechl si. V jeho postoji byl nesouhlas, no zároveň i pokora a bezmezná odevzdání.

Ailon měla pocit, jakoby mu Feeja řekla něco, co se mu vůbec nelíbilo, no pokorně to přijal. Otočil se k ní. „Zdá se, že někteří z halů, jsou teď našimi spojenci.“

„Co?“ vyvalila na něj oči.

„Pojď, zavedu tě do paláce. Jsi také imysanka a tam budeš v bezpečí.“

Kapitola 10

Sotva vešli do paláce, Feeja jim oznámila, že u brány se shromáždila početná skupina uprchlíků, vedená Sirionem. Bylo mezi nimi i několik bohů ohně a tak Demion navrhl, že je půjde přivítat a vysvětlit jim zdejší pravidla.

Alia zavedla svou matku do altánku u paláce a zvažovala, kde ji ubytuje. Krátka procházka černým lesem, ji značně oslabil. Les ji sice nezabil, ale ubral ji hodně sil a cestou ji museli podepírat. Byla cílem a na neštěstí se nemohla ukrýt v černém lese ani v černém stromě. Demion tedy nechal ať se Alia postará o svou matku, než dorazí Naidas a vybral se s několika strážci k bráně.

Niarim spal a nikdo z obyvatel neměl ani tušení, že útok halů už započal. Vodní bůh, byl odolný vůči všem útokům, kromě jednoho. Nikdo nečekal, že přijdou i Sahrové. Na ně nebyli připraveni. Nevěděl, jak se s nimi vypořádat a to mu dělalo starosti. Tenhle se bránil vodním štítem, ale až ostatní zjistí, že je to vůči magii blesku dělá zranitelnými, dají si pozor.

Stín po jeho pravici, ho vytrhl z ponurých myšlenek. Jeden z halů se přidal k jeho družině. „Zerfe?“ zeptal se a ohlédl, jestli jich není více. Byl jenom jeden.

„Ano králi, to jsem já,“ promluvil temný přízrak, svým typickým mrazivým šeptem. „Tvá choť mě poslala.“

„Je Anissii už lépe?“

„Ano,“ řekla a jakoby se její mlživé tělo otřásl. „mé sestry ji hlídají. Pomůžeme, jak jen budeme moci.“

Demion kývl a přidal trochu do kroku. Chtěl to mít co nejdříve za sebou. Museli promyslet, co dál, museli se připravit nejenom na boj s haly, ale i s vodními bohy. To, že právě Alia měla být hlavní zbraní, ho přivádělo k zoufalství. Nemohla být v první linii, nemohl ji vystavit takovému riziku. Opět se cítil mizerně a zbytečně. Jeho magie, byla k ničemu, proti takovému nepříteli. Musel najít jinou jejich slabinu. Halové je znali nejlépe. Úkosem se podíval na Zerfa, pak se jeho pozornost obrátila k

bráně. U mohutných stromů, se shromáždili desítky lidí a za branami byli další. Bylo jich více, než čekal. Rozhlédl se. Mezi uprchlíky bylo hodně zraněných. „Nelzare,“ Demion oslovil jednoho ze svých strážců. „Vzbuď starostu. Budeme potřebovat ubytovat tyhle lidi. Sežeň prosím i lesní feeje. Potřebujeme léčitele. Asi by bylo možné, některé lidi ubytovat v prázdných stromových domech.“

„Ano králi,“ odvětil a odešel.

To se ale už dopředu prodíral Sirion a Demion si vydechl. Rád viděl, že je nezraněn.

„Demione,“ pozdravil ho a ohlédl se k příchozím. „bohové ohně, čekají před branou. Feeja je zatím nevpustila,“ pohlédl na majestátní stromy u cesty. Jejich větve se proplétali kousek nad hlavami zuboženě vyhlížejících uprchlíků. Žádný bůh ohně, by pod nimi neprošel.

„Nejdříve k nim promluví, musejí znát pravidla.“

„Už jsem je poučil, ale od tebe to vezmou jistě lépe,“ krátce se pousmál. „byl jsem v Istře. Cestou sem, se k nám připojili ještě dva lordi a pár jejich lidí. Zaútočili na ně halové. Nevím, jak dopadl zbytek, ale půlka lordů, se chce raději připojit k feejům, než k halům. Vše vám pak vysvětlím. Ale lord Maralies,“ nahnul se blíže k Demionovi a rychle se rozhlédl, „je imysan. Byl jsem u toho, když bojoval s Halem a pohltil jeho magii. Teď vypadá, jako oni. Jenom oči mu svítí, jako tobě. Poznáš ho podle toho.“

Demion se překvapeně odtáhl, aby se mu mohl podívat do očí. Sirion na potvrzení kývl.

„Dobře, pak mi povíš více,“ ohlédl se, ale Zerfa nikde neviděl. Asi nechtěl děsit příchozí a ukrýval se někde ve stínech stromů. „kde je?“

„Zůstal v Istře s pár čaroději, aby pohřbily své mrtvé. Zatím se k nám nepřipojil. Dělán si už obavy, ale musel jsem zavést tyhle lidi do bezpečí.“

„Dobrá práce,“ pochválil ho a přátelsky mu stiskl rameno. „počkej mě v altánku, je tam Alia. Odpočiň si, než se vrátím.“

Vděčně se usmál a přikývl. Vypadal unaveně.

Demion prošel branou s půl tuctem svých strážců. Dav se mu rozestoupil a zachytil hodně vystrašených očí. Před branou, jich bylo méně. Zůstali tam hlavně bohové ohně a pár jejich věrných mágů.

Žhnoucí oči, ho sledovali se směsí strachu a údivu. Plaše skláněli hlavy. Bylo jich asi dvacet. „Znáte pravidla?“ zeptal se. Všichni přikývli, když jim pohlédl do očí. Zastavil se u dívky, kterou znal. A taky tu, co stála vedle ní. Oči se mu rozšířily a magie v něm zaplála. Než si to stihl uvědomit, jeho aura vzplanula a obalili ho bílé plameny.

Polekali se a poklekli. Strážci se rozestoupili a připravili na boj. Reakce jejich krále byla jasná. „Klid,“ zvedl ruku, aby je zastavil a zabránil krveprolití. Dnes toho bylo na něj příliš a neuvědomil si, jaký je po celou dobu napjatý. Magie jenom reagovala na možnou hrozbu. Chránila ho. Tyhle dvě bohyně ohně, znal z hranice, když byl ještě bohem ohně. Téměř ho tehdy zabili. Ta větší z nich, mu vrazila díku do břicha a

nechybělo mnoho a další by měl v zádech. Unikl smrti jenom o vlásek. Byli sebranou dvojicí bojovnic a byli mnohem nebezpečnější, než by se na první pohled zdálo. Pohlédl na další. Všichni teď pokleklí. Dokonce i mágové. Tohle nechtěl. Mysleli si, že ukazují sílu své ohnivé magie, ale přitom to byla jeho krátká slabost, co ji vyvolala. „Vyhybejte se černým stromům. Když budete mít hlad, řekněte strážcům. Jste naši hosté. Vítejte v Niarimu,“ řekl a pokoušel se uklidnit. V dálce protrhlo temnotu zelené světlo.

„Magie,“ zašeptal a přimhouřil oči. Sirion říkal, že Maralies se zdržel. Stočil se k braně. „Matko, můžeš je vpustit,“ pak pohlédl na své strážce. „Jdeme!“ zavelel a dal se do běhu.

Mohl tam být Maralies a mohl být právě pod útokem. Nikdo z jeho strážců nezaváhal a následovali svého krále z bezpečí černých stromů. Zahřmělo a spustil se prudký déšť. Demion krátce vzhlédl a v duchu si přál, aby v mracích nebyl žádný vodní bůh. Na něj jeho magie nestačila. Doufal, že bouřlivým mrakům se vyhybají. Během chvíle byl déšť tak hustý, že se země změnila v kaluže a bláto. Na jeho ohnivé auře, se odpařoval a zamlžoval mu výhled.

Další záblesk magie, byl už mnohem blíž. Ať tam byl kdokoliv, museli ho už vidět. Zářil, jakoby byl pravý imysan. Možná to bylo dobře. Kdyby tam byli halové, jistě by raději prchli, než čelili magii světla.

Doběhl právě ve chvíli, když se dva tmavé přízraky ukryli v lese a na cestě zůstali stát jenom tři čarodějové. Jednomu z nich, se podlomili kolena a zbylí dva byli příliš vyděšeni, aby si toho všimli a stihli ho včas zachytit. Klesl do bláta a sípavě zakašlal. Mladší z mužů, se vzpamatoval, jako první a zvedl ruku, rozzářenou zeleným světlem.

„Ne počkej,“ zastavil ho druhý. „To je bílý feej. Král temných feejů.“

Mladší čaroděj se zamračil a kývl. Pomalu spustil ruku a pohlédl na svého zraněného druha. Klekl si k němu a něco zaklel.

„Jsem přítel,“ řekl Demion a pomalu se přiblížil.

„Kde jsou?“ zeptal se ten mladší a rozhlédl do tmavé noci.

„Zahnal je světlo,“ odpověděl mu starší čaroděj a dovolil si taky zkontrolovat svého raněného druha. Pak se rozhlédl kolem. „A kde je lord?“

Jako na zavolání, se z lesa vynořil temný stín a zastavil na kraji cesty. Na okamžik si Demion myslel, že je to Zerf, ale v dýmové, černé tváři svítily namodralé oči. Mohutný přízrak pomalu roztáhl ruce od těla.

„Ne! Neútočte!“, zazněl z dálky ženský hlas. Všichni, včetně Demiona, sebou trhli a otočili se za zvukem.

V té chvíli se už u Demiona objevili strážci a po zabahněné lesní cestě běžela nějaká bohyně ohně. „To je můj muž,“ volala na nich.

Noční feejové ostražitě sledovali tmavý les kolem cesty a hlídali také modrookého hala. Když k nim bohyně ohně doběhla, postavila se před lorda Maraliase a lapala po dechu.

„Bez obav,“ řekl jí král. „Vím co je tvůj muž. Sirion mi to stihl říct.“ rozhlédl se kolem sebe. Už ho uviděl. Zerf se krčila pod nedalekým stromem. Aspoň myslel, že je to ona.

„Odved'te je do města,“ nařídil strážcům a vykročil k Zerfovi.

Dva z nich poslechli a vzali zraněného čaroděje, čtyři vyčkávali a hlídali okolí. V dešti bylo špatně vidět a lese kolem, se mohli pořád ukrývat halové, nebo i něco jiného. Přízrak pod stromem se trochu napřímil.

„Je to imysan,“ řekla. Nebyla to otázka.

„Ano,“ odpověděl.

„Převzal naši magii,“ pošeptala. „zabil někoho z nás.“

„Ano,“ přisvědčil.

„Počítala jsem s tím, ale...“ odmlčela se. „Počkám v Niarimu,“ řekla a rozplynula se v mlhu, která zmizela ve tmě.

„Ten Hal je s vámi?“ zeptal se Maralies.

Demion přikývl a obrátil se k lordovi. „Kdo na vás zaútočil?“

„Halové. Bylo jich asi osm. Jednoho jsem zabil, zbytek unikl,“ pohnul se k Demionovi a jakoby se vznášel kousek nad zemí. „Takže je to pravda. Jsi pánem bílého ohně?“ zeptal se.

„Jsem bílý feej. Správce Niarimských lesů. Pojďme. Není tady bezpečno,“ vzhlédl a záblesk ozářil zamračenou oblohu. Nad hlavami měli příliš mnoho mraků.

Kapitola 11

Když procházeli branou, Feeja je poslala do hradu. K lordovi a jeho ženě, se připojili i dvě bohyně ohně. Demiona znervózňovali, ale svou ohnivou auru stáhl a snažil se je nevšímat. Teď byl mnohem silnější a pochyboval, že by na něj zaútočili. Byli to válečnice a tehdy na hranici poslouchali jenom příkazy.

Když vešli do hlavní sály, čekali už na nich. Byla tam Alia, Esmaria s Alrin, Anissia, tucet halů a hodně feejů. Zahlédl i pár ledových mágů. Trůn byl prázdný a Alia naň ukázala rukou.

„Čekáme na tebe, můj králi,“ pronesla a usmála se. Ale to, jak přimhouřila oči, naznačovalo, že už ví o jeho krátkém výletu z Niarimu. Ano, vzít si jenom šest strážců a opustit bezpečí města, když se mohli kolem pohybovat Sahrové, bylo zbrklé a nezodpovědné.

Usmál se na ni a zamířil k trůnu, kde se usadil. „Tohle je Maralies,“ ukázal na černý přízrak. Lord se zavlnil a v tu chvíli už tam místo ohromné postavy stála malá dívka. Hal s modrými, zářícími očima. Vlasy z černého dýmu, se mu neklidně vlnili

kolem útlého, šedého těla, z kterého pozvolna stoupala černá mlha. Dívka měla na sobě krátkou, černou vestu a černé nohavice. Tenhle hal, byl oblečen.

V místnosti to vzrušeně zašumělo a halové u zdi, se neklidně zavrtěli. Jeden z nich, se přiblížil k lordu a nechal zmizet svou vzdušnou auru. Demion hádal, že je to Zerf, ale zatím viděl bez ochranné aury jenom ji a nevěděl, jak vypadají ostatní.

„Kolik sester podalo tvou rukou?“ zeptala se. V jejím hlase nebyl vztek, jenom smutek.

„Neměl jsem na výběr,“ promluvil lord dívčím hlasem a plaše se rozhlédl.

„Já tě neobviňuji,“ řekla Zerf. „Věděla jsem, že mé sestry tady budou umírat. Varovala jsem je. Jenom chci vědět kolik.“

„Tři. Napadli nás. Musel jsem se bránit. Musel jsem bránit svůj lid. Tohle jsem nechtěl,“ rozpažil ruce od těla. „Nestačila má magie ohně, musel jsem to udělat.“

„Chápu,“ Zerf kývla a vrátila se ke svým sestřím. Zůstala ale ve své hmotné podobě.

„Ty jsi lord Maralies?“ zeptala se ho Esmaria překvapeně.

„Býval jsem ohnivým lordem, teď jsem Hal.“

„Ale proč jsi teď dívka?“

Maralies si povzdechla. „Spolu s magií převezmu taky fyzickou podobu. Bohové vzduchu jsou jenom dívky, tak jsem teď i já.“

„Aha,“ Esmaria pomalu přikývla a podívala se na Alrin. Ta pokrčila rameny. Ani ona o tom nevěděla. Demion tedy nebyl jediný. „Takže další imysan. To je dobře. Tohle je Ailon,“ Esmaria ukázala na ženu, co stále kousek za ní. „Dnes k nám přišla.“

Demion se překvapeně zvedl z trůnu. Byla ledovým mágem, ale oči měla, jako imysan.

„Zdravím,“ plaše kývla hlavou a pohlédla na Maraliase. „Je to už dlouho, starý příteli.“

„U všech bohů,“ lord se zasmál a doběhl k ní. Objal ji a pak opět zvažněl. „Čekají nás těžké časy,“ řekl tiše a smutně.

„To ano,“ souhlasila Esmaria. „Co můžeme čekat?“ zeptala se a pohlédla ke zdi, u které postávali halové.

Dva další, se zbavili vzdušné aury a místo mohutných, černých zrůd, se objevili dvě malé dívky. Na první pohled stejné, jako Zerf. Jedna z nich trochu předstoupila.

„My jsme Sira,“ krátce potřásla hlavou. „Já jsem Sira,“ opravila se a rozhlédla inkoustově černýma očima. Tým pohledem připomínala noční feeje. Demion se už ale naučil číst i v tihle očích. Byl v nich smutek a jakási odevzdaná rezignace. „Halové půjdou za lordy. Kdo se k nim nepřidá, toho zabijí. Poštvou jejich armády proti feejům a ledovému království. Lidi, mágy a čaroděje. Všechny, co budou moct projít černým lesem a způsobit nějaké škody. Čím více životů to bude stát, tím lépe.“

„Feeja nemusí vpustit nikoho,“ promluvila Esmaria. „Může hranice zcela uzavřít a kromě zvěře nevpustí do lesů nikoho. Stromy se propletou tak hustě, že k nám nic nepronikne. Můžeme se bránit.“

„Ano,“ souhlasila Sira. „I někteří lordi budou vzdorovat. Pak budou bojovat proti sobě. Bojovat a umírat. Brat proti bratru, sestra proti sestře. Je to za jedno. Bodou bojovat a umírat. O to nám,“ zaváhala „o to jim jde.“

„Co je to pak za spojenectví?“ zeptal se Demion.

„Není to spojenectví,“ Sira pokrčila rameny. „Bohové ohně, jsou jenom nástroj.“

„Ale když se navzájem vyhubí, jak jim to pomůže proti nám?“ nechápal Demion.

„Hned asi nijak,“ Sira přikývla. „Ale my myslíme do budoucna. Svět bude ve válce. Feejové a ledové království budou před haly v bezpečí, ale zbytek světa ne. Když se zbytek světa změní v popel a prach, budete strádat i vy. Nebude už tolik lidí a nebude se rodit tolik čarodějů, ani mágů. Pak přijde na radu Argasia. Nebude vás tolik přibývat a jednou se to možná obrátí a začnete pak postupně vymírat. Z dlouhodobého hlediska, je to pro Haly výhra.“

„A jak do plánu zapadají Sahrové?“ zeptala se Alia.

„Zaměří se na cíle, které jsou pro nás klíčové, ale obtížné, nebo nemožné zabít. Například Alrin, nebo Anissia.“

„A dále,“ Esmaria povytáhla v očekávání obočí.

„Většina cílů, je v tuhle chvíli právě tady. A je tu i pár nových, o kterých jsme doteď nevěděli. Hodně bohů se obává imysanů. Tady to vidíte,“ mávla rukou k lordovi. „Imysané mohou být hodně nebezpeční. Ukrývají se a nikdo neví kolik jich tam venku ještě je. Válka by je mohla odhalit.“

„A další cíle,“ ptala se dál Esmaria.

„Nebudou asi tolik riskovat a nenapadnou hned ledové království. Nevím,“ Sira se zamyslela a prameny černé mlhy kolem ní neklidně zavláli. Částečně zahalovali její nahé tělo, ale zdaleka ne dostatečně. Na jejich ostrově žijí asi takhle a místo oděvu, mají svou magickou auru. Možná neznají stud a zima jim asi taky nedělá potíže. „Možná Pavoučí les,“ řekla a tázavě se podívala na Zerf.

„Ano,“ Zerf přisvědčila. „Na seznamu byl vždy dost vysoko.“

„Proč pavoučí les?“ vyhrkl Maralies a předběhl tak Esmarii.

„Tomu lesu vládne Byran. Zemní bůh,“ vysvětlila Zerf. „Jediný, co zůstal tady. Ostatní žijí na ostrovech. Myslím si, že odešli kvůli němu.“

„Proč?“ Zajímal se Maralies. Oči lorda se zúžili natolik, že přes ně pronikali jenom dva tenké louče světla. Mlhové vlasy, jakoby kolem drobného těla ztuhli v očekávání odpovědi.

„Protože je to ve skutečnosti imysan,“ odpověděla Zerf.

„To ne,“ lord nevěřičně zavrtěl hlavou. „Jak to víte?“

„Vždy jsme tady měli své zvědy,“ Zerf jemně pokrčila rameny.

„Králi,“ Maralies se otočil na Demiona. „musím ho varovat.“ Pak pohlédl na svou ženu. „Musím jít, má lásko. Je to jediná rodina, co ještě mám. Já musím,“ bezradně rozhodil rukama. „Nesmí zemřít.“

„Ano, drahý,“ bohyně ohně ho krátce objala a pak pohlédla na další dvě, co stáli vedle ní. „Pojedeme s tebou,“ řekla odhodlaně.

Demion se nestačil divit. Další imysan a v podobě zemního boha? Ale o pavoučím lese ještě neslyšel. Maralies se podíval na Demiona s jakousi naléhavostí a prosbou v očích. Jakoby ho prosil o pomoc. Demion lehce kývl a lord se trochu uvolnil. Další imysan. Vůči svému vymírajícímu druhu, cítil jistou odpovědnost. Každý, kterého objevili a mohli ochránit, byl nadějí, že přežijí.

„Dobrá,“ Esmaria pohlédla opět k Halům. „Ještě další cíle?“

Tři drobní halové pokroutili hlavami a i jejich veliké, dýmové sestry vypadali, že taky o ničem dalším nevědí.

Porada se rozpustila a Esmaria se nabídla, že zůstane v Niarimu a pomůže. Povolala více bojovníků, na ochranu města a taky lesních feejů. Poslali posly do Argasie, aby varovali říši před možným útokem halů a sahrů.

Demion neměl kamenný hrad v oblibě, ale pochopil, proč se zasedání konalo právě tam. Do jejich paláce, by bohové ohně nemohli vstoupit a týkalo se to i jich. S Alií se tam právě vydal, když se k nim připojil Maralies se třemi bohyněmi ohně. Kousek za nimi šla taky Ailon. Namířil si to tedy do altánku. Chtěli s nimi mluvit a on chtěl taky poznat další imysany. Na Maraliesovi viděl, že s ním chce o něčem mluvit. Hádal, že to má co dělat s Pavoučím lesem.

Děšť neustával a kromě hradu, se dalo dobře promluvit i v nedalekém altánku. K tem účelům byl vytvořen.

Když se všichni usadili, promluvil. „Za jiných okolností, by tohle bylo šťastné shledání. Každý den nepotkám imysany. Pomůžu ti, jestli se chceš zeptat na to.“

Maralies dlouze vydechl a vděčně kývl. „Doufal jsem. Ano, na tohle jsem se tě chtěl zeptat.“

„Proč se to volá pavoučí les?“ zeptala se Alia a trochu znechuceně nakrčila nos.

„Protože tam žijí pavouci,“ odpověděl Maralies. „Velcí pavouci,“ dodal trochu neochotně.

Alia vytřeštila oči. „Jak velcí?“

Maralies pohlédl na svou ženu. Bohyně ohně, byla už téměř suchá, stejně, jako Demion. Magie ohně byla užitečná i v tomhle. Skousla si spodní ret a čelo se ji svraštilo. „Hodně, hodně velcí. A největší je jejich bohem. Verion je blázen. Je zemní bůh a vybral jsi podobu obrovského pavouka?“ zamračila se na Maraliase. „Proč zrovna pavouk?“

„Má je rád. Vždy byl trochu,“ lord hledal vhodné slovo.

„Šílený?“ doplnila ho jeho žena. „Může si na sebe vzít jakoukoliv podobu. Klidně může být prorostlou veverkou, nebo žábou. Proč není motýlem? To už mohl být raději obřím hadem. Půjdu s tebou, ale spálím všechny pavučiny, které uvidím. A jestli mě jenom jedna z těch jeho potvůrek štípne, spálím celý ten jeho prokletý les.“

Demion překvapeně zamrkal. „Je zemním bohem a má podobu pavouka?“

Maralies se nahrbil na pohovce, jakoby byl skutečně jenom mladá, nesmělá dívka. „Jsem si jistý, že i Feeja, by mohla mít takovou podobu, kdyby chtěla.“

„Tak vidíš,“ ozvala se opět jeho žena. „Ona má ale rozum.“

„Můj dědeček, ale nechce, aby do jeho lesa někdo chodil. Tohle drží všechny dál. Má tam klid.“

„Všechny kromě pavouků. Ty to tam táhne. A v tom lese se jim daří.“ lordova manželka si povzdechla a vzala svého chotě kolem ramen. „Špatně se mi s tebou hádá, když vypadáš takhle,“ řekla už vlídněji. I její rozpálené oči, jakoby trochu pohládli. „Aspoň, že nemáš ty bezedně temné oči, jako jiní halové. Nebo osm nohou,“ otrásla se. „Když se nad tím teď zamyslím, tak tvá proměna dopadla dobře. Bude to něco nového, ale zvyknu si.“

„Asi by jsem si měl změnit jméno,“ lord se zamyslel. „Když jsem teď dívka, musím si na to taky zvyknout. Možná by jsem se mohl,“ zauvažoval „mohla by jsem se volat Aralies. Lady Aralies.“ rozhlédla se kolem sebe a usmála.

„Kde leží Pavoučí les?“ zeptal se jí Demion. „Doteď jsem o něm neslyšel.“

„Není na všech mapách. Je starobylý, ale hodně poutníků do těch končin nezavítá. Je to nehostinné místo. Leží daleko za pouští. Bude to dlouhá cesta. Namáhavá.“

„Tak proč nejít po vodě?“ zapojila se do hovoru Ailon. Všichni na ni překvapeně pohlédli. „Vím, kde to je. Seženu loď a bude to jistě rychlejší. Vodní magie dovede s lodí hotové divy.“

„To zní dobře,“ Aralies pomalu přikývla. „Kdy můžeme vyrazit?“

Demion se podíval na Alii.

„Vyspíme se a zítra můžeme vyrazit,“ řekla.

Kapitola 12

Alia nemohla dlouho usnout a nepomohlo ani to, že ji Demion hladil po zádech. Nechtěla opustit černý les, ale chápala nutnost téhle cesty. Mohli zachránit dalšího imysana. Z pavouků se ji dělalo špatně a raději na ně nechtěla ani myslet.

Vstala brzo. S lítostí pohlédla na nedodělané schodiště, točící se kolem zaoblené zdi a vyšla ven. Děkala si starosti také o svou matku a tak ji chtěla ještě před odchodem navštívit. Dočasné ubytování ji našli v malém kamenném domku s břidlicovou střechou, kousek od paláce. Byla jedinou ze zdejších cílů, která se nemohla ukrýt v černém lese.

Jak se blížila šerem k malému, dvou podlažnímu domku, zapochybovala, že by ji mohl jenom na chvíli ochránit před magickými krystaly. Byla sice nezranitelná, ale vytrvalé útoky, by ji vyčerpali, spotřebovala by svou magii a nakonec by ji bylo možné i usmrtit. Odhadovala, že do svítání zbývá necelá hodina.

Když pohlédla k zamračené obleze, polekal ji temný stín, který se mihl u ní. Veliká postava černého dýmu, se změnila v malou dívku.

„Zerfe?“ zeptala se.

„Ano, to jsem já. Jak jsi mě poznala?“ podivila se.

„Nepoznala. Viděla jsem takhle jenom tebe a ty dvě další dívky. Ty ale chodí všude spolu. Jenom jsem hádala. Co tady děláš?“

„Hlídám město. V noci bylo pár nepokojů. Noční feejové vše srovnali, ale pár lidí není nadšeno, že jsou zrovna tady. Situace je napjatá. Možná se to ještě zhorší, když přijdou další uprchlíci. Můžou být mezi nimi i spojenci halů.“

„Já vím,“ řekla Alia smutně. Tohle ji taky nedalo spát. Nerada odjížděla v takové době, ale věřila, že si s tím Esmaria poradí. Jinak by nešla a nedovolila by to ani Demionovi. Držela by ho tady i kdyby to znamenalo, že ho musí svázat.

„Mé sestry Eri a Sira odešli s Araliesem,“ řekla Zerf.

„Cože?“ vytřeštila na ni oči.

„Imysan je teď Halem. Světlo mu není moc příjemné a proto vás budou čekat někde u lodi. Vyrazili ještě v noci, měla jsem vám to vzkázat.“

„Myslela jsem, že ho nenávidíte. Proč jdou tvé sestry s námi?“

Zerf se nepatrně usmála. „Svolili jsme si svou stranu. Tímhle dokazujeme, kde stojíme. Nemusíš mít obavy o malou lady. Se dvěma haly, si jistě poradí. Tvá matka?“ Zerf pohlédla k domu „mě děsí více.“

„Představím vás? Je hodná, neboj,“ dodala rychle, když viděla její vystrašené oči.

Když po krátkém uvažování kývla, opět vykročila k domu a zaklepala na dveře.

Otevřel Naidas. Usmál se na ni a zamračil na malou Zerf, která se schovávala za ní. „Dcero,“ pozdravil. Pojď dál. Odstoupil a nechal je obě projít.

Sotva vešli do malé kuchyňky, ze dveří vyšla Anissia a prsty si uhladila své rudé vlasy. „To je ale návštěva,“ pronesla s povytaženým obočím. „Čaj?“ zeptala se, ale už ho sypala do zlatých hrnků a zalívala ho studenou vodou se džbánů.

Krátce jeden podržela v dlaních, aby ho ohřála magií a podala ho Alii. Druhý taky ohřála a podala ho Zerf. Ta ji ho téměř vytrhla z ruky, jen aby se ji nemusela dotknout, co na rtech její matky vyvolalo potěšeny úsměv.

„Mám dojem, že zlaté hrnky se ohřívají hůř, než ty měděné, ale jiné jsem nesehnala. Je to dost horký?“ zeptala se.

Alia přikývla a opatrně si odpila. „Akorát.“

Pak její matka proklouzla kolem ní a postavila se před Zerf. „Ještě nás nikdo nepředstavil. Já jsem Anissia,“ řekla a napřáhla k ní svou ruku.

Zerf jakoby na chvíli zmrzla a pak pomalu, velice pomalu napřáhla svou ruku. Pohledem přitom prosila o pomoc Aliu, která na ni kývla.

Když se jejich ruce dotkli, Zerf vytřeštila oči a hrnek ji málem vypadl. Zalapala po dechu a ruku prudce stáhla.

„Neboj, neublížím ti,“ řekla Anissia. „nezmocním se tvé magie. Tedy pokud nebudeš dělat potíže.“ dodala ledovým hlasem s lehkým úsměvem na rtech.

Zerf kývla a uchopila hrnek do obou dlaní. Zachvěla se a její dýmové vlasy vláli kolem ní jakoby zpomaleně. Anissia si ji pozorně prohlédla.

„Seženu ti nějaký oděv, jestli chceš?“ nabídla s uštěpačným tónem ve hlase.

„Ne, děkuju. Zkoušela jsem to, ale oblečení na sobě nesnesu,“ plaše se rozhlédla, až ji Alii přišlo i trochu líto. Její matka ji děsila a Alia se pokoušela představit, jaké to pro ni musí být. Možná, jako kdyby ona podala ruku obřímu pavouku. Otrásla se.

„Tvá magie?“ pošeptala Zerf chvějícím se hlasem „je divná.“

„Jak divná?“ Anissia si vzala hrnek a ohřála si ho natolik, až se z něj zvedla bílá pára. Opřela se o masívní stůl a čekala.

„Je jakoby v rozporu. V nerovnováze. Magie ohně a vzduchu v tobě bojují. Jsou oddělené. Můžeš používat obě současně?“

Anissia se krátce zamyslela a nejspíš zvažovala, jestli jí odpoví. Možná jestli ji tímhle nevyzradí nějakou svou slabinu. „Ne, to nemůžu,“ řekla nakonec.

Zerf přišla k ní a svůj hrnek položila na stůl. „Můžu ještě?“ napřáhla k ní svou ruku. Chvěla se jí, ale stála pevně. Naidas se napřímil a postavil se vedle své ženy.

Zerf naklonila hlavu trochu na bok. „Neublížím ti i kdybych to chtěla,“ řekla a povzbudivě na ni kývla.

Když si opět podali ruce, Zerf mírně zavravorala a oči se jí rozšířily. „Ano. Je tam zeď. Oheň vzduch a taky něco jiného. Kousek jiné magie. Slabý dotekzemě?“ Zerf se zamračila. „Jak? Feeja? Je to její magie?“

„Ano,“ Anissia se už taky napřímila. Její matka byla drobná, no pořád byla o půl hlavy vyšší, než Zerf.

„Její magie může být mostem,“ řekla Zerf zamyšleně. „Cítím to. Jakoby stačilo magii vzduchu jenom kousek popostrčit a všechny tři se pak spojí.“

„A co se pak stane?“ zeptal se Naidas a neklidně si prostoupil.

Zerf stáhla svou ruku a pár kroků ustoupila. Zavrtěla hlavou. „To nevím. Nikdy nebyl nikdo, jako je Anissia. Ani Evorin ne. Cítím jenom, že by se magie smíchali. Že by nastala rovnováha. Slyšela jsem o jednom čaroději. Žil už dávno a dávno zemřel, ale vládl černému ohni. Byl to jediný oheň téhle barvy, co znám.“

„A čím byl tak zvláštní?“ zeptala se Alia.

„Tím, že jednu z nás zabil.“

„Jak? Svým ohněm?“ zajímal se Naidas.

Zerf krátce kývla. „Je to jako, když hoří les a zvedne se vítr. Nebo jako oheň ve výhni. Vzduch mu dodává sílu. Zvyšuje jeho teplotu. Myslím, že když se magie vzduchu a ohně harmonicky spojí, vznikne mnohem silnější magie.“

„To stojí za zvážení,“ řekla Anissia zamyšleně. „Co vás sem vlastně přivádí?“

„Tvé bezpečí, matko,“ řekla Alia.

„O mě se neboj,“ nedbale nad tím mávla rukou. „Umím se o sebe postarat.“

„Já ji pomůžu,“ nabídla se Zerf. „budu ji taky chránit.“

„Proč?“ zeptali se obě současně.

Zerf pokrčila rameny a plaše sklonila hlavu. „Slova jsou často málo. Jsou to naše činy, které nás definují. Chci dokázat, že nám můžete věřit. Feeja tě má ráda. Já chci, aby měla ráda i mě a mé sestry. Váš les, je úžasný. Černé stromy, jsou úžasně. Všude je tolik mocné magie. V lese je takový klid, jaký jsem nezažila už celé věky.“ Zerf

pohlédla k malému čtvercovému oknu. „Brzy bude svítat. Vráťím se raději do svého stromu. Děkuji za čaj,“ dopila v jednom doušku a zamířila ke dveřím.

„Opět se zastav,“ zavolala na ni Anissia.

Zerf se usmála a zmizla do ranního šera.

Alia se pak rozloučila už s klidnějším pocitem a zamířila k jejich malému domku. Bylo na čase vzbudit Demiona a připravit se na cestu.

Kapitola 14

Niarim zůstal v dobrých rukách, ale i tak město opouštěla s těžkým srdcem. Uvažovala, jestli její matka zkusí dostat svou magii do rovnováhy. Na její místě, by to možná udělala. Stála před podobnou volbou, kdy se jí vymykala její vlastní síla. Ale její matka byla stabilní. Neohrožovala svou magií nikoho jiného a tak doufala, že počká a neudělá nic, o čem neví, jak by to mohlo dopadnout.

Doprovázela je Ailon a tři bohyně ohně. Všimla si, že Demiona znervózňují a nedivila se mu. Téměř celý svůj život proti nim bojoval a kvůli nim přišel i o své rodiče. U přehrady jim popřáli hodně štěstí a Celien poprosila Alii a Demiona, aby dohlédli na jejího manžela. Teď už vlastně její manželku. Přes stromy nemohli bohyně ohně projít. Cesta, kterou si zvolili, nebyla pro ně.

„Vím, že jste chtěli jít s námi,“ řekla Alia s lítostí v hlase. Dovedla si představit, jak se Celien asi cítí. Kdyby odešel Demion bez ní, šílela by strachy.

„Doufám, že vás nenapadne jít tam přes Istru,“ promluvila Ailon. Celien uhnula jejím pohledu a zavrtěla hlavou. „Jistě že ne,“ řekla, ale neznělo to vůbec přesvědčivě.

Ailon si frustrovaně povzdechla. „Asi bych na tvém místě udělala totéž, ale věřte mi. Naše lodě ploujou rychle. Než by jste se tam dostali přes poušť, my už dávno budeme zpátky. A kromě toho, Aralies je vzdušným mágem. Jen tak něco, mu neublíží.“

„Máš pravdu,“ Celien pokývala hlavou. „Dobrá, budeme čekat na váš návrat.“ pokynula svým strážcům a pomalu vykročili zpátky ke městu.

Zamířili přímo na sever k přehradě, protože Ailon chtěla navštívit svého krále a taky se chtěli ujistit, že ledové království je v pořádku. U přehrady, která byla vysazena pásem černých stromů, potkali mladou feejskou ženu. Stála u jezera a upřeně naň hleděla, takže si ani nevšimla jejich příchodu.

Alia ji znala. Proměnila se teprve nedávno a společně s Nanií, byla nejmladším lesním feejem. To bylo prvně, co viděla kokon a proměnu zemního mága na feeje.

Pocházela z Niarimu. Tady zemřela a Feeja ji přivedla zpátky. Poznala ji hlavně kvůli rudým očím. I na lesní feeje byla tahle barva neobvyklá. Jmenovala se Sumiria.

Překvapeně zamrkala a mírně se uklonila. „Králi, královno,“ pozdravila je a kývla taky na Ailon.

Opět pohlédla k jezeru a oči se jí rozšířili. „Taky vidíte tu loď?“ zeptala se tiše.

Něco se v dálce zablesklo. „Čekáš tady na loď?“ Zeptala se jí Alia.

„Můj muž,“ zvedla se na špičky, aby lépe viděla, ale loď byla ještě příliš daleko. „Před pár dny odešel do ledového království. Vyhlížím ho každý den a už se o něj bojím. Teď ještě více. Odešel, aby se stal ledovým mágem,“ Sumiria se obrátila k Ailon. „Zvládne to, že ano?“

„Proměna vodního mága na ledového, nese jistá rizika. Ale šance jsou velké.“ Ailon se na ni soucitně usmála.

„Dělá to kvůli mně. Jako feej už nestárnu. Chtěl se mnou zůstat a tak,“ pokrčila rameny a její rudé oči, se zaleskli. Zamrkala a opět upřela svůj zrak na blížící se loď.

Blížila se k přehradě rychle. Hodně rychle. Alii to překvapilo, protože neviděla žádné vesla, ani plachty a pak si vzpomněla na to, co řekla Ailon. Jejích loď pohání magie.

Sumiria div, že nespadla do vody, jak se snažila zhlédnout, kdo je na palubě. Alia se jí nedivila. Jako novorozený lesní feej, se v černém lese cítila dobře a obzvlášť pro ně, byl pobyt mimo něj hodně stresující. Chápala, že zůstala tady.

Asi dva tucty ledových mágů vyskákali z duhově krystalové ledě. Sumiria zaúpěla a ruce se jí zkřížili na prsou. „Nevíte, kde je Aralon?“ zeptala se tiše. Hlas jí téměř selhal. „Je to můj manžel.“

„Sumirio?“ jeden z posledních, co vyskočili na břeh, se k ní otočil. „Tady jsem má lásko.“

Sumiria zalapala po dechu a oči se jí rozšířili. „Aralone?“ zeptala se. Když se širokým úsměvem přikývl, vrhla se mu do náruče, až zavrával a málem oba skončili v ledové vodě.

Alia se zasmála. Chápala, proč ho nepoznala. Aralon měl teď namodralou plet' ledového mága a vlasy popelavě bílé.

„Královno, králi,“ jeden z ledových mágů předstoupil a mírně se uklonil. Alii nepřekvapilo, že je poznal. Oba s Demionem byli výrazně odlišní, od ostatních feejů. „Jmenuji se Jisir. Můj král Lasiris, nás sem poslal na pomoc. Naše město je chráněno. Pomůžeme vám ochránit Niarim.“

„Jste tady vřele vítáni. Vašemu králi osobně poděkujeme,“ řekla. Jisir vypadal překvapeně, ale než se stihl zeptat, proč jdou do ledového království, pokračovala. „Musíme se dostat do přístavu. Jdeme varovat dalšího spojence. Královna Esmaria, se zatím postará o město a naše lesy. Promluvte s ní.“ Jisir kývl a chystal se na odchod, ale ještě ho zastavila. „A co království Argasia?“

„Bez obav, královno,“ Jisir se usmál a v šedých očích se mu zajiskřilo. „Můj král poslal mágy i tam. Pomůžeme jim s obranou. Hodně štěstí na vaši výpravě,“ kývl na pozdrav a se svými druhy zamířili k městu.

Ohlédla se a uviděla Demiona, jak překvapeně hledí na Ailon. Jeden z mágů, ji držel v náručí tak, že její nohy vláli ve vzduchu a líbal ji. Líbal jí? Alia povytáhla obočí.

Na přehradě zůstali jenom oni tři a tenhle mág. Ailon se od něj odtáhla a když ji pustil, pár kroků ustoupila. „Co jsi to udělal?“ Vypadala překvapeně, ale i rozzlobeně.

„Promiň. Já vlastně ani nevím. Myslel jsem, že jsi mrtvá. Ten vodní bůh,“ ledový mág rozhodil rukami. „Tam jsem tě viděl naposled. Byl jsem jenom rád, že jsi v pořádku. Promiň.“ sklopil zrak.

„Nikdy více na mě nesahej. Je ti to jasný?“ zeptala se a bílé světlo v jejích očích výhruzně zaplálo.

Rychle kývl. Chvíli tiše stál, pak se plaše podíval na Demiona a Alii. „Já jsem Nirio. Jsem ochránce tady Ailon. Král mě pověřil, abych na ni dohlížel,“ vysvětlil chabě.

„Tohle tím jistě nemyslel,“ řekla Ailon, prošla kolem něj a skočila do duhového člunu. „Můžeme? Královno, králi?“ na Niria ani nepohlédla.

Když nastoupili, malá loď se prudce pohnula, až se museli zachytit jejich postranních zábradlí. Ailon byla na přídi, ruce směřovala ke hladině a její magie dělala zbytek. Trapné ticho někdo nepřerušil, pokud nebyli na druhé straně.

„Hodně se to tady změnilo,“ řekl Demion jako první, když vystoupili z lodě. Jakoby v jeho hlase zachytila smutek. Otočil se zpátky k přehradě a zavrtěl hlavou.

Alia se otrásla zimou a Demion, jakoby si na něco právě vzpomněl, sundal z ramena kožený vak a chvíli se v něm přehrabával. Vyndal dva páry bot a zkroucené pytle, které rozvázal a ukázalo se, že to byli dva dlouhé kabáty. Myslela si, že ve vaku nese zásoby jídla a už se i divila, proč je tak plný.

Tázavě na něj pohlédla. „Dál to bude ještě horší. Rychle se ochladí, uvidíš,“ řekl a obul si boty a prohodil přes sebe kabát. Jí s obojím pomohl.

Bylo divné mít na nohou boty a hodně jí to vadilo. O něco lépe teď chápala halý a jejích averzi k oblečení. Jestli stovky, nebo tisíce let nenosili žádný oděv, jistě by ho na sobě jen tak nesnesli.

Krystalové město, ji Demion opisoval, ale vidět ho na vlastní oči, bylo něco jiného. Už první dům, ji nadchl až zalitovala, že nemůžou zůstat déle a prohlédnout si ho i zevnitř. Byl podobný, jako dům, ve kterém teď přebývala její matka. Malý, úzký, dvoupodlažní se špičatou střechou a malýma okny. Jenom, že byl zelený, jakoby vytesaný z jednoho kusu velkého smaragdu. V brzkém ranním slunci, se trochu duhově leskl a kolem sebe vrhal na sních duhové odrazy.

„Je z krystalové magie,“ vysvětlil jí Nirio, když viděl její úžas. „Vrstva po vrstvě, se tvoří a upravuje i celé roky. Magie krystalu vydrží i stovky let. Je odolnější, než jakýkoliv štít. Je vlastně, jako stovky štítů na sobě. Je vidět, že tenhle má majitele se stejnou barvou magie. Nebo jenom jednoho. Většina domů, je duhová. Vícebarevná. Jako i palác,“ ukázal někam do dále, kde se tyčili věže paláce. Kousek od něj byl

další. Vlastně nebyl to palác. Ohromný krystal připomínal strom. Ano. Byl to strom světla. Krystal, který mohl mág světla využít na posílení své magie a rozptýlit ji do všech směrů.

Obrana proti halům. Možná teď i zbytečná, jestli chtěli svou špinavou práci nechat odvést sahry.

Jak kráčeli dál k paláci, přibývali další domy různých tvarů, barev i velikostí a jak Nirio řekl, většina byla duhová a město se jakoby duhově lesklo. Mezi domy, byli nad uličkami průhledné štíty. To bylo asi nové. Krystalové bariéry chránili teď už i ulice. Město ledového království, bylo úchvatné.

Alia se často přistihla, jak točí hlavu kolem dokola a s otevřenou pusou si prohlíží třpytivé stavby, jakoby v duhovém oparu. Zdravili se mágům a čarodějům, kteří si je prohlíželi asi se stejnou zvědavostí, jako si Alia prohlížela okolní domy.

Úzké, krkolomní uličky byli dlážděné kamenem, který pokrýval led a sníh. Ochladilo se tak rychle, že v tom musela být magie. Ten chlad jí kazil náladu. Museli si pospíšet. Araliesův dědeček už mohl být napaden. Možná i mrtev.

Také cítila jistou odpovědnost vůči imysanům. Měla i jejich krev a každý byl pro přežití tohoto nejstaršího, magického druhu důležitý.

Ohlédla se po Ailon. Nirio a ona kráčeli pár kroků za nimi a tiše si povídali. Ailon se tvářila odtažitě a pořád se zlobila. Ruce měla zkřížené na prsou, co jen podtrhovalo její odmítavý výraz. Alia vzala Demiona za ruku a přitiskla se k němu blíž, tak, že se při chůzi opírali rameny. Ať by byla kdokoliv, stačil by jí on.

K paláci se dostali kolem poledne a i když měl Lasiris plné ruce práce, našel si na ně čas a hned je přijal. Palác ledového krále byl ohromný. Alia musela zírat na ledové sochy ve výklencích, které lemovali vnitřek trůnní sály. Stoupali až k nedohlednému stropu, kde se nořili do mlžného oparu. Stovky, ne-li tisíce ledových soch, byli připomínkou rizika smrti, při pokusu o nesmrtelnost. Alia se v duchu ptala, jestli jsou už někde tam nahoře prázdní výklenky, pro další nešťastníky, kteří proměnu v ledového mága nezvládnou.

Alia se otrásla a tentokrát ne zimou. Palác byl hřbitov.

„Děkujeme králi,“ ze zamyšlení ji vytrhl Demionův hlas a to, jak se mu krátce uklonil.

Taky spěšně poděkovala. Krátkou audienci měla jakoby zamlženou. Byla i ráda, když ji Demion vyvedl ven a když vydechla, uvědomila si, jak v trůnní sále tajila dech.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

Přikývla a rozhlédla se. Na schodišti před palácem stáli jenom oni dva. Připadala si zmateně. Nirio s Ailon ještě asi mluvili s králem.

„To ty sochy,“ vysvětlila. „Tolik smrti. Tolik zmařených životů.“

„To ano,“ smutně přikývl. „Nesmrtelnost je lákavá. Elsai mi říkala, že někdy si vodní mágové proměnu rozmyslí, když vejdou do paláce.“

Kývla. Vzpomněla na svou proměnu a zapotácela se. Demion ji musel zachytit. Přišlo jí špatně. Taky riskovala. Nikdo nevěděl, co se s ní stane, když jí čarodějové zasáhli blesky. Její proměna byla podobná. Jejich magie navýšila tu její a to ji posunulo na vyšší úroveň. Ale nemuselo se to povést. Jak by pak skončila? Jako vyschlý, spálený uhel? Zuhelnatělá socha? Nebo jako prach? Pevně objala Demiona a dlouze vydechla. Nechtěla myslet na smrt.

Netrvalo dlouho a Nirio s Ailon se k nim opět přidali. Zamířili do přístavu a Alia se snažila rozptýlit okolními domy. Jejich oslnivá krása, jakoby ztratila část svého kouzla. Nic by to pro ni neznamenal, kdyby přišla o svého milovaného.

Ailon teď kráčela před nimi a Alii jí přišlo líto. Nechtěla by nesmrtelnost, kdyby jí neměla s kým sdílet. Podle všeho, byla tahle imysanka hodně stará. Říká se, že člověk si zvykne na ledacos. Imysan možná také. Možná je století samoty pro ně stejné, jako rok samoty pro lidi.

Stiskla Demionovou ruku pevněji. On ji dodal rovnováhu. Doplnoval jí, dělal jí šťastnou. Dělal její svět kompletní, jakoby byl jejím sluncem. Bez něj by byla jenom stín. Přízrak, co se rozplyne, když zavane vítr a odnese jí do zapomnění. Do temnoty prázdného bytí, temnoty světa bez slunce. Opět se otrásla. Demion zpomalil a znepokojeně ji ji prohlédl.

„Můj oheň mě hřeje více, než jsem čekal,“ začal si sundávat svůj kabát.

Usmála se a zastavila ho. „Není mi zima, nech si ho,“ pohlédla mu do očí. Dokud měla své slunce, její svět se točil dál.

V přístavu kotvilo hodně lodí. Všechny byly vytvořeny magií a stejně, jako budovy, svítili mnoha barvami. Vybrali si menší, bez stěžňů s malou kabinkou aby se měli kde ukrýt halové před sluncem. Na plavbu, by stačil jeden vodní, případně ledový mág. Skutečná plachetnice, by potřebovala už větší posádku.

Na to, kolik bylo kolem lodí, bylo v přístavišti docela pusto. Království se připravovalo na možný útok a ten nečekali z moře, ale ze vzduchu. Teď jim zůstávalo jenom čekat, až se nalodí zbytek jejich malé družiny. Postávali na palubě, aby byli vidět z okolních lesů a kým čekali, udělali si čaj a najedli se. Předpokládali, že halové se k nim přidají až když zapadne slunce.

Kapitola 15

Zerf dřímala v jednom z malých stromových domů, na kraji lesa. Měla ho sama pro sebe. Pár jejich sester se ubytovalo v temném suterénu hradu a některé, tak jako ona, obývali černé stromy. Přes den zvykla odpočívat. Nevybrala si samotou, nechtěla

být sama, byla tu s ní Feeja. Často s ní mluvila a Zerf věděla, že je to pro ní veliká pocta. Kromě svých dětí, nemluvila často s cizinci. Její podoba se zhmotnila přímo z podlahy a stála uprostřed kulaté místnosti, jako obživlá socha.

Byla by raději, kdyby tu měla tu svou sofistikovanejší podobu, ale to její tělo bylo hluboko v lesích a daleko od Niarimu. Ta Feeja působila, jako skutečně živá. Jakoby to ani nebyla jenom prázdna loutka, kterou ovládá mocná bohyně života.

I tak se jí ale vždy rozbušilo srdce, když jí navštívila v tomhle malém domku. Strach, napětí, nebo očekávání? Ale čeho? Co očekávala, po čem to vlastně prahla? Nevěděla co to bylo, nedovedla uchopit ten pocit a pojmenovat ho. Věděla jenom, že si s ní ráda povídá a že se i těší na to, až začne svítat a bude se muset vrátit sem. Pak vždy netrpělivě čekala, až se její podoba zvedne z podlahy a budou si moct opět povídat.

Mluvili spolu o všem. O dávných dobách, kdy zemi obývali jenom bohové. O životě na ostrově. O situaci v Niarimu. Ráda poslouchala o životě v jejích lesích. Příběhy zvířat, rostlin o kterých Feeja mluvila s láskou a něhou, jakoby to byli také její děti. To ji fascinovalo. Bohyně země, bohyně života byla láskou.

Byla opakem toho, čím byla ona. Snažila se vše vstřebat, vše pochopit a vidět z jejího uhlu a přehodnotit vlastní hodnoty. Feeja ji změnila. Dotknula se něčeho v jejím nitru a zažehla chuť po poznání, po objevování jiných cest, než těch po kterých krácel její druh od nepaměti. Chtěla poznat tu její radost ze života. Ty malé střípky běžných, všedních věcí, co spolu vytvářejí mozaiku omračujícího štěstí. Milovat tisíce drobností, znamenalo milovat život.

Poslouchala ji a usmívala se. Vždy, když se u toho přistihla, mátko jí to. Cítila se dobře, ale jakoby ten pocit na něco narážel. Na nějakou zeď, za kterou nedovedla nahlédnout. Pocit napětí, jakoby příboj držela pevná hráz. A podivná jistota, že na druhé straně je víc. Že je tam něco, co chce, co musí mít. Že až se její vědomí provalí přes tuhle přehradu, otevře se jí zcela nový svět.

Ano, to bylo to očekávání. Něco, k čemu se natahovalo její nitro a bylo to pořád za nějakou zdí, kterou chtěla, ne ...kterou musela přetřhnout. Bylo tam něco důležité, něco, co jí chybělo a musela to mít. Nevěděla co, ale souviselo to s bohyní.

Jakoby z ní potřebovala víc. Ne jenom slova. Chtěla se jí dotknout. Zerf zalapala po dechu. Už to poznala. Vzpomněla si. Tlukot srdce, se jí ještě více zrychlil. Prudce vstala a otočila se k oválnému oknu. Ruce se jí chvěly. „To ne,“ řekla tiše sama pro sebe. Zamílovala se?

„Co se děje?“ zajímala se Feeja. „Jsi neklidná.“

Zerf se pomalu ohlédla. Feeja si ji zkoumavě prohlížela. Zavrtěla hlavou a pokoušela se uklidnit, než něco odpoví. Dívala se oknem ven, jakoby tam mohla nalézt nějaké odpovědi.

Kdy se to stalo? Jak? Dlouho hledala lásku, vzpomínala si jenom matně, jaké to bylo. Téměř už zapomněla. Zakoukala se do bohyně Feeji? Ale to nešlo. Nebyla

jednou z jejích sester. Nebyla jako ona. Feeja byla prakticky protikladem ke všemu, čím byla ona.

Jedna její část chtěla utéct, klidně i do rozpáleného dne. Ta druhá chtěla zůstat. Vybrala si její strom, místo bezpečí temného hradu. Byla raději tady, než se svými sestrami. Dovedla se na ni dívat a naslouchat ji celé hodiny, jakoby prahla po každém dalším střípku, co ji poodhalí skutečnou matku lesa.

Stali se přáteli. Nebo chtěla víc? Tyhle myšlenky, jí vůbec nepomáhali. Naopak už se chvěla po celém těle. Tohle byl zlý sen. Věděla, že ta loutka, to tělo s kterým mluví, je jenom její oblíbená podoba. Nebylo to tedy tělem, i když se jí líbilo, jak vypadá. Temné, inkoustové oči, podobné, jako měla ona sama. Bezedné, s hlubokým poznáním prastaré bohyně. Byla vyšší, než halové, ale na Feeje i tak docela drobná. Ano, byla hezká. Vlastně, to ani zdaleka nevystihovalo její krásu. Byla božská, úchvatná, stejně, jako její děti.

Prohlédla ji? Zerf zalapala po dechu. Jistě, že ji prohlédla. Tenhle les, tenhle dům, byli jejím tělem. Musela vidět, musela cítit to, co ona. Možná to už věděla i dřív, než ona sama.

„Já, jsem zmatená,“ řekla nakonec, protože cítila na sobě její pohled. „Něco jsem si právě uvědomila.“

„Aha. Rozumím,“ odvětila Feeja tiše.

Zerf se pomalu ohlédla. Dívala se na ni s hlavou, mírně nakloněnou na stranu. Na rtech měla lehký úsměv a povytáhla jedno z těch dokonalých obočí. Čekala.

Tohle nebylo fér. Zerf to rvalo srdce na kusy a ona si tu stála klidně a čekala na co? Až se potupě přizná, co k ní cítí? Frustrace a vztek v ní dále narůstali. Nezlabila se na Feeju, ale na sebe. Jak se to jenom mohlo stát? Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Musela to přijmout. Nic s tím už nenadělá. I kdyby to znamenalo, že po zbytek svého života bude cítit prázdnotu v srdci. Udělala si v něm místo pro ni a věděla, že když se to stane, tak trvá věčnost, než se to místo opět vyplní. Jestli někdy vůbec. Láska jejího druhu, byla už taková. Bezmezná a věčná. Nevymaže to ze sebe a nikdy nezapomene. Stála tam poraženě a odevzdaně, jako tehdy, když ji Feeja polapila a uvěznila. Jakoby čekala na smrt a v jistém ohledu se to smrti i podobalo. Jedna její část zůstane už prázdná a mrtvá.

„Tak jsi to konečně přijala,“ řekla Feeja tiše. Její hlas byl něžný, chlácholivý. Jakoby se ani nechystala rozdrtit srdce v její hrudi.

Zerf pomalu kývla. Zhlédla na své ruce. Přestávali se chvět. Prameny jejich vlasů strnuli, jakoby čekali na osudní ránu. Na ta slova, co ji zničí. Feeja byla světlo, byla život a obnova. Ona byla zkázou. Už s ní nikdy nepromluví? Vysměje se jejím citům? Pošle ji pryč? Byla zrůdou, temným bohem, teď už to viděla. Bylo pošetilé, směšné a troufalé, zamilovat se zrovna do tak čisté bytosti.

„Mám odejít?“ zeptala se a ještě více se cítila ponížně, jak ji selhal hlas.

Nastalo ticho, které ji připadalo, jako věčnost. Zvrtla se na patě a zamířila ke dveřím. Chtěla se obalit svou aurou, aby se v ní mohla ukrýt před jejím pohledem. Chtěla se rozplynout a nikdy více opět zhmotnit, aby už necítila tlukot svého srdce.

„Kam chceš jít?“ zeptala se jí Feeja, když už byla u dveří.

„Tohle vše mění. Náš vztah už nebude stejný. Nechtěla jsem to. Nechtěla jsem o tohle přijít. Nechtěla jsem tě ztratit. Ty naše chvíle, jsem si užívala. Bude mi to chybět.“

„Tak proč odcházíš?“ zeptala se jí Feeja a přistoupila blíž.

„Nechceš, abych odešla?“

„Proč bych to měla chtít?“

„Protože víš, co k tobě cítím. Někdo, jako já....“ Zerf nedopověděla.

„Vím to už dávno,“ řekla Feeja vesele. „To je jeden z důvodů, proč jsem taky tak často. Čekala jsem, až si to sama uvědomíš. Mám ráda tvou společnost. Mám ráda i tebe.“

Zerf stála omráčeně u dveří s rukou pořád zvednutou na půl cesty ke klíče. V mysli si dokola opakovala Feejine slova. Má ji ráda?

„Máš mě ráda?“ zeptala se a obrátila se k ní.

Feeja na ni zhlížela s úsměvem na rtech. Kývla. „Ano. A nechci, aby náš vztah zůstal stejný. V tomhle ohledu ale nemám žádné osobní zkušenosti. Nikdy jsem nezažila tenhle druh lásky na vlastním těle.“

„Ty by jsi chtěla,“ Zerf naprázdno polkla „mě?“

Feeja pomalu kývla a úsměv se jí vytratil. Možná proto, že na ni Zerf nevěřícně vyvalovala oči. „Je na tom něco špatně? Pochopila jsem to špatně?“

„Ne,“ vyhrkla rychle. „Nic špatně na tom není. Jenom jsem nečekala, že by jsi mohla chtít někoho, jako jsem já. Jsme tak odlišné.“

„To jsme,“ souhlasila a opět se na ni usmívala. „Jsi bohyně, jako já. Jsme rozdílné, ale rozumíme si. Z nějakého důvodu, mě to k tobě přitahuje. Tohle je pro mě nové. Chci tě požádat, abys se mnou měla trpělivost.“

Zerf kývla. Nezmohla se na slovo. Ta díra v jejím srdci rázem zmizela a opět se ji divoce rozbušilo.

Feeja se napřímila a zamračila. Jakoby teď ty její temné oči hleděli přímo přes ní, někam do dálky.

„Mlha,“ řekla.

„Co?“ Zerf nechápavě pokroutila hlavou.

„Nad městem, se zvedá mlha,“ vysvětlila Feeja. „Cítím z ní magii sahrů.“

Kapitola 16

Všechny zdejší cíle halů, byli v téhle chvíli v bezpečí. Feeja je měla všechny v paláci a přes ní, se k nim nemohl nikdo a nic dostat. Všechny kromě jednoho. Anissia byla v Niarimu. Zemní magie feejských lesů, ji sice už nezabila, ale rychle ji vyčerpávala. To věděla. Nemohla se ukrýt v černém stromu, kde by ji bohyně mohla ochránit. Přes mlhu neviděla, co se ve městě děje. Hodně lidí uprchlo do lesa, ale bohové ohně, museli taky zůstat.

Zerf si nebyla jistá, jestli jsou odpadlíci taky na seznamu prioritních nepřátel, ale Evorinova dcera, tam nepochybně byla. Věděla, že Feeja ji má ráda, a tak se nabídla, že ji pomůže. Nevěděla sice jak, ale už byla venku z lesa a ve své nehmotné podobě plula hustou mlhou. Taky to hned poznala. Magie vodních bohů, byla nezaměnitelná.

Rozeznala záblesky magie a o chvíli narazila na krystalový štít. Bránil pár domů a uviděla i ledového mága, co ho vytvořil. Obešla ho a zamířila ke domu, v kterém bydlela Anissia. Žádný štít tam zatím nebyl. Modré a zelené záblesky naznačovali, že město se postupně opevňuje. Sahara zatím nikde neviděla. Mohl být někde v oblacích, nad mlhou, nebo klidně i někde v ní.

Pokoušela se zorientovat. Někde poblíž, by měl protékat potůček. Soustředila trochu magie a prudce jí od sebe vymrštila. Tlaková vlna na chvíli rozehnala mlhu kolem ní a uviděla malý domek.

Vklouzla dovnitř a dveře za sebou zabouchla. „Anissio?“ zavolala.

„Tady,“ vynořila se ze tmavého koutu. „Co je tam venku? Je to Sahr?“

„Ano,“ Zerf se ohlédla ke dveřím. Přes prkna se dovnitř začala pomalu valit mlha. Ustoupila před ní. Mohla vytvořit vzdušní štít, ale Sahr, by ucítil její magii a mohlo by ho to sem přilákat. Už jistě poznal, že je tady hal, ale kdyby vytvořila štít, mohlo by ho to zaujmout. „To není dobrý. Když se tě dotkne tahle mlha, ucítí tvou magii. Pozná, co jsi. Pozná, že jsi jiná. Tvá dcera tady není. Nevím na jak dlouho ho můžeme zadržet. Ochrání tě jedině černý strom.“

„Tam dlouho nevydržím. Co když půjde za mnou? Strom mě oslabí a budu muset vyjít ven.“

„Mlha je možná v celém městě. Neschováš se. I když se rozplyneš, neunikneš mu. Ucítí tě a zasype tolika útoky, že ti nedovolí se ani opět zhmotnit.“ Zerf opět ustoupila, ale už nebylo kam. Mlha postupně vyplňovala celou místnost.

„Tak budu bojovat,“ Anissia se odhodlaně napřímila a oči se jí rozsvítili ještě více, než obvykle.

„Anissio. Tvůj oheň není dost silný, aby jsi...“ zamyslela se. Ano, stalo by se to. Dříve, nebo později, by se její magie stejně spojili. Cítila, že je od toho už jenom

krůček. Že se to jednou jistě stane. Jenom výsledek byl nejistý, ale co teď mohla ztratit?

Jakoby Anissia uhodla, na co právě myslí, přikývla. „Udělej to. Jak jsi říkala. Stačí jenom popostrčit mou magii a spojí se. Dovedeš to?“

„Myslím, že ano,“ řekla Zerf a zrušila svoji vzdušnou auru. Vzala Anissiu za ruce a soustředila se na její magii vzduchu. Jakoby v ní byla ve spánku. Oddělena, jako den a noc. Posílila ji. Nechala ji narůst a pak to už šlo celkem samo. Skutečně se jí dotkla jenom zlehka a už se dala do pohybu. Zerf ucukla a stáhla se do svého ochranného štítu. Taková prudká reakce, ji trochu vyděsila. Nevěděla, co čekat. Tlaková vlny vzduchu, ji vymrštila ke dveřím a dům se otřásl. Najednou byla venku ve chladné mlze a dům se nadále hlasitě otřásal.

Zerf zatajila dech. Zdi hlasitě popraskali a všude kolem se rozletěli kusy skal, jak dům explodoval. Zahřmělo a místo domu, se objevil černý vír. Divoce se točil a vtahoval do sebe okolní mlhu, která se ze sykotem měnila v horkou páru.

Zaúpěla. Tohle nečekala. Jestli to Anissiu zabilo, Feeja bude smutná. Bude se na ni zlobit. Rozhlédla se. Všude kolem byla jenom mlha a pak se ozvalo mrazivé šumění. Poznala ten zvuk. Z husté mlhy, se vynořil vír bílých krystalů a směřoval k černému víru. Když se přiblížil, zasáhl i jí a musela se stáhnout dál. Tisíce malých krystalů ji rozervali a musela se kompletně rozplynout. Takovým útokům, se nadalo čelit příliš dlouho.

Když se bílý vír přiblížil k černému, dopadl stejně, jako mlha. Byl vtažen a změněn na horkou páru. Stáhl se a pomalu nabíral na velikosti a síle. Krystaly se začali zvětšovat. Černý vír, se naopak rychle zmenšoval a slábl. Během mrknutí, se změnil na malou černou postavu. Stála tam dívka, se svítícími očima a s tělem, co vypadalo, jakoby bylo z mlhy. Ale ta mlha, jakoby plála. Zerf si uvědomila, že to není žádná vzdušná aura, ale aura z černého ohně. Její tělo hořelo novým plamenem. Připomnělo jí to noční feeje a jejich ohnivou auru. Kopírovala tělo, jako ohnivá kůže. Anissia proměnu přežila. Měla černý oheň. Jakoby sama byla černým ohněm.

Chvilí stála a bílýma očima sledovala ledový vír bílých krystalů. Mrštila rukama a z dlaní, ji vylítli proudy černého ohně. Zerf už si teď byla jistá. Povedlo se to. Její modrý oheň, se proměnil na černý. Teď jenom doufala, že je dost silný, aby prolomil i magii vodního boha. Věděla, že imysané dovedou magii využívat mistrovsky a dokonce i lépe, než samotný zdroj, který pohltili. Proto se jich bohové obávali. Věděla i to, že je někdy prozradí jejich pravá magie světla a oči jim září tímhle jasným, namodralým světlem. I když se jich vždy obávali, zároveň je i fascinovali. Teď byli dokonce spojenci a Zerf doufala, že Anissia uspěje.

Vír se ze sípavým zvukem rozplynul a najednou bylo ticho. Mlha se pomalu stáhla dál od Anissii a Zerf se k ní pohnula. „Jsi v pořádku?“ zavolala na ni. Rozhlédla se. Tohle nebylo všechno. Sahr zkusí jiný útok.

„Jsem,“ řekla Anissia a pohlédla na své ruce. „Cítím se jinak. Vypadám jinak. Tohle je ohnivá aura? Nevěděla jsem, že je to takové,“ usmála se a pak zvažněla.

I její vlasy vypadali, jakoby byli z černého ohně. Nic podobného Zerf nikdy neviděla. Šel z ní strach. Doufala, že to cítí i vodní bůh. Jistě nic podobného neviděl. Vlastně viděl. Podobná síla vyzařovala i z boha plamene. Embelaris měl ale bílý oheň. Tenhle byl černý, zbarvený magií vzduchu.

„Kde je?“ zeptala se Anissia. „Jak ho najdu?“

„Možná mám nápad,“ Zerf se zamyslela. Jestli byl Sahr někde poblíž, mohla by ho takhle odhalit. „Ukážu ti to. Soustřed' kolem sebe magii do štítu. Pak ten štít prudce roztáhni. Rozežeh ho na všechny strany. Nevadí, že bude slabší. Stačí, když na chvíli smete tu mlhu,“ řekla a hned ji to i předvedla. Zhmotnila kolem sebe magii, do štítu a mrštila ji od sebe.

Mlha se rozvířila a u potoka, se objevila vysoká postava s chapadly. Nečekala, že ho odhalí. Spoléhala na to, že černý plamen odpaří mlhu, ale vyšla i její názorná ukázka.

Anissia ho uviděla. S rychlostí, jakou nepovažovala za možnou, se vyřítla vpřed. Anissia byla v mžiku u něj. Jen tak tak se stihl obalit vodní bariérou. Salva plamenů, ji ale rozehnala a Sahr zůstal nechráněn. Chytla jeho kluzké tělo až bolestně zařval. Z potoka vystřelili proudy vody, jako dva vodní chapadla a práskli po Anissii.

Těsně před dopadem, se změnil na dvě obří čepele a rozsekli ji v hrudi a v pase. Zaječela od bolesti a rozplynula se. Pár stop dál, se zhmotnila opět v jednom kuse. Sahr toho ale využil a zmizl v mlze. Zerf postřehla, jak se zvedl a vystoupal někam vzhůru. Chtěl se schovat v oblacích. Možná i prchnout. To by jí nevadilo. S takovým protivníkem nepočítal.

Zerf to viděla. Anissia se nerozplynula v mlhu, ale v černý oheň. I když se pohybovala, tak se vznášela nad zemí. Čím dál více, ji připomínala padlého boha plamene. Jenže tahle magie, byla pro ni nová a ještě sama nevěděla, jak ji využít a co vše dovede.

Zerf k ní přišla blíž a opět rozehnala magií mlhu kolem. Zabralo to jenom na chvíli, ale mohli se aspoň rozhlédnout. Přesně, jak si myslela. Sahr nebyl nikde poblíž. Než se mlha nahrnula zpátky postřehla dva ledové štíty a mágy, co nimi chránili pár malých domů v okolí. Nikdo krom nich Sahra asi nespáčil a nikdo kromě Anissii, ho nemohl zahnat, nebo zastavit.

„Kam zas zmizel?“ zeptala se podrážděně.

„Tam?“ Zerf ukázala prstem k obloze.

„Skvělé, jak ho teď dostanu? Na takovou dálku, se všem mim útokům snadno vyhne.“

Zerf teď ukázala prstem na její nohy. „Vznášíš se. Plachtíš nad zemí, jako vzdušní bůh. Možná ale dovedeš i více, než jenom plachtit.“ další slova nedopověděla, protože je obě probodli krystaly, co bez varování pokropili místo, kde stáli. Desítky se jich zavrtali do země a když se obě rozplynuli, rozplynuli se i krystaly. Změnili se

na vodu a vzápětí ji i Anissiu obalili dvě průhledné koule. Když se Zerf zhmotnila, probodli ji tucty ostrých šípů. Vnitřek bariéry, která je polapila, se nimi doslova naplnil a nezbylo dost místa, aby se mohla opět zhmotnit. Mohla by takhle vydržet i celé dny. Měla dost magie. Zaútočila na zdi svého vězení a koule praskla, no než ji stihla rozbít, opět se zcelila. Možná byli i silnější. Měla dojem, že Sahr přidává další a další vrstvu.

Mléčná mlha kolem nich, byla pořád matnější a matnější. Prohnal se kolem ní stín a ucítila teplo. Bariéra se rozplynula a Zerf byla opět volná. Viděla Anissiu, aura černého plamene kolem ní, byla teď větší a vypadalo to, jakoby ta malá dívka značně narostla. Spálila své vězení a pomohla i jí.

Vznesla se k obloze a výhled jí zahalila mlha. Viděla jenom temné stíny z její magie. Pár krát se mihli vysoko nad ní a pak se ozval řev, z kterého ji naskočila husí kůže. Mlha byla najednou pryč a nad městem uviděla černou postavu. Anissia držela Sahra, který se metal a svíjel bolestí. Dovedla si představit, jakou bolest musí prožívat vodní bůh, když ho svírají takové ohnivé ruce.

Pak se jakoby jeho tělo zachvělo a rozsypalo na tisíce žeravých jisker, které jakoby byli ve víru vtahovány do černého plamene. Věděla, co to je. Viděla to mnoho krát. Bohyně ohně, proměnila Sahra v horký popel a nasála ho do sebe. Pozřela jeho tělo i duši.

Pomalou klesala dolů a plameny kolem ní zeslábli. Dosedla na zem a její aura černých plamenů, už jenom poklidně klouzala po jejím těle. Opět se zmenšila a jakoby provinile sklonila hlavu. Nejistě se rozhlédla. Většina lidí byla ukryta v černém lese, nebo ve svých domovech a venku bylo jenom pár ledových mágů. Jistě viděli co se stalo a jak vodního boha porazila.

„Tohle jsem neudělala už hodně dlouho,“ řekla Anissia tak tiše, že ji Zerf sotva slyšela. „Nechtěla jsem jeho magii. Vzala jsem z něj všechno. Nezbylo nic.“

„Udělala jsi, co si musela,“ Zerf se rozhlédla. Viděli to jiní a dozvědí se to všichni. Nepochybovala, že bohové ohně a tím i Sahrové, tady mají pořád své špehy. „Sahrové se doví, co se tady stalo,“ řekla jí a povzbudivě se na ni usmála. „Odradí je to od dalších útoků. Niarim je teď díky tobě v ještě větším bezpečí. Možná i ledové království a Argasia. Ten Sahr, by neměl žádné slitování. Oni neznají lítost. Musel být zastaven.“

Anissia kývla a Zerf měla chuť ji obejmout a utěšit. Zachránila i ji. Byla si jistá, že hned, jak by se vodní bůh vypořádal s Evorinovou dcerou, byla by na řadě ona. Zvláštní, jak se z nepřátel stávají spojenci. A možná i přátelé.

Anissia pohlédla na své ruce a zamračila se. „Co se to ze mě stalo? Zůstanu už taková?“

„Ano. Tvá magie je teď v rovnováze a tenhle černý oheň je výsledek.“

„Ach ne,“ pípla.

„Jestli narážíš na tu ohnivou auru, tak asi bude možné ji stáhnout do těla. Stejně, jak to dělají noční feejové. Aspoň myslím. Je to něco, jako magický štít, ale asi ho

můžeš ztlumit a stáhnout do pokožky. Tak, jak to dělám já," řekla a zrušila svou vzdušnou auru.

Sledovala, jak se Anissia soustředí a ohnivé plameny najednou zmizeli. Vypadala stejně. Oči jí pořád jasně svítily a vlasy měla opět měděné, téměř rudé. Úlevou vydechla a usmála se, když pohlédla na své ruce a tělo. Pak jednu ruku zvedla a vytvořila v ní ohnivou kouli. Černý oheň byl zvláštní. Svítíl a zároveň byl temný.

„Zvyknu si," řekla Anissia, jakoby sama pro sebe.

„Tvá proměna zachránila spousty životů. Včetně toho mého. Já jsem to jenom urychlila, ale jsem si jistá, že by k ní stejně došlo. Nebylo jiné cesty, Anissio. Pojď, podíváme se, jak dopadlo město, a jestli jsou nějaká zranění.“

Kapitola 17

Při soumraku, se nalodili halové společně s Aralies a loď mohla vyplout. Ledoví mágové se postarali o rychlost a temné přízraky, se zatím uchýlili do malé lodní kabiny. Byla jasná noc a Demion nevěděl, jestli jim vadí i měsíční svit, nebo chtějí být jenom sami. Aralies zůstala s nimi a podle tichého šepotu, si něco povídali.

Pluli podél pobřeží a z paluby viděli jenom písečné duny pusté krajiny. Ve stínech mdlého, měsíčního světla, je pokrýval led a jejich vrcholky se třpytily bílým, namrzlým pískem. Pohybovali se rychle a svižně. Moře bylo pro ledové mágy něco podobného, jako byl černý les, pro feeje. Dodávalo jim sílu. Někdy nad ránem se už loď stočila k pobřeží a vplula do malé laguny. Tam se už okolní krajina měnila a z bledého písku vykoukali i nažloutlé skály.

„Je to tady," řekla Ailon, když loď zlehka narazila na písečné dno. Přiložila dlaň na příď a ze zábradlí vystřelilo krystalové chapadlo a zabořilo se do písku. Byla to vlastně magická řetěz, kterou použila jako kotvu. „Za chvíli bude svítat.“

Demion se obrátil ke kajutě, ze které vystoupili tři dívky. Halové byli teď bez své ochranné aury.

„Půjdem první," oznámila Aralies. „Můj dědeček nesnáší nezvané hosty. V téhle podobě mě nepozná, ale pozná, že jsem imysanem. Kdyby mě i přesto zranil," Aralies pokrčila rameny „nic se mi nestane. Proto raději půjdu nejdříve já, s mými společníky.“

„Asi máš pravdu," souhlasila Ailon. „mě by teď taky nepoznal. Rozzlobený zemní bůh, může být hodně nebezpečný.“

„To ano, proto půjdeme my, jako první. Taky proto, že les je hustý a poskytne nám úkryt před sluncem.“

Nikdo nenamítal. Obloha se zdála být čistá a Demion nikde neviděl podezřelé mraky. Halové se ztratili za kopcem z dun a skal. Krátce na to se už obloha začala měnit.

„Je tady něco, na co se nelze snadno připravit,“ promluvila po chvíli Ailon. Na každého z nich pohlédla, když hledala vhodné slova. „Já osobně, to nesnáším vůbec snadno. Ten název je trefný. V lese je hodně pavouků a Verion je největší z nich.“

„Jak velký,“ zeptala se Alia. Tvář se ji skroutila v obavách.

„Větší, než je Hal ve své nehmotné podobě. To jenom tělo. S nohama je ještě větší.“

„Ach bohové,“ Alia zalapala po dechu. „Nemůže se proměnit v něco jiného? Cokoliv?“

„Jistě by mohl,“ Ailon se kysele usmála. „Ale neudělá to. On je tady doma a takhle se cítí nejlépe. Uvidíme, možná ho Aralies promluví, aby aspoň kvůli hostům ustoupil, ale nepočítala bych s tím. Můžeme zůstat klidně na lodi a počkat tady.“

Demion zamyšleně přikývl. Aralies by ho nežádala, aby šel s ní, kdyby měl teď čekat na lodi. Měl dojem, že je za tím více. Kdyby se tady náhodou objevil vodní bůh, měli Alii. Pohlédl na ni a vzal ji kolem ramen. Otřásla se a cítil, že se celá chvěje. Jistě ne zimou.

„Nesnáším pavouky,“ pošeptala, aby ji slyšel jenom on.

„Já je taky nemám v oblibě. Můžeš tady klidně zůstat.“

„A co ty?“ pohlédla mu do očí.

„Já asi půjdu pozdravit Veriona,“ usmál se a nedbale pokrčil rameny.

„Tak to půjdu taky. Kdo ví, čeho je schopen šílený, pavoučí imysan. Raději budu čelit strachu z pavouků, než strachu o tebe,“ opět se otřásla.

„Alio, nemusíš...“

„Já to zvládnou,“ přerušila ho.

Přikývl. Byl jsi vědom toho, že když si něco zamane, tak jí to jenom sotva rozmluví. Obzvlášť, když šlo o něj. Jestli bylo riziko, že by se mu mohlo něco stát, chtěla být u něj. Na jedné straně, ho to těšilo, na druhé znepokojovalo. Riskovala by svůj život, aby ho ochránila. On stejně. Chránili se vzájemně a zemřeli by jeden pro druhého. Raději on, než ona. To, že to viděla stejně, mu dělalo starosti. Nedovolí, aby se kvůli němu obětovala. Láska mu dodávala sílu, ale pochopil, že je i jeho největší slabinou. Potřeboval být silnější. Musel být silnější, pro ně oba. Zalitoval, že neměl více času, aby lépe ovládl svoji novou magii.

Bílý oheň byl mocnou magií a časem bude ještě mocnější. Auru už sice udržel, ale s útoky, měl ještě pořád co dohánět. Magie byla tvárná, mohl ji usměrňovat, měnit a

posílit v určitých směrech. Většinu technik odkoukal od bohů ohně a od nočních feejů, ale věděl že musí být i jiné a možná i účinnější.

Jak slunce vystoupalo víš, uvědomil si, že halové se dostali do nepříjemné situace. Když je budou chtít kontaktovat, budou muset přijít blíž. Slunce by je sice nezabilo, ale věděl, že to pro ně bude dost nepříjemné. Možná Aralies počítala s tím, že se vrátí dříve.

„Měli by jsme jít blíž k lesu,“ navrhl. Když všichni souhlasili, vydali se přes hřeben duny a před nimi se rozprostřelo skalní údolí. Za ním byl les. Už z dálky bylo vidět, že je starý a hustý. Stromy byli listnaté, ale jak šli blíž, viděl i podivné kapradě a stromy, co měli jakoby chapadla, nebo lana. Takové nikdy neviděl.

Nevstoupili. Zůstali stát ve stínu stromů a usadili se na zežloutlé skály. Nechtěli urazit pána lesa, ale o své spoléčníky, si už začínali dělat obavy. Kdyby to byl les Feeji, věděla by ihned, že někdo vstoupil. Verion možná už taky. Jestli ano, tak už jistě měli dostatek času, aby si promluvili.

Zdálo se, že Alia i ledoví mágové sdílejí jeho obavy. Napjatě se rozhlíželi po podivném porostu. Některé stromy, měli jakoby šedý povlak, co připomínal rozsáhlou pavučinu. Podle toho, jak se tvářila Alia, myslela si totéž. Asi si ani neuvědomovala, že kolem ní pulzuje její magická aura. Její namodralé blesky příjemně šimrali, no ledový mágové se drželi od ní raději trochu dál.

Z lesa pak najednou vystoupil jeden z halů. Demion nevěděl která, zatím je nedovedl od sebe odlišit.

„Je to v pořádku,“ promluvila, když přišla blíž, ale dávala pozor, aby zůstala ve tmavém stínu. „Pojďte, zavedu vás tam.“

Když vešli do lesa, hal úlevou vydechla. „Trochu se to zdrželo. Aralies domluvila svému dědečkovi, aby aspoň trochu vyklidil cestu od pavouků. Nám sice nevadí, ale vám asi ano,“ ohlédla se.

Demion kráčel za ní, za ruku držel Alii a za nimi šli Ailon a Nirio. Ledoví mágové spolu sotva promluvili. Ailon hleděla přímo na záda Alii, jakoby se bála rozhlížet kolem. Když tak učinil on, pochopil proč. Nalevo, kousek od nich, se v šedé síti krčil asi ten největší pavouk, jakého kdy viděl. Byl velký, asi jako jeho celé předloktí a na světle hnědé hlavě se lesklo osm černých očí.

Alia si všimla, jak se krátce napjal a pohlédla směrem, kterým on. Vískala, až ho polekala.

Přitiskla se k němu, čím ho zastavila.

„Já dál nejdu! Co to je?“

„Neboj se, královno,“ hal se jí snažila uklidnit. „Bůh lesa nedovolí, aby se vám něco stalo.“

„Nedívej se tam,“ řekl jí Demion. „Dívej se jenom pod nohy. Já tě povedu. Neboj, tvá aura je nepustí blíž.“

„Počkej, já pomůžu,“ nabídla se hal a vytvořila kolem nich vzdušní štít. Les se ponořil do temnoty. „Lepší?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl Demion. Alia se křečovitě držela jeho košile a kráčela za ním. On přes temný závoj viděl pořád docela dobře. Vše bylo jenom černobílé. Kolem nich nebylo moc pavouků, ale dál od nich, jich už pár viděl. Menší, ale i větší, než ten první.

Hal je vedla mezi sítě pořád hlouběji do lesa. Některé pavučiny měli v průměru i několik metrů. Některé byli jemné, ale jiné byli zas tlusté, jako provazy. Když kolem jedny takový prošli, ucítil ze sítě magii. Usoudil, že to musí být Verionova pavučina. Nedivil by se, kdyby se táhla celým lesem. Nevěděl, jak si je s Feejou podobný a byl zvědavý, jaký je tenhle zemní bůh a imysan.

„Tady jste,“ řekl někdo a objevil se hal se svítícíma očima. „Dívejte se pod nohy a pojďte za mnou,“ řekla Aralies a vedla je hustým porostem ke stromu u skály.

Demion zachytil nějaký pohyb a vzhlédl. To co uviděl, mu vyrazilo dech. Krátce ztuhl na místě. Nad jejich hlavami, seděl v sítí gigantický šedý pavouk. Měl v průměre pět-šest metrů. Nohy měl roztažené daleko od sebe a pokryté černýma pásy a dlouhýma, šedýma chlupy, nebo spíš trny. Vzhlíželo na ně osm modrých svítících očí.

Ailon přidušeně vyjekla a Alia potáhla za Demionovu košili. „Co se děje? Proč stojíme? Není tady, že ne?“

„Za mnou,“ zavelela lady Aralies a Demion se pohnul za ní v závěse s Alií. Doufal, že necítí, jak se chvěje. Kdyby teď promluvil, jistě by ho zradil hlas. Tohle bylo na něj moc. Král lesa, byl děsivý.

Když vklouzli přes úzký otvor do jeskyně, ohlédl se. Ailon se držela Niria za ruku a upřeně hleděla do země. Oči měla široké a vyděšené. Jakoby svítily strachem. Doufal, že nevypadá stejně. Vzdušní štít zmizel a Demion se rozhlédl. Jeskyň byla tmavá a zdi pokryté tou tlustou pavučinou, ze které bylo cítit magii.

„Jeskyň je čistá,“ řekla Aralies konejšivě. „Dědeček ji pro vás vyklidil. Chvíli to trvalo, ale takhle je to lepší.“

„Přijde sem?“ zeptal se. Spíš pošeptal. Kdyby se ten ohromný pavouk nacpal do téhle jeskyně, asi by jej chytli mdloby. Pavouků se nikdy nebál, ale tohle bylo něco zcela jiného.

„On je tady,“ odpověděla Aralies. „Tam venku, bylo jenom jedno z jeho těl. Má tam takových několik po celém lese. Vše spojuje a ovládá, přes tuhle síť,“ ukázala na provazy pavučin, co byli ne jenom na zdech, ale i na zemi a stropě.

Demion v duchu poděkoval, že mají pořád na nohou boty. Síť nelepila, ale magie v ní, byla podivná.

„Za mnou,“ pobídla je a šli dál.

Chodby se kroutili, někde nimi sotva prolezli a scházeli jakoby hlouběji někam do hory. Viděl dobře i ve tmě, ale pavučina tlumeně zářila a tak ani nemusel vytvořit plamen, aby jim osvětlil cestu. Obával se i, že světlo by odhalilo pavouky, které se nehybně krčili v temných prasklinách skal.

„Proč jdeme sem?“ zajímal se. Promluvit si mohli i s tím pavoukem venku.

„Venku je jeho tělo, tady dolů, je jeho srdce. Tady je v bezpečí, kdyby ho někdo napadl. Bude lepší, když vás zavedu přímo k němu.“

Demion už dávno ztratil orientaci. Všude kolem byli praskliny, velké, jako chodby a stáčeli se všemi směry. Byl jsi ale jistý, že sestoupili mnohem hlouběji. Možná i o několik pater. Bylo to jedno velké bludiště a divil se, jak se tady Aralies může zorientovat. Pak si toho všiml. Zlehka se dotýkala pavučin, když kráčela.

Verion ji vedl. Netoužil dotknout se taky, aby si potvrdil svou domněnku.

„Tady,“ řekla, když zastavili v oválný místnosti. Stála tam další z halů. Stála u něčeho, co vypadalo, jako tlustý kmen stromu, spletený z tlustých provazů, mléčně svítící pavučiny. Odtud se odvíjeli všemi směry a ztráceli se v okolních chodbách. Tady bylo centrum. Kmen se zavlnil a z provazů, se vytvořila tvář, pak i hlava, ramena a postupně i celé tělo. Asi ze středu kmene, se oddělila bílá postava, jako na nitkách a snesla se na zem. Zářila modravým světlem imysana.

V téhle podobě vypadal jako muž. Provazové tělo se vyhladilo a připadalo pak už více lidsky. Tucty provazů, co z něj všude trčeli, se stáhli do jednoho, co pak vypadalo, jakoby měl oděný dlouhý plášť až po zem.

„Vítejte,“ pozdravil je Verion, a roztáhl ruce, jakoby je chtěl všechny obejmout. „Děkuji za varování. I za vaši návštěvu. Dlouze jsme se neviděli,“ pohlédl na Ailon a kývnutím hlavy ji pozdravil.

Když je Aralies všechny představila, Verion se zadíval na Demiona. Z jeho tváře, se nedalo nic vyčíst.

„Ubráníš se Sahrům a Halům?“ zeptal se ho Demion.

„Dokud neodhalí, kde se skrývá mé srdce, tak ano,“ usmál se, ale jeho upřený pohled začínal Demiona zneklidňovat. Všimla si toho i Alia a postavila se těsněji k němu.

„Máš zajímavou magii, králi,“ ukázal prstem k jeho nohám.

Demion kývl. Věděl, že stojí na provazech jeho pavučiny a taky cítil jeho magii.

„Můžu vidět tvůj oheň?“ tázavě povytáhl bílé obočí. V téhle podobě připomínal hodně mága světla. Kdyby nevěděl, že je jeho tělo vytvořené ze stromů, myslel by si, že je pravý imysan. Dal stromům podobu pavučin a pavouků, ale byl to pořád zemní bůh.

„Proč, jsem tady?“ už mu to nedalo a zeptal se přímo. Aralies ho sem dovedla a zájem jejího dědečka byl očividný.

„Kvůli tvé magii,“ odpověděla Aralies. „Poznala jsem ji hned, jak jsem ji uviděla. Tam, u Niarimu, jsi použil bílý oheň. Ta barva, ten pocit z něj. Ta magie, mi byla povědomá. Stejnou měl i bůh plamene.“

„A?“ Demion už začínal být netrpělivý. Co po něm chtěli?

„Jsme ve válce, Demione,“ mluvila dál Aralies. „Rozpoutali ji halové. Náš lid umírá. Lordi bojují mezi sebou. Bojí se. Útočí na své bratři a sestry. Umírají mágové i lidé. Svět stojí u propasti. Můžeme to ještě zastavit. Sjednotit je. Teď se buď podřídí halům, nebo zemřou. Stejně budou umírat, ale je něco, co by je sjednotilo. Stvořitel. Embelaris, by všechny opět spojil a společně, by se postavili téhle hrozbě.“

„A co to má společné se mnou?“

„Ty máš jeho božskou magii,“ odpověděl Verion. „O tom není pochyb.“

„To se teď má stát novým bohem plamene?“ Zeptala se Alia podrážděně.

„To ne,“ Verion zavrtěl hlavou. Ohlédl se ke kmenu, ze kterého vyrostlo jeho tělo. U bílých kořenů, se provazy rozpletli a vytvořil se tam malý otvor. V oválné dutině, něco leželo. Bylo to malé, černé a tlumeně to zářilo. Vlastně nebylo to černé, ale tmavě rudé.

Verion je pobídl, aby přistoupili blíž. Bylo to malé, jakoby stočené do klubíčka a klidně to spalo. Zvíře nebylo mrtvé. Břicho se tomu pomalu zvadlo a klesalo.

„Liška?“ Zeptala se Alia překvapeně.

„Teď liška,“ souhlasil Verion a smutně kývl. „Někdy vlk, někdy veliký jelen. Někdy je to malá dívka a někdy i veliký obr. Může mít podobu čehokoliv. Teď spí a je v téhle malé, bezbranné podobě.“

„Co je to?“ zeptal se Demion, ale odpověď už tušil.

„Tohle je Embelaris,“ řekl Verion.

Kapitola 18

„Co je to s ním?“ zeptala se Alia. Tahle cesta ji už dost vyčerpala. Pavoučí les byl to poslední místo na světě, kde by chtěla být.

„Spí,“ řekl Verion.

„Proč je tady? Myslela jsem si, že zemřel už před tisíci lety.“

„Je tady už dlouho,“ Verion se zamyslel. Obočí se mu stáhlo a chvíli uvažoval. „Těžko odhadnout čas, ale asi to už bude pár tisíc let. Bylo to v době, kdy tady byla ještě Amalis Amysis.“

„Ty jsi jí znal?“ Alia překvapeně hleděla na tohohle podivného zemního boha.

„Jistě. Znal jsem jí stejně dobře, jako Embelarise.“

„Znal jsi je oba?“ Znamenalo by to, že Verion je mnohem starší, než si původně myslela. Možná byl i nejstarším imysanem vůbec.

„Ano. Stejně, jako nás přitahuje magie ohně, tak to táhlo boha plamene k nám. Byli jsme přátelé,“ Verion zhlédl na malou tmavě rudou lišku a smutně se usmál. „Takhle je tu už celou věčnost. Dostal se až sem, ke mně. Spadl z oblohy vyčerpán a téměř bez magie. Od té doby je tady. Má magie je magií života. Můžu uzdravovat a léčit. Tady ale má síla nestačí. Dovedu ho jenom držet při životě. Jenom takhle, na pokraji smrti. Nedovedu nic více. Je zázrak, že je ještě vůbec tady. Bylo to dávno, hodně dávno. Vzpomínám si na to i proto, že toho dne nás opustila Amysis. Společně s Embelarisem, zahnali haly až někde za moře,“ pohlédl na Aralies a dva další haly. Smutně si povzdechl. „Ano, toho dne, jsme vyhráli, no přišli jsme i o naše světlo a bůh plamene dopadl takhle.“

Alia pohlédla na haly. Vypadali neklidně, jakoby až provinile. Krátce se podívali jedna na druhou a pak rychle sklopili své oči.

„Nemůžeš ho vyléčit,“ řekla, ale pořád nevěděla, jak to souvisí s Demionem.

„Ne. Pohltní všechnu magii, kterou mu dávám a ani se nehne. I když je teď tak malý a slabý, je to, jakoby jsem svou životní sílu odevzdával do bezedné propasti. Jakoby vše pohltila temnota.“

„Co chceš po mě?“ zeptal se Demion.

„Tvá magie je stejná, jako jeho. Můžeš mi ji předvést? Prosím,“ dodal.

Demion zvedl ruku a vytvořil v ní malou ohnivou kouli. Bílé světlo okamžitě zalilo celou jeskyni. Koutkem oka zpozorovala několik pohybů v mizících stínech a hodně dlouhých, chlupatých nohou. Otrásla se a pohlédla na Veriona. Nechtěla vidět žádného z těch odporných tvorů. Verion se usmál. Vypadal spokojeně. Jakoby mu odlehlo. Demion pak vyvolal svou ohnivou auru a světlo ještě více zesílilo. Vypadal, jakoby bylo jeho tělo z bílého plamene.

Verion sebou překvapeně trhl. „Neuvěřitelné,“ ohromeně pohlédl na Demiona, pak na Aralies. „Měla jsi pravdu.“

Demion nechal své plameny zmizet a jeskyň se ponořila zpátky do mdlého, mléčně modrého světla. „Jak má magie může pomoci?“ zeptal se.

„Jisté to není, ale mohla by opět zažehnout magii boha plamene. Jako jiskra, co zažehne oheň.“

„Počkat,“ přerušila je Alia a postavila se před Demiona. „Vy to nevíte. Nevíte co se stane, nebo jestli se vůbec něco stane.“

„Ne,“ připustil Verion. „Zkoušeli jsme asi už vše a ani jsem nedoufal, že se někdy objeví někdo s takovou magií. Tohle je asi ta nejlepší možnost. Nevím, co jiného, by jsme mohli ještě zkusit. Pamatuji si doby, kdy bohům ohně vládl Embelaris. Sjednotil je. Může tak učinit opět. Svět tam venku pro mě moc neznamená. Žiju tady a tahle

magie, mě připoutala k tomuhle místu. Zde jsem zapustil kořeny. Není mi ale jedno, jestli zbytek světa shoří. Žijí tam lidé, co jsou mi blízcí. Jestli je možnost, jak vše urovnat, rád pomohu. Podívej,“ ukázal na dva haly. „I oni se rozhodli pro jinou cestu. Zažil jsem to už moc krát. Z nepřátel, se mohou stát i přátelé. Možná stejně, jako se z nenávisti může zrodit láska.“ Verion se zahleděl někam do stropu a chvíli vypadal být ztracen ve svých vzpomínkách.

„Dobrá,“ promluvil pomalu Demion. „Co mám udělat?“

„Výborně,“ Verion se usmál a pobídl Demiona, aby přistoupil blíž. „Propojím vás. Budu mostem. Nasměruji tvou magii do Embelarise. Imysané jsou silní. Naše magie může být na stejné úrovni, jako ta bohů. Někdy i vyšší,“ roztáhl ruce.

Ano, on byl toho důkazem. Taky Aralies. Alia se zachvěla. Měla strach, ale Demion mohl pomoci ukončit válku. Rozuměla, proč souhlasil. Sama by svolila. Svět bude bezpečnější, když se v něm nebude válčit. Pro všechny a hlavně pro něj.

Dívala se jak Verion bere Demiona za ruce a jeho bílé prsty, se prodlužují, jako pařáty a omotávají se kolem jeho zápěstí. Plazili se dál, jako deset hadů k loktům, ramenům, až k jeho hrudi. Tam se jejich pohyb zastavil a konečky hadích prstů, se rozvětvili v stovky jemných vláken.

Verionove dlouhé prsty jasně zazářili. Zhlédl dolů a sledoval, jak bílé světlo pomalu putuje do jeho rukou. Také se rozsvítil jasněji. Halové sebou trhli a zmizeli v jednom z otvorů. Tohle světlo bylo asi pro ně příliš jasné. Teď ji ale nezajímalo nic, kromě Demiona. Nehybně stál a také sledoval, jak světlo postupuje a z Veriona putuje dál, přes kořeny u jejich nohou k dutině stromu.

Když se světlo dostalo k malé lišce, zastříhala ušima. Její barva, se změnila z temné, na krvavě rudou. Pohla víčky a přes úzké šterbiny proniklo bílé světlo jejich očí. Pohla hlavou a podívala se na Veriona, pak na Demiona.

Oči lišky, se prudce otevřeli. „Ne,“ ozval se tichý šepot. „Přestaň!“

Verion sebou trhl, jakoby ho někdo uhodil a střelil pohledem na Demiona. V tu chvíli světlo v jeho očích vybledlo a pohaslo. Byli modré, než se jeho víčka zavřeli a nohy se mu podlomili. Zachytili ho Verionove ruce, jako provazy v kterých se houpalo jeho bezvládné tělo.

„Ne!“ zvolal Verion a světlo v jeskyni pohaslo. Pomalu položil Demiona na zem a sehnul se k němu.

Alia se nehnula. Vše se jakoby zastavilo. Svět se zastavil, jak se zastavilo její srdce. Ty jeho oči byli prázdné. Bez světla, bez života.

„Ne, co to...?“ Verion zmateně kroutil hlavou a pohlédl na Embelarise. „Jak? Proč se to stalo?“

Pohnula se. Nohy ji vedli těžkopádně dopředu. Pomalu krok za krokem, jakoby chtěli oddálit pravdu, kterou už znala, no nemohla přijmout. Ucítla to. Jeho hřejivá magie, světlo co z něj vždy cítila, bylo pryč. Zmizelo. Vyhaslo. Padla na kolena a dotknula se ho. Byl studený. Necítla z něj žádnou magii. Necítla v něm žádný život. Nevěřila tomu. Jakoby tam ani nebyla. Něco v ní zhaslo, spolu s tím světlem a

temnota z ní vytrhla duši. Připadala si jako tělo bez duše. Ne, nebyla tam. Tohle nebyla skutečnost. Tohle se nemohlo dít.

„Ne,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Tohle není pravda. Nemůže být,“ rozhlédla se. Ani jeskyně ji už nepřipadala být skutečná. Podívala se na Niria. Hleděl někam do země a přitom držel Ailon v náručí. Hleděl jí po zádech. Chvěla se, jakoby vzlykala.

Bála se podívat zpátky na Demiona, no její hlava se už otáčela. Zastavila se u Veriona. „Řekni, že to není pravda,“ čekala, co odpoví.

Mračil se a něco si pro sebe tiše mumlal. Pořád vrtěl hlavou.

„Řekni to,“ opakovala. Pořád měla ruku na jeho těle. Byl studený, jakoby byl skálou.

„Já tomu nerozumím,“ vrtěl hlavou. „Tohle se nemělo stát.“

„Verione!“ chytila ho pod krk, aby otočila jeho tvář k sobě. Po rukou jí probleskovali výboje její modré magie a podle šumění, asi nebyli jenom na jejích rukách. Jeskyň se opět rozzářila. Zmateně pohlédla dolů. Srdce se jí rozbušilo. Nebylo to jeho světlo, ale její. Demion pořád nehybně ležel na zemi.

„Počkej!“ zvolal Verion. „Mám ho. Držím jeho životní sílu. Není pryč, pořád ho cítím. Alia uklidni se. Musím se soustředit!“

Prudce ho pustila, když ji došlo, co řekl. Verion dlouze vydechl a pokýval hlavou. „Je tady. Jsem si jistý.“

Alia položila své ruce na Demiona. Necítila nic. Její magie neměla co vyléčit, žádný tok magie tam nebyl. Zatnula zuby. „Nic necítím!“ zařvala na něj.

„Je tam. Je slabý, ale cítím ho. Dokážu ho udržet, než...“

„Než co?“ zeptala se podrážděně.

„To nevím,“ přiznal po chvíli. „Je to stejně, jako s Embelarisem,“ pohlédl k lišce.

Alia se na ni taky podívala. Ležela, ale pořád je sledovala svítícíma očima. „Já to asi vím,“ promluvila bez toho, aby se její malá tlama pohnula. „Propojil jsi nás.“

„Já vím. Myslel jsem, že když vás dva spojím, tak tě jeho magie vzbudí.“

„Ne dva. Tři,“ odpověděl Embelaris a jeho hlava pomalu klesala k tlapkám. Oči se mu začínali opět zavírat. „Ta temnota, mě opět pohlcuje.“

„Tři?“ Zeptal se Verion zmateně. „Nerozumím.“

„Byla mým světlem. Dal jsem jí své srdce. Pořád je mým srdcem. Pořád je mou součástí. Všichni jsme teď propojeny. Ta temnota ji mučí. Ona je světlem,“ jeho poslední slova byli jenom tichý šepot, no Alia je jasně slyšela.

Kapitola 19

„Nerozumím tomu,“ řekla tiše. Embelaris se už nehnul. Vyskočila na nohy a doběhla k dutině spleteného kmene. Potřásla liškou. Nic. Nehnula ani brvou a z malého tělíčka necítila nic, než chlad. Připadala ji mrtvá.

Stejně mrtvá, jako Demion. Pomalu se otočila a nohy ji dovedli zpátky k jeho bezvládnému tělu. Připadala si rozbitá, jako zrcadlo, které drží po kopě jenom chabý rám a při sebemenším neopatrným pohybu, se jeho obsah vysype a roztříští na nespočet kousků. Nedržela pokope. Když klesla na kolena, čekala, že se rozsype a ztratí v nevědomí. Nestalo se tak.

„Co to znamená?“ zeptala se.

Verion neodpověděl. Rty semkl do tenké čáry a obočí se mu v zamyšlení svažilo. Beznaděj začínala ustupovat a probouzel se v ní hněv. Polekaně se podíval na ni, když ho zasáhl jeden z jejích blesků. Neuvědomila si, že nad magií ztrácí kontrolu, dokud ji Verion neoslovil.

„Počkej, uklidni se, asi tomu už rozumím,“ zvedl k ní ruku a čekal.

„Poslouchám,“ procedila přes zaťaté zuby. Klidnější nebyla ani zdaleka.

„Teď už to dává smysl. Magie, kterou ho držím na živu, něco pohlcuje. Neskončila jenom v něm, ale i v jeho druhé části. Řekl, že ona má jeho srdce. Dal jí ho,“ Verion pohlédl někam za ni. Sledovala jeho pohled. U ledových mágů stáli teď už i tři halové. Neměla sílu omlouvat se jim a pohlédla zpátky na Veriona. Snažila se ovládat, snažila se být silná, no potupně si uvědomovala, že všechna její sebekontrola pramenila z něj. Demion na ni působil, jako měsíc působí na příliv a odliv. Bez něj byla oceánem bouře. Trhaně se nadechla a dlouze vydechla. Musela být silná, kvůli němu. Pro něj.

„Pokračuj,“ řekla a položila své dlaně na Demionovo chladné tělo. Soustředila se, ale pořád z něj necítila nic. „Feeja,“ vydechla. „Probouzí i mrtvé. Možná by ho věděla uzdravit.“

„Možná,“ kývl Verion, ale jeho výraz se nezměnil. „Má magie, je všechny propojila. Ta třetí část pohlcuje mou magii. Možná pohltní i tu Feejinu, jestli spojení i dál setrvává. Vzdálenost asi nehraje roli. Musí to být Amysis.“

„Znamená to, že pramatka pořád žije?“ zeptala se Ailon.

Verion krátce kývl. „To je jediné vysvětlení. Životem, bych to ale nenazval. Nejspíš bude ve stejném stavu, jako tihle dva. Amysis a Embelaris si byli hodně blízcí. Tvořili pár. Nevím, jak se takhle propojili. Zdá se, že jsou teď jedním tělem. Bůh plamene a bohyně světla. Řekl, že je v temnotě,“ krátce na všechny pohlédl.

„Kde?“ zeptala se Alia netrpělivě.

„Musí to být místo absolutní tmy. Někde...“ odpověď mu uvízla v krku. Nevěděl kde. Bezradně těkal očima po jeskyni.

„Je našim hostem,“ řekla jedna z halů. Chytla svou společnici za ruku a společně podešli blíž.

Alia ne ně beze slova civěla.

„Je trofej. Je válečnou kořistí,“ mluvila pomalu dál a ostražitě sledovala Alii. „Sahrové o ni mluví, jako o našem hostu. Je to srdce Amysis. Její světlo v hluboké, temné propasti. Je u našeho ostrova. Dolu v temných hlubinách. Viděla jsem ji. Vlastně to. Ten krystal. Nevěděli jsme, že pořád žije. Sahrové ji tam pohřbili. Čekají až její světlo vyhasne, ale asi pořád svítí,“ ukázala na Embelarise.

„Co?“ Alia nevěřicně zavrtěla hlavou. „Vy máte Amysis a neřekli jste nám to?“

„Omlouvám se,“ krátce pohlédla na svou družky. „tohle spojenectví, je pro nás nové. Byl to dar od Sahrů. Mysleli jsme si, že je mrtvá, že je to jenom její srdce a že jednou v té temnotě vyhasne. Že to světlo možná pochází z jejich dětí. Že bude svítit, dokud budou imysané žít.“

„Musíme to srdce získat,“ řekl Verion a jakoby náhle opět ožil. „Musíme ho dostat sem. Možná postačí, když už nebude v té temnotě. Ano, ona je světlem a temnota kolem ní, ji neustále oslabuje. Proto to nikdy nešlo. Je kolem ní propast. Pohltila veškeré mé snahy.“

„Pomůžete nám?“ zeptala se Alia, ale čekala jenom jednu odpověď.

„Já...“ hal pohlédla na svou společnici. Byla to nejspíš Sira. Ta mluvila více a teď se Alii zdálo, že je už od sebe pomalu rozeznává. „Nevím, jak. Kolem ostrova, jsou Sahrové. Ve vzduchu i ve vodě. Ve vodě, jsou neporazitelní. Hlídadí ji. Je to jejich poklad. Jsou to vodní bohové. Ve vodě s nimi nelze bojovat.“

Alia přimhouřila oči. „To se ještě nesetkali s mým bleskem.“

„Dobrá tedy,“ Sira krátce kývla na souhlas. „Půjdu já. Zavedu vás tam.“

Eri na ni vytřeštila oči a zavrtěla hlavou. „Ne!“ Druhá z halů vypadala vyděšeně.

„Eri,“ oslovila ji Sira přísně. „Zůstaneš tady a budeš hlídat krále a boha plamene,“ krátce zajela pohledem k Verionovi, který souhlasně kývl. „Budou potřebovat pomoc, kdyby se zde objevili Sahrové, nebo naše sestry.“

„Já taky zůstanu,“ řekla Aralies.

„Pomůžete mi?“ Alia pohlédla na ledové mágy. Jedině z jejich pomoci, se mohla doplavít k ostrovu halů.

„Jistě královno,“ Ailon ani nezaváhala.

„Půjdemě hned,“ navrhla Sira. „Dokud je světlo. Mé sestry sem přijdou, tím jsem si jistá. Čím dříve vyrazíme, tím lépe. Ukryju se v kajutě.“

Alia souhlasila a rychle se sehnula nad Demionem. Políbila ho na studené rty a rychle vstala. Musela odejít hned, jinak by toho možná nebyla schopna. Z jeskyně doslova vyběhla, nevšímajíc si ohavných pavouků. Teď měla jiný strach, mnohem větší, než z chlupatých, osminohých tvorů.

Rychle se nalodili a loď se prudce pohnula. Dívala se k obzoru a nikdy si nepřipadala tak ztracena a prázdná.

„Odpočiň si,“ Navrhla ji Ailon. „Pár hodin to potrvá.“

Alia zavrtěla hlavou, ale svezla se dolů a přivřela oči. Přitiskla si kolena pod bradu a schovali si tvář pod závojem vlasů. Chtěla být silná, ale s pláčem svůj boj rychle prohrála.

Nevěděla ani jak, ale usnula. Probudila ji něčí ruka a překvapeně mrkala, když se nad ní skláněla Ailon. Rozhlédla se a drtivá pravda na ni dosedla, jako obří kladivo. Byla na lodi. Sama, bez svého krále. Úzkostí se ji sevřelo hrdlo a v očích ucítila slzy. Ne, nebyla silná. Sama byla ničím. Chvilí hleděla Ailon do tváře a proběhlo mezi nimi hluboké porozumění. Zнала její bolest. Viděla v ní tu prázdnotu, kterou v ní zanechala veliká ztráta.

„Není pozdě, sestro,“ chlácholila ji a vzala její tvář do dlaní. „Není ztracen.“

Alia polkla a pokusila se o úsměv. Nazvala ji sestrou. Imysanem byla jenom z části, ale pořád někam patřila. Zatoužila po lese, po Feeji a po jejich malém stromovém domě. Nepřála si nic více, než tam teď být spolu s Demionem a pak zastavit čas. Muselo se to povést. Pomalu vstala a rozhlédla se. Obloha byla zatažena a vypadalo, že se stmívá.

„Kde to jsme?“ zeptala se. Lod' stála na místě, ale ostrov nikde neviděla.

„Dál se jít neodvážím,“ odpověděla Sira. Ani si ji nevšimla, dokud nepromluvila. Hleděla někam k obzoru.

„Co teď?“ zeptala se a s nedůvěrou pohlédla na neklidné vlny. Zalapala po dechu. „Já asi neumím plavat?“ vydechla a pocítila slabost v nohou. Vůbec to nepromyslela. Co tady vlastně dělá? Jaký byl plán? Neměla chladnou rozvážnou mysl, jako Demion. Nemyslela, co bude dál. Srdce se ji zastavilo.

„Promysleli jsme to,“ řekla Ailon. „Neboj, nemusíš plavat. Jsem ledový mág. Voda je můj element. Já nás tam dovedu, když nás Sira povede.“

„Jak?“ zajímala se.

Ailon místo odpovědi přeskočila malé zábradlí a když se její noky dotkli hladiny, vytvořila se pod nimi bílá, zledovatělá plošina. Kývla na ní. Alia opatrně seskočila k ní. „A dál? Jak se potopíme?“

„Ve štítu budeme mít vzduch,“ mávla rukama a obalila je veliká průhledná bariéra. „Na nějaký čas nám ten vzduch bude stačit. Nevím, ale na jak dlouho.“

„To je sice hezké,“ vložil se do hovoru Nirio „ale jak se budete bránit, když na vás zaútočí Sahrové?“

„No předci,“ Ailon ztuhla, pevně sevřela víčka a čelist jí hlasitě cvakla, jak zatnula zuby. „Ach ne, tohle nepůjde.“

Alia hned pochopila a zaklela. Kdyby zaútočila pod vodou, její blesk by rozbil bariéru a utopila by se.

„Co tak ndržet vodu bariérou, ale jenom magií,“ dodal hned, když uviděl, jak na ně jeho poznámka zapůsobila. „Budeš muset držet vodu od vás. Bude to stejné, jako tahle bublina, ale Alia bude moct útočit.“

„Ano, samozřejmě,“ Ailon úlevou vydechla. „To půjde. Budu se muset více soustředit, ale vodu od nás udržím dál. Vytvořím vzduchovou bublinu. Něco, jako bariéru, jenom bez krystalu.“ vděčně se na něj usmála a její bledá, namodralá tvář trochu ztmavla. „Jak je to hluboko?“ zeptala se.

„Hodně hluboko,“ řekla Sira.

„Dobrá,“ Ailon se soustředěně nadechla a roztáhla ruce. „Můžeme?“

„Do toho,“ odpověděla jí Alia.

Nirio seskočil k nim a pohlédl na malého hala.

„Já si vytvořím vlastní bublinu. Povedu vás,“ řekla a skočila do vody.

Nirio mávl rukama a voda mu jakoby ustoupila z cesty. Zmizel pod hladinou. Pak to udělala i Ailon. Pohla rukama a voda se pod nimi propadla. Odtáhla se, jakoby ji rozehnala obří neviditelná bariéra a najednou byli pod hladinou. Stáli uprostřed krystalové plošiny jakoby se vznášeli a prudce se pohnuli vpřed. Alia se jí musela přichytit, aby udržela rovnováhu, když se hnali za temným stínem, který je vedl ke skrytému ostrovu.

Nepohybovali se tak rychle, jako na hladině, no po chvíli se Sira zastavila a čekala, až ji doženou. Když se přiblížili, hal se k nim pohnul a jeho temná bublina obalila tu jejich. Sira prošla neviditelnou zdí a dosedla k nim na malou plošinu.

„Takhle to nepůjde,“ řekla Sira. „Vás dvě, je vidět. Nirio je ve svém štíte k nerozeznání od vody, ale vám svítí oči. Hlavně tobě, Ailon.“

„Ach ano,“ Ailon se zamračila a s nedůvěrou zkontrolovala vzduchovou kapsli kolem nich. „Můžu utlumit svou magii, ale ovlivní to štít.“

„To je v pořádku,“ odvětila Sira. „Já vás zastíním. Ty se musíš soustředit a není dobré, abys tlumila svou magii. Čím hlouběji se ponoříme, tím bude tlak vody na tvůj štít větší. Nedrž se zpátky.“

„Dobře,“ řekla Ailon a vypadala nejistě.

„Tak dobře. Já vás teď povedu. Když nás objeví, zruším svůj štít, aby jste mohli bojovat. U ostrova je rokle. Propast a v ní je zářící krystal. Kdyby jsme se v boji rozdělili, zkuste ho najít. Já ho vzít nemohu, ale můžu rozptýlit sahry. Když se potopíte dost hluboko, měli by jste uvidět jeho světlo.“

„Rozumím,“ odpověděla jí Alia.

Opět se pohnuli a Alia už ztratila pojem o rychlosti. Přes temný štít to nedovedla už určit. Cítila jenom, že se hýbou a zároveň i klesají. Poznala to podle Ailon. Chvěla se, jak se její tělo snažilo bojovat se zvyšujícím tlakem okolní vody.

„Jsou tady!“ zvolala Sira. „Pokračujte tímhle směrem, ten temný stín před vámi, je už ostrov. Já je zkusím odlákat.“ Pak se Sira odrazila a vyskočila z jejich bubliny. Temný závoj se ztratil spolu s ní a Alia uviděla jak se k nim blíží něco velikého. Na Sahra, se to zdálo být příliš veliké.

Bylo to mnohem větší, než jejich loď, ale ty chapadla, se jí zdáli být povědomé. Prudce to nimi máchlo a vyřítilo se na ně. Najednou se před nimi objevil černý vír a velikého Sahra, stáhl sebou.

„Vpřed!“ zvolala na Ailon, protože zůstala ztuhlá na místě.

Okamžitě se pohnuli. Alia viděla, jak se kolem nich mihlo hejno nějakých ryb a další veliké stíny s mnoha chapadly. Vodou začali lítat ledové krystaly a vzpomněla si na Niria. Nikde ho ale neviděla. Jenom jeho útoky. Taky jim získával čas. Objevovalo se mnoho dalších černých vírů které kolem sebe čeřili vodu do běla. Prokličkovali mezi ně a začali klesat po svažujícím se dně. Voda byla pořád temnější, jakoby pluli v inkoustu.

Ailon se roztrásla námahou a bublina vzduchu kolem nich, se prudce smrštila. Zalapala po dechu a zatnula zuby. „Tohle snad není možný. Ta voda nás jde rozdrtit.“

„Vydrž, už to nebude daleko,“ Alia se rozhlížela kolem, ale světlo pořád nikde neviděla. Jenom nad hlavami viděla v dálce slabé záblesky ledových krystalů. Najednou do nich něco vrazilo a kdyby se nedržela Ailon kolem pasu, asi by vylítla z bubliny ven do temné vody. Teď si už nebyla jistá, jestli by se utopila dřív, než by ji ten tlak rozdrtil. Doteď ani netušila, že vody může být tak nebezpečná. Sevřela je nějaká obří ruka. To do ní narazili, ale místo prstů, se do bubliny vnořili slizká chapadla. Vypálila z obou rukou. Záblesk ji na kratičkou chvíli osvětlil mohutného Sahra, který je prudce pustil a s bolestným zavítím se ztratil někde v temnotě.

„Jdeme!“ zvolala a vytvořila v dlaních dva kulové blesky. Už věděli, kde jsou a takhle si mohla na nich aspoň posvítit.

Na krátko ztuhla, když prostor kolem nich zalilo mdlé namodralé světlo. Všude kolem, se to hemžilo chapadly a protáhlýma těly. Začala pálit. Tuhle techniku magie blesku, ještě neodzkoušela a nevěděla jaký bude mít na Sahry efekt. Zvláště pod vodou.

Zasáhla jich čtyři, nebe pět a viděla, jak se jejich těla otřásla, zběsile mrskala chapadly a pak jakoby znehybněla. Chvíli slabě svítily a jakoby z nich stoupal černý dým, co ale pod vodou nebylo možné. Krev, napadlo ji. Se shora je pak provrtali krátké salvy krystalů a nebylo pochyb, že je po nich.

Ostatní se rychle stáhli a Alia úlevou vydechla, když nikde v dohledu neuzřela žádné hrozné chapadla. Pohybovali se dál a pořád ještě klesali. Najednou mnohem rychleji, když se dno proměnilo v strmou roklinu.

Viděla, jak se Ailon námahou chvěje a jak její oči září stále jasněji. Mohlo to být ale i tím, že byli v ještě větší temnotě. Bublina se pořád zmenšovala. Už měla asi jenom polovinou své původní velikosti, co Alii dost znepokojovalo.

Napínala zrak a konečně. Hluboko pod nimi, se něco zalesklo. „Tam!“ ukázala prstem.

Když ta Ailon uviděla, obočí se jí svraštilo. Pár krát se nadechla, jakoby se chystala potopit pod hladinu a soustředěně přimhouřila oči. Pozvolna klesali ke dnu a Alia se pořád rozhlížela po možných hrozbách. Málem vypálila na temný stín, který je následoval dolu, ale byl příliš malý a držel se dál. Spojil se s dalším stínem, jakousi malou bublinou a Alia pochopila, že je to Sira a prošla bublinou, kterou měl kolem sebe Nirio.

Z dálky měla dojem, že spolu mluví, ale nevěděla to s jistotou. Voda byla kalná, jakoby plná prachu, nebo nějakých drobných tvorů. Dosedli na dno, přímo u světla, které se teď ocitlo u jejich nohou.

Bílé světlo vycházelo z krystalu, který měřil skoro stejně, jako Alia. Vypadal, jako protáhlý diamant, zabořený do skalního dna. „Tohle má být malý krystal?“ Zeptala se Ailon. Neodpověděla. Měla zaťaté zuby a po tváři ji stékal pot i když tady dolu byla dost zima. Neměla sílu odpovědět. Docházel jim čas. Než se Alia dotkla krystalu, překvapil ji pohyb a do bubliny seskočil Nirio.

Lapal po dechu, jakoby k nim plaval. Taky byl zpocený a dýchal zhluboka. Máchl rukama a bublina kolem nich zbělala. Když na ni přiložil ruce, Alia pochopila, že je obalil štítem. Soustředěně přimhouřil oči a krystal kolem nich zbělal ještě více.

„Zkus pomalu uvolnit tlak na vodu. Já pohlídám štít. Měl by to udržet,“ řekl.

Ailon se jakoby pomalu napřímila a pak vydechla. Klesla na kolena a ztěžka oddechovala.

„Mám dost,“ utřela si hřbetem ruky pot z čela a chabě se usmála. „To byla jízda.“

„Já podržím štít,“ řekl Nirio ponad rameno. „Když popadneš dech, podívej se na ten krystal.“

Ailon se pokusila zvednout, ale zavravorala a Alia ji podepřela. „Co když nás napadnou? Teď na ně nemůžu zaútočit.“

„Nezaútočí, zahrnala jsi je. Co ten krystal?“ Odvětil Nirio s rukama na bílém štíte.

Alia pomohla Ailon k němu. Položila dlaň na obří diamant a povytáhla obočí. Něco si pro sebe zabručela a pokývala hlavou. Diamant se rozplynul a místo něj se objevil další, mnohem menší. Zachytila ho do druhé ruky, když padal k zemi. Byl velký, asi jako pěst a zářil tlumeným bílým světlem.

„Ach bohové,“ Ailon zalapala po dechu. „Je to ona. Cítím magii imysana.“ dívala se na malý diamant a přitiskla si ho k prsům. „Amalis Amysis. Naše pramatka. Dítě prvního světla.“ Pak se podívala na Alii a třesoucí rukou ji ho podávala. „Vezmi ho ty. Já budu muset držet štít,“ úsměv se ji vytratil a unaveně si povzdechla.

Alia to pocítila také. Slabou, ale výraznou magii. Nebyl ale čas kochat se jeho krásou a rychle si ho schovala do vnitřní kapsy svého kabátu. Pro jistotu si ještě lépe utáhla opasek.

„Cesta nahoru, bude asi dost náročná,“ prohodila a pohlédla na Ailon. Vypadala být v koncích. Potřebovala si ještě odpočinout.

„Z tou zpáteční cestou, je to malý problém,“ řekl Nirio. Krátce se ohlédl ponad rameno. „Sahrové nám ji odřízli. Propast nad námi uzavřeli štíty. Sotva jsme se Sirou proklouzli. Mám obavy, že nás to zdrží na dost dlouho, abychom na hladinu nedoplavali. Budeme muset jít jinudy. Z téhle propasti vede i jiná cesta. Přes podzemní vody až do ostrova. Je krystal zastíněn?“ snažil se k Alii otočit, ale ruce na štítu, mu to znesnadňovali.

Zhlédla dolů. „Ano.“

„Dobře, Sira nás povede. Ailon půjde sama. Nebude potřebovat tak velký štít. Já půjdu s tebou. Mám více magie.“

„Tak dobře,“ zkoumavě si prohlédla Ailon. „Výrazíme až budeš připravena.“

„Jsem připravena, ať je to už za námi,“ řekla a vypadala i po tak krátké chvíli už o hodně lépe.

Nirio vzal Aliu kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. „Budeme plout rychle. Štít musím udržet malý, abychom prošli podvodními jeskyněmi. Připravené?“ na obě pohlédl. Když kývli, vytvořil menší štít, spojený se zdí toho většího a čekal až se Ailon taky obalí štítem.

Pak bariéru zrušil a pohnuli se. Zavřela oči, protože se ji zatočila hlava, jak prudce měnili směr, zrychlovali a zpomalovali. Házelo to s ní a občas i o něco narazili.

Krátce se rozhlédla. Uviděla tunel. Před nimi plula černá bublina a za nimi bílá se světlem uvnitř. Pak se tunel prudce stočil vzhůru a pocítila nevolnost v žaludku. Pevně zavřela oči a zatnula zuby. Házelo to s nimi a začalo ji být dokonce i horko. Plavby se jí zdála být nekonečná, mnohem delší, než byla cesta dolů.

Cítila jenom, jak zrychlují, zpomalují a jak zběsile mění směr. Často o něco narazili a její malá bariéra dutě zaduněla. Když už měla dojem, že její žaludek toho už více nesnese, pocítila lehkost, jakoby se vznášela a najednou byli v tmavé jeskyni. Vzduch byl zatuchlý a vlhký. Spěšně se podívala dolů na svůj kabát, který tlumeně svítil. Z černého jezírka u zdi malé jeskyně vylítla bílá bublina a už byla u nich i Ailon.

Kapitola 20

„Tomuhle říkáš dost široké pro dva haly?“ zavrčel Nirio podrážděně a střelil po Sire našťvaným pohledem. „Málem jsme v těch tunelech uvízli!“

„Jsme tady, nebo snad ne?“ Sira nepatrně pokrčila rameny a pohlédla na Alii. Pohled ji sklouzl na její kabát a oči se jí zúžili v tenké černé škvíry. „Prosím, nevyndávej ten krystal. To světlo...“

„Bez obav. Kde to jsme?“ zeptala se.

„V útrobách ostrova. Některé jeskyně vedou dost hluboko, jako tahle.“

„Nepůjdou sahrové za námi?“

„Ne, tyhle tunely, jsou pro ně moc těsné.“

„Proč byli tak veliký?“

„Jsou to vodní bohové. Tady ve vodě, ve svém elementu, jsou mnohem větší. Jejich těla se naplní víc vodou. Ale když se chtějí vznášet v oblacích, tak se hodně smrsknou.“

„Co teď, jak se dostaneme z ostrova?“ nebo z téhle jeskyně, napadlo jí, když se ohlížela kolem. Neviděla ani protější zdi, ale jejich hlasy se ozývali a zvuk se šířil někam daleko do tmy. Byl to tunel.

„Vyvedu vás víš a...“ zamyslela se. „Budu si muset promluvit s mými sestrami. Možná nám pomůžou.“

„Když ne?“ Předběhl její otázku Nirio.

„Ochráním vás. Na mě nezaútočí, jsme sestry. Budu vás chránit svým tělem, jestli bude třeba. Pojďte, zavedu vás víš a najdu místo, kde mě můžete počkat, až si s nimi promluví. Kdyby se něco pokazilo, tak,“ našpulila rty a pohledem opět zavádila o Aliin kabát. „Srdce Amysis, by je mělo zahnat. A když ne, tak dva imysané, si asi nějak poradí. Tvé blesky, jsou dost pádný argument k vyjednávání.“

„Jdeme,“ zavelela Alia a snažila se nemyslet na možnou konfrontaci s haly. Začínala mít bohy vzduchu celkem v oblíbě a nechtěla myslet na to, jak je pálí blesky.

Chvíli kráčeli temnými chodbami a pak je Sira zavedla do jedné malé jeskyně, kde měli chvíli počkat, až se vrátí. Neřekla však, jakou chvíli má na mysli. Sama jistě nevěděla, jak dlouho bude potřebovat. Jak naznačila, tak potřebovala s nimi mluvit někde v podzemí, bez přítomností sahrů.

Posadila se na malý kamenný výčnělek a uvažovala, co by na jejím místě udělal Demion. Nebo Enalia. Pak toho ale raději nechala. Myšlenky na něj, ji způsobovali fyzickou bolest. Nahmatala malý krystal a vyndala ho z kapsy. Jeskyň zaplavilo tlumené světlo.

Ailon si přisedla k ní a z druhé strany, si přisedl taky Nirio. Ailon se zlehka dotkla prsty krystalu, jakoby to byl malý ptáček a bála se, že ho prsty rozdrtí.

„Myslíš, že nás vnímá?“ pošeptala, jakoby se obávala, že ji vzbudí.

„Možná,“ Alia si soucitně povzdechla. „Doufám, ale že ne. Jestli byla tisíce let dolu v temnotě a vnímala své okolí, tak...“

„Ach,“ Ailon hlasitě polkla a krátce kývla. „Já bych se zbláznila,“ konečky prstů zlehka hladila krystal. „I tohle je ledová magie. Bariéra, nebo vězení. Jestli na nás zaútočí, tak ji pustím. Ať to zvládne aspoň ona.“

„Myslíš, že se probudí?“

Ailon opět kývla. „Je mágem světla. Jediné, co ji drželo oslabenou, byla temnota tam dolu. Pohlcovala její magii. Dusila ji. Když se ale dostane na světlo, na slunce...“ pohlédla Alii přímo do očí. „Mě dodává sílu voda. Když jsem slabá a použiju hodně magie, voda mě rychle vzpruží. Je i ve vzduchu. Často ani nemusím čerpat vlastní magii a jenom usměřuji tu z okolí. Jistě jí bude líp, když se dostane na světlo. Uvidíš.“

„V to doufám. Sahrové nás tak snadno nepustí. Bylo by bláhové, myslet si, že se spokojí s domněnkou, že jsme se utopili v té roklině. Budou na nás číhat ve vzduchu i ve vodě. Možná ještě počkají a pak půjdou hledat naše těla.“

„Možná postačí, aby se vzbudila,“ Ailon stáhla ruku, ale pohledem zůstala viset na krystalu. „Pak bude lépe Demionovi. Pak se možná vzbudí i Embelaris. Přijde si po ni. Verion ví, kde jsme.“

„Myslíš, že by nás zvládl zachránit jeden bůh ohně?“ zeptala se tiše Alia.

„Ne bůh ohně, ale plamene,“ opravila ji. „Vím, že se ho sahrové děsili. Nikdy jsem nevěděla, co se s ním stalo. Nevěděla jsem, že Verion má Embelaris. Tohle mi neřekli. Omlouvám se za to, co se stalo Demionovi. Chtěl pomoci a...“

„Není to tvá vina.“

„Víš,“ Ailon ji objala rukou kolem ramene. „Tohle mi chybělo. Někam patřit. Našla jsem další sestru a bratra. Udělám vše proto, aby se věci napravili. Věřím, že všechno dobře dopadne.“

„Já taky,“ řekla, ale tónem hlasu nepřesvědčila ani sebe.

Ailon ji stiskla pevněji a chvíli mlčeli. „Děkuji vám oběma,“ řekla Alia tiše.

„Není zač, má královno,“ hlesla.

Alia se musela usmát a tentokrát nenuceně. „Nejsem žádná královna. Jsem jenom správce Niarimských lesů.“

„Pro mě si královna. Možná je na čase, abych opět někam patřila. Vždy jsem se bála Feejských lesů a bohyně. Matky feejů,“ krátce pohlédla na Alii a tiše se zasmála.

„Ale tvůj svět, se mi líbí. Škoda, že jsem tam byla tak krátce. Asi nikde jsem se necítila tak bezpečně. Je to,“ chvíli hledala správné slovo „návykové.“

„To ano. Lesy se stali mým domovem. Chybí mi,“ opět byla smutná a pár krát zamrkala, aby se zbavila slz. Připadala si nemožně. Takhle by se královna chovat neměla. „Věříš, že je Embelaris tak mocný? Že když se odsud nedostaneme, tak nás přijde zachránit?“

„Ano,“ odvětila s jistotou.

„Ale jestli byl tak mocný, jak to, že skončil na tisíce let ve spánku? Nebýt Veriona, tak by byl zajisté už dávno mrtev.“

„Taky si myslím,“ přikývla a chvíli přemýšlela. „Jestli jsem to pochopila správně, tak dal část svého těla Amysis. Nevím proč to udělal, ale propojilo je to. Vidíme, co se s ní stalo,“ mávla rukou ke krystalu. „Polapili ji do krystalové bariéry a uvrhli do temnoty. To ublížilo i jemu. Oba skončili na prahu smrti. Verion oba držel při životě.“

„Tomu taky nerozumím,“ Alia hleděla do krystalu, jakoby v něm hledala odpověď. „Proč to udělal? Musel předci tušit, že když takhle rozdělí své tělo a něco se pak stane s tou jeho druhou částí, tak mu to taky ublíží. Nebo to nevěděl?“

„Možná věděl.“

„Tak proč?“

„Ty víš proč,“ Ailon významně povytáhla obočí.

„Láska?“

„Dal jí své srdce. Nevím, jestli doslovně, nebo tím byla myšlena jenom část jeho těla. Spojili se tím v jednu bytost. Je to jako v lásce. Taky se odevzdáš, i když víš, že by tě ztráta tvé druhé poloviny mohla stát život.“

„To ano,“ Alia si povzdechla. Byla na tom podobně. Taky měla pocit, že umírá a při životě ji drží naděje, že se Demion opět vzbudí. Kdyby zemřel, tak... Ztuhla a srdce ji začalo divoce bušit. Ne, nechtěla na to ani pomyslet. Zemřela by. Jistě by zemřela žalem a kdyby ne, tak by žít stejně už nemohla. Nechtěla by dýchat vzduch, který s ní nesdílí. Nechtěla by žít ve světě, kde by žil jenom v jejích vzpomínkách a ve snech. Zmizel by pokaždé, kdyby se vzbudila a pokaždé by pocítila tu nesnesitelnou bolest. Vždy toužila být milována a milovat někoho tak bezmezně, jak to jenom jde. Věčnou láskou nesmrtelných bytostí. Jako dítě po ní toužila. Teď už chápala její cenu. Nebylo větší prázdnoty, než ty, bez něj. Ale i když trpěla, pořád byl živý. Jenom usnul. Ne, neměla ani ponětí, jaké muky by přežívala, kdyby o něj skutečně přišla. Zastyděla se. Ne, neměla ponětí, jaké to je.

Ailon to znala, pocítila takovou ztrátu, jakou si Alia ani nedovedla představit. A možná ne jenom jednou. Viděla ten smutek v jejích očích. Zachytila to v jejím pohledu, když se dívala na ni a na Demiona.

Otřásla se a pohlédla na Ailon. „Jak to zvládáš ty?“

Ailon na ni krátce pohlédla a když si uvědomila, na co se ji ptá, letmo pohlédla na Niria. Celou dobu je tiše poslouchal a zamýšleně se díval na krystal. Obličej mu trochu ztuhl, ale nepromluvil.

Ailon začala povzdechem. „Pomalů. Den za dnem. Nezapomenu. Nikdy nezapomenu. Paměť imysanů je hodně dobrá,“ úzkostně se pousmála. „Vždy jsem prázdná. Pořád jsem prázdná. Je to jakoby se v mém nitru udělalo místo pro někoho dalšího. A když ten druhý zmizel, tak je tam teď prázdko. Jakýsi chlad. Místo, které nelze zaplnit. Mám rozervanou duši,“ mluvila tiše dál. „Jsem poškozena. Rozbita. Bojím se, že do té mé temnoty vtáhnou někoho dalšího. Pořád tam je i když se snažím dívat jinak a nevímat si ji. Je to jako temná ruka kolem mého srdce. Pořád ji tam cítím a někdy,“ zamrkala a oči se jí zaleskli „mě sevře. Nelítostně, drtivě. Nedá se na to připravit. Někdy je to vůně, co vyvolá vzpomínku. Hlas, nebo tvář,“ krátce pohlédla na Niria a roztřeseně se nadechla. „A někdy je to lepší. Ano, den za dnem. Rok za rokem. Snažím se, protože musím jít dál. To mu dlužím. Za můj život zaplatil svým a proto je má povinnost žít.“ krátce se zasmála. „Moc mi to nejde. Můj život nestál za záchranu.“

„To neříkej. Nebýt tebe, nebyla bych tady. Tvůj život ovlivňuje další.“

„A to jsem se snažila neplést nikomu do života,“ hlesla.

„Až se vrátíme,“ Alia se napřímila. Ano, řekla až, protože tuhle misi dotáhne do konce. „tak se to zlepší. Feeja ti může pomoci. Může ti odebrat část tvé bolesti. Může vyplnit trocha té temnoty. Je cesta, jak se můžeš stát jednou z nás. Nemusíš hned. Poznej feeje a náš způsob života.“

„To ne,“ Ailon se zhrozila a svou ruku stáhla z jejího ramene. „V žádném případě si nevezmu zemní magii od nějakého feeje.“

„Feeja může oživit i své mrtvé děti. Takhle se proměnil Demion. Feej, kterému vzal magii, když umíral, opět ožil. Feeja je skvělá. Její magie, je jako pohazení milující matky.“

Ailon nic neřekla, ale Alia měla dojem, že nad tím přemýšlí. „Celý život, jsem se děsila temného lesa,“ řekla po chvíli a pousmála se nad tím. Pohlédla na krystal, pak její pohled padl do tmavého prostoru naproti, kde se v tmavé chodbě ztratila Sira. „Halové nemají před sebou lehkou volbu, nemyslíš?“

„Předpokládáš, že nám nepomůžou?“

„Zachránit Amalis Amysis? Mága světla, co je vyhnal ze světa a kdo ví kolik jich zabila. Nevím, královno. Nemyslím si, že nás zkusí napadnout, když tu máme ji a také tebe. Na jejích místě,“ pokrčila rameny „asi bych váhala nad takovým spojenectvím.“

Alia kývla a nasucho polkla. Co tady vlastně dělá? Je jenom dítě, jak má vědět, co je to nejlepší řešení? „Jaké máme možnosti?“ zeptala se, protože nevěděla, co dál.

„To nevím. Probojovat se z ostrova, by byla sebevražda. Viděla jsem hodně Sahrů. Nevíme, jak se rozhodnou Halové, ale i kdyby bojovali po našem boku, nebylo by to snadné. Útěk asi není dobrá volba. Hlídkají vodu i vzduch a je jich na nás moc.“

„Můžu je odlákat,“ do hovoru se vložil Nirio. „Budu návnada. Zaútočím na nich.“

„Zbláznil ses!“ Ailon se nadzvedla. „Zabijou tě. Tvá magie na ně nestačí!“

„Ale možná bych vám poskytl dost času na to, aby jste mohli uprchnout,“ namítal a vypadal že to myslí smrtelně vážně.

Smrtelné by to nepochybně bylo, napadlo Alii a souhlasila s Ailon. Nirio se asi zbláznil, když se chtěl takhle pro ně obětovat. Vlastně pro ni. Pro Ailon. Nebyl tedy blázen, byl jenom zamilovaný, co někdy vyjde stejně. „V žádném případě. Věděli jsme, že dostat se zpátky nebude snadné. Plán byl osvobodit Amysis. Tím se osvobodí Demion a Embelaris. Vše, co potřebujeme, už máme,“ krystal pevně sevřela a trochu ho pozvedla. „Je tady. Spí a musíme ji jenom probudit. To je naše nejlepší šance,“ řekla s větším odhodláním, jaké skutečně cítila.

„Nový plán, je starý plán,“ shrnula to Ailon.

Jeich pozornost upoutal zvuk z neosvětleného tunelu. Zašumělo to někde ve tmě a něco se tam pohnulo.

„To jsem já, Sira,“ ozvala se. „Můžeš prosím odložit ten krystal. Mám z něj dost strach.“

Alia poslechla. Poznala zvuk jejího hlasu. Schovala krystal zpátky do kapsy a čekala až se Sira ukáže. Uvědomila si, že kromě Ailininych očí tlumeně září i její pokožka. Zdaleka ne tak, jako imysanům, ale ve tmě vidět byla.

„Musíme rychle zmizet,“ řekla Sira, sotva vešla do jejích malé jeskyně.

„Nepomůžou nám,“ konstatoval Nirio a tvář se mu napjatě stáhla.

„Ne, o to nejde. Sahrové zuří. Vědí, že vám pomohla jedna z nás a jsou dost naštvaní. Prohledávají jeskyně. Vyhrocuje se to. Mé sestry, jsou se mnou. Aspoň ty, se kterými jsem si stihla promluvit. Varovali mě. Vodním bohům, jsme nikdy nevěřili a teď hrozí konfrontace. Musíme hned odejít!“

„Jdeme,“ zavelela Alia. Nechtěla se ujmout roli vůdce, ale očekávalo se to od ní. Ailon ji bude následovat, jako svou královnu. To jí už naznačila. Nirio zas bude následovat jí.

„Vyvedu vás ven. Pojd'te,“ řekla Sira a prakticky prolétla kolem nich a stočila se do úzké štěrbině ve stínu o které dosud ani nevěděli, že je chodbou.

Rychle a tiše klopytali za ní. Chodba se často prudce stáčela a rozvětvovala. Bylo to bludiště. Některými průchody se museli proplazit a Nirio se málem do jednoho neprotáhl. Napadlo jí, jestli by se stejným otvorem promáčkli Demion. Nechtěla na něj myslet, protože si pak připadala ztracena a slabá. Musela se teď soustředit na věci, které musí vykonat a neutápět se v sebe lítostní a beznaděje. Teď musela být silná a odhodlaná.

Chodba začala nejednou klesat a ze stropu kapala voda. I v dálce se ozývalo pravidelné, hlasité kapání. Vzduch se ochladil a zdi se začali podivně lesknout. Najednou bylo vše pokryto ledem. Alia znejistěla, ale pokračovala za Sirou. Chodba se rozšířila a chvíli kráčeli ledovou jeskyní s malými jezírky. Zvuk se v ni podivně odrážel a i jejich dechy tam zněly nepřirozeně hlasitě.

Prošli poza ledové sloupy, které jakoby podepírali klenutý strop a začali opět stoupat. Led se pomalu ztrácel a vzduch byl postupně teplejší. Pokračovali rychle dál. U jednoho rozcestí se Sira prudce zastavila, až do ní Alia málem vrazila.

„Zpátky,“ pošeptala.

Alia přes její rameno uviděla, jak se do tunelu pozvolna valí bílá mlha. Vrátili se trochu zpátky k jinému rozcestí a pokračovali dál jinou cestou. Neptala se, co to bylo. Napadlo jí, že Sahrové prohledávají tunely pomocí své magie. Do některých chodeb, by se stejně nevešli a takhle mohli prozkoumat i ty nejmenší štěrbiny.

Klusali dál a najednou se vzduch změnil. Trvalo chvíli, než si Alia uvědomila, že jsou už venku. Byla noc, ale nebylo vidět žádné hvězdy. Mraky na obloze všechny zastřeli. Zalapala po dechu. Byli to nepochybně sahrové. Prohledávali ostrov. Věděli, že tu někdy jsou.

„Až prohledají chodby, pustí se do lesa,“ řekla tiše Sira. „Nevím, kde vás mám schovat,“ skousla si spodní ret a roztržitě se rozhlížela kolem. „Mé sestry,“ v tváři se jí zračilo zoufalství.

„Jdi,“ řekla Alia. „Varuj své sestry. Kdyby vás napadli Sahrové, zaveď je k matce. Černý les vás ochrání.“

Sira se ztratila v černé mlze, která pohltila její drobné tělo a najednou byla velikým, děsivým tvorem. Přízrak se zvedl nad zem a vlítl do nočního lesa. „Děkuji,“ ozval se šeptavý hlas a byla pryč.

Alia se nadechla úlevou z okolního lesa. Byla zemním mágem a les ji dodával sílu a jistotu. Vyzula si boty a spokojeně vydechla, když se její bosé nohy ponořili do vlhké studené trávy. Hned se cítila mnohem lépe.

„Musíme se někde schovat, než vyjde slunce,“ řekla Ailon.

„Vím, kde na nás Sahrové nemůžou,“ usmála se.

Kapitola 21

Útěk by byl riskantní a nebezpečný. Zůstat, znamenalo to stejné, ale měla naději, která se opírala o Amysis. Jejich přežití záviselo na tom, jestli se probere ze svého spánku. Vedla své druhy dál od vchodu do jeskyně a hledala vhodné místo na obranu. Porost se postupně zvedal a z malých keřů a mladých stromů, se okolí pomalu měnilo v les. Neotálela. První větší strom musel postačit. Napadnout je mohli kdykoliv. Dotknula se kmene a začala strom měnit. Vtáhla do sebe jeho životní sílu jednou rukou a druhou nu ji opět vracela.

Pozměněna magie ho pak začala měnit v černý strom. Feejin strom. Ledoví mágové zatím hlídali okolí a nechali ji pracovat. Zdálo se jí, že proměna trvá nekonečně, nervózně se ohlížela a netrpělivě vyhlížela první změny.

Kůra stromu zčernala a listy změnili svou barvu na fialovou. Až teď si uvědomila, že to byl statný dub. Úlevou vydechla. Magie stromu, byla mnohem silnější, než pouhá zemní magie. Nesídlila v něm sice Feeja, ale pocit síly byl téměř stejný. Vyhlédla si další a ujistila se, že jejich kořeny jsou propojeny. Pak proměnila i ten. Asi o dvě hodiny později a pět stromů, se už cítila mnohem bezpečněji. Tvořili kolem nich malý obranný kruh. Pro jistotu ještě propletla jejich koruny, aby nic kolem nich neproniklo. Větve nad jejich hlavami, byli tak husté, že je stínili i ze vzduchu.

Vše udělala správně. Byla na sebe hrda, že i v takové situaci, se dovedla soustředit a udržela magii v rovnováze. To bylo důležité. Nesprávná proměna, by mohla strom zabít, nebo ji připravit o spousty magie. Teď ji však černé stromy dodávali potřebnou sílu a v jejich objetí, se cítila téměř stejně bezpečně, jako doma.

Spokojeně se posadila uprostřed jejich ochranné bariéry a snažila se vycítit v okolí něco užitečného. Netrvalo dlouho a objevila lesní jahody. Opět se zvedla a našla je u jednoho ze stromů. Bylo jich jenom pár, ale to vůbec nevadilo. Položila dlaně do vlhkého mechu a nechala do nich proudit svou magii. Rychle rostly. Pár jich natrhala a nechala vyrůst další.

Posbírala je do dlaní a opět se usadila do středu jejich živé bariéry.

„Není to moc, ale hlad zaženou,“ nabídla ovoce.

Ailon a Nirio se pohnuli ze svého tichého, strnulého postoje a posadili se k ní. Nirio se rozhlížel kolem sebe s otevřenou pusou a nevěřícně kroutil hlavou. „Tak takhle se to dělá,“ řekl a když si vzal jednu jahodu prohlížel si ji stejně ohromeně. „Litoval jsem, že jsem nebyl u toho, když feejové vytvářeli stromy na přehradě. Chtěl jsem to vidět. Zemní magie, je skutečně magií života.“ vložil si jahodu do pusy a spokojeně žvýkal.

„Je tady teď i Feeja?“ zeptala se Ailon.

Alii radost z jejího výtvoru rázem opustila. Smutně zavrtěla hlavou. „Ne. Stromy ovládám já. Není v nich žádné vědomí. Můžu nás takhle ochránit. Pokud vím, není žádná magie, nebo jiná síla, co by je mohla zničit.“

„Chybí ti domov,“ poznamenala Ailon. Nebyla to otázka, ale konstatování. Vzala si taky pár jahod a začala jíst.

„Velmi. Jsem z části i lesní feej a spojení s lesem, je u mě hodně silné. Nebylo snadné odejít,“ trpce se pousmála. Z toho důvody odkládala celé měsíce návštěvu svého starého cechu. Mistr Augil a jeho žena Everin, ji prakticky vychovali. Bydleli ve stromovém domě nedaleko školy magie a slíbila jim, že je bude navštěvovat. Odkládala to den za dnem, kvůli vladařským povinnostem, no skuteční důvod byl černý les.

I když šla jenom na pár hodin navštívit svou matku na mýtinu v lese, pokaždé, když vyšla z lesa, pocítila to přetržení od Feeji. Zmizelo její objetí, zmizel dotek hřejivé magie a vždy se pak chvíli cítila opuštěna, stejně, jako když byla nechtěné a opuštěné dítě.

Nechtěla to nechat na sebe znát. A nebylo to tak zlé, když ji držel za ruku Demion. Otrásla se a odpoutala své myšlenky od něj. Teď musela být silná. Vzala si pár jahod a dlouze vydechla.

Strnula. Její pozornost upoutalo něco velkého a ve tmě to bylo i světlé, možná bílé. Nebyl jeden, ale několik. Ledové loutky? Než stihla vyskočit na nohy, poznala ty tvory a pohlédla na své druhy. Dívali se stejným směrem a už se pomalu zvedali.

Rukou jim naznačila, aby zůstali sedět.

„Ulnové,“ pošeptala.

Ailon povytáhla obočí a přimhouřila oči do tmy. Nirio nechápavě zavrtěl hlavou a Alii napadlo, že o nich asi neslyšel. Možná proto, že se považovali za vyhynulé a u nich jich žilo jenom pár v jejich černém lese.

Jeden z těch velikých kočce podobných tvorů přišel blíž k černému stromu a zvědavě ho očichával. Potřásl stříbrnou hřívou a jeho modré oči překvapeně zamrkali. Další dva přišli taky blíž a stejně zvědavě i obezřetně zkoumali podivné, černé stromy.

Pak se všichni tři zadívali na ně. Chvíli si je nehybně prohlíželi, pak se všechny najednou rozplynuli v černou mlhu a zmizeli v temnotě nočního lesa.

Ailon pomalu vydechla. „Ach bohové. Ulny jsem neviděla až ani nepamatuji. Stovky let.“

„Co to bylo? Viděli jste, jak zmizeli?“ divil se Nirio.

„Jistě. Jsou to vzdušní mágové,“ odpověděla mu Ailon. „Rozplynuli se.“

Alia se nad jeho reakci pousmála. Slyšela, že ostrov Halů je veliký. Litovala, že z něj moc neuvidí a že ho hlídají nepřátelský Sahrové. Kolik jich asi bylo? Vzhlédla ke korunám černých stromů a odhadovala, kdy asi začne svítat.

Když se kolem stromu přehnali dva temné stíny, chvíli si myslela, že se vrátili Ulnové, než se jeden z nich proměnil v malou dívku. Ten druhý zůstal veliký, temný stín.

„Nemusíš se jich bát, Mali,“ napomenula Sira svou sestru.

„Zůstanu raději v téhle podobě,“ odvětila její sestra typickým skřípavým hlasem.

Alia ji to nezazlívala. „Co se děje?“ zeptala se místo toho.

„Mé sestry prchají. Opouštíme ostrov. Došlo k malým potyčkám se Sahry a není to už tady pro nás bezpečné. Tohle je má sestra Mali. Mé sestry poletí do temného lesa, ale Mali ví, kde je Verion. Zná pavoučí les. Může něco vzkázat zemnímu bohu, jestli chcete.“

„Řekni, že máme srdce. Že ho za rozbřesku vystavíme slunečním paprskům. Že nás chrání černé stromy, ale že nemáme jak uniknout,“ zamyslela se a pohlédla na Ailon.

„Ano, řekni, že vydržíme. My i srdce, jsme v bezpečí,“ řekla Ailon a pohlédla na Niria.

„Můžeme požádat o posily z ledového království,“ navrhl.

Obě současně zavrtěli hlavami. „Proti vodním bohům, by jejich loď dlouho neobstáli,“ odpověděla mu Ailon. „Na nás je, abychom se tady udrželi.“

„Jdi sestro,“ řekla ji Sira, když nabyla dojem, že vše důležité, je řečeno.

Postava z černého dýmu prolétla korunami stromů a zmizela.

„Stihne to?“ zajímala se Alia.

„Když ji zastihne slunce, může se pohybovat pod hladinou. Dost ji to zpomalí, ale voda zmírní sluneční záření. Dostane se tam.“

„A co ty? Kam poletíš?“

„Zůstanu poblíž, královno,“ odpověděla ji Sira a rozhlédla se. „Ochrání vás tyhle stromy?“

„Doufám, že ano.“

„Ráda bych udělala víc.“

„Udělalasi už dost,“ ubezpečila ji Alia. „Dovedla jsi nás sem a díky tobě máme Amysis.“

Při jejím jméně, sebou malá Hal trhla. Omluvně pokrčila rameny. „Je zvláštní pomáhat zachránit našeho úhlavního nepřítele. Je pro nás mnohem nebezpečnější, než Sahrové.“

„Tak proč?“ zeptala se Ailon.

„Ona svět chránila. Sahrům je lhostejný. Dokud budou oceány, je jim jedno, jak to dopadne s ostrovy a pevninou. I my jsme jim lhostejní. Chci zachránit své sestry. Už chápu, proč se Zerf změnila. Naši nepřátelé, se stali příliš mocnými na to, abychom s nimi mohli bojovat. Zničilo by nás to. Mnoho mých sester to teď bere z téhle stránky. Já jsem už o trochu dál. Elsemaria je dost veliká pro nás všechny. Myslím si, že se můžeme od jiných bytostí hodně naučit. Chtěli jsme mít svět podle našich představ, no teď už chápu, že to není svět, co se musí změnit, ale my,“ Sira si povzdechla a pohlédla na místo v jejím kabátě, kde ukrývala krystal. „Až se vzbudí, přimluv se za nás. Nechceme už ničit to, co je jiné.“

„To udělám,“ ubezpečila ji Alia.

Sira přikývla a obalila ji temná mlha. Vylétla vzhůru a zmizela v temnotě. Skrze stromy, by snadno pronikla i mlha Sahrů. Tu pak mohli proměnit ve smrtící, krystalové loutky a zaútočit na ně. To dobře věděla, ale potřebovala mít světlo, aby mohla probudit Amysis.

Svým vědomím obsáhla stromy kolem a propojila se s nimi. Budou jejíma zbraněmi, až je Sahrové objeví. Dál už mlčeli a jejich pozornost se upírala k obleze. Čekali na nový den.

Trochu se za sebe styděla. Víc, než zachránit svět, než zachránit Amysis, nebo Embelarise, chtěla zachránit svého milovaného.

Obloha se začala pomalu měnit a z východu se jejich malé, živé pevnosti dotkli první sluneční paprsky. Alii se zrychlil dech. „Je čas?“

„Zkusíme to,“ potvrdila Ailon a v jejím hlase zaslechla stejné vzrušení.

Vyndala krystal a držela ho tak, aby se paprsky na něm odráželi. Prostor kolem nich osvětlili duhové odlesky.

Ailon se ho jemně dotknula konečky svých prstů a krystal se rozplynul. Na jeho místě, se objevila malá, tlející koule. Vypadala, jako by Alia vytvořila magický kulový blesk. Bílé světlo pulzovalo a obě zalapali po dechu. Alia si byla jistá, že cítí totéž. Ze světla vycházela životní síla imysana. Jak se do něj vpíjeli první paprsky, světlo sílilo a magie imysana byla zřetelnější a jakoby hmatatelnější. Světlo se samo

vzneslo víš, jakoby chtělo zachytit víc jitřních paprsků. Alia se vzpamatovala a rychle propletla koruny stromů hustěji. Seshora je mohlo být vidět. Ale světlo nadále sílilo a bylo jenom otázkou času, než je sahrové objeví.

Koule se zvětšila a všechny je oslepil silný záblesk bílého světla. Měla pocit, jakoby je to světlo uhodilo a slyšela, jako Nirio bolestně zaklel. Bili oslepení.

„To nic,“ slyšela říct Ailon. „Za chvíli to projde.“

„Připravte se na útok,“ řekla Alia a snažila se něco rozeznat. Teď už bylo jisté, že je sahrové viděli.

„Jak se asi máme bránit?“ zavrčel Nirio. „Nic nevidím!“

Alia zabořila prsty do vlhké hlíny a soustředila se na stromy kolem. Propletla větve tak hustě, jak to jenom šlo. „Ubráníme se. Stromy nás ochrání,“ hlesla a dál rychle mrkala.

„Já už začínám vidět,“ ozvala se Ailon. „Matko?“ zeptala se tiše.

Alia potáhla trocha magie do sebe a zrak se ji vyostřil. V té panice zapoměla, že se může takhle vyléčit. Kousek od ní, se vznášela malá postava, která jakoby byla celá ze světla. Podobná, jako Alrin, no jakoby jasnější a průhlednější. Ano, skrze ni viděla siluety černých stromů.

„Mé děti,“ řekla něžně a pohlédla na Ailon a na ni. Krátce se podívala na Niria, pak kolem sebe na bariéru ze stromů. Světlé obočí se ji nadzvedlo. „Kde to jsem? Co se to...“ hlas se ji vytratil a sama pro sebe přikývla. „Ach ano, už si vzpomínám. Mé tělo,“ pohlédla na své ruce. Zamračila se a opět krátce kývla. „Mé tělo bylo zničené.“

Opět se podívala na Alii a obdařila ji vlídným úsměvem. Na Ailon se podívala ze stejnou něhou a když její pohled padl na Niria zarazila se. „Ach ne. Mé světlo.“

„To je v pořádku,“ Alia se k němu pohnula a přiložila své ruce na jeho tvář. „Spravím to,“ řekla a trochou magie mu vyléčila zrak.

Když se Nirio rozhlédl překvapeně zamrkal. Chápala jeho rozpačitý výraz. Amalis Amysis vypadala, jako průzračný přízrak.

Pramatka imysanů naklonila hlavu na bok a zkoumavě si Alii prohlédla. Jestli si uvědomila, že je jiná, nic neřekla. Otočila se zpátky k východu a nechala své průhledné tělo zaplavit sluncem. Otočila hlavu mírně doleva a prudce se nadechla. Oči se ji rozšířili a více rozsvítili. „Můj drahý,“ pošeptala a její průhledná postava se zachvěla.

„Cítíš ho?“ zeptala se Alia.

„Ano. Je daleko. Je tak slabý. Je zraněný?“ ruce si zkřížila na hrudi a vznesla se blíž ke stromům. „Ne. On se probouzí. Sahrové!“ vzhlédla vzhůru.

Cítil se vyčerpaně. Celé tělo ho bolelo, jakoby měl za sebou nějakou hodně drsnou bitvu. Něco mu říkalo, že se bojuje. Že je válka. Tělo se mu napnulo. Nebyl čas na spánek. Demion zamrkal a chvíli hleděl dezorientovaně kolem sebe.

Kamenné zdi nějaké jeskyně osvětlovalo chabé, namodralé světlo. Uviděl podivné kořeny, které se splétali do ještě podivnějšího kmene. Od pasu z ní vyrůstala postava, která se nad ním skláněla.

„Verione?“ oslovil ho. Mysl se mu začala pročišťovat.

„Konečně,“ Verion úlevou vydechl a jeho pohled se stočil někam dolů. Trup se mu prodloužil a objevili se mu i nohy. „Embelaris se probouzí. Cítím, jak se do něj vrací životní síla.

Pohnuli se k nim dva temné stíny. Malé dívky se šedou pletí a černými dýmovými vlasy. Jedna z nich měla svítící oči imysana. Aralies a Eri. Aliu nikde neviděl. Pomalu se posadil. Síla se mu rychle vracela a přibývali další vzpomínky. Ano, byl tady, aby pomohl bohovi plamene. Pak byla najednou tma.

„Kde je Alia?“

„Je na ostrově Halů,“ odpověděla mu Eri.

„Cože? Proč? Kdy odešla?“ zvedl se a protáhla si ztuhlé svaly.

„To vaše spojení,“ mluvila dál Eri „odebralo ti veškerou magii. Nešlo to přerušit a proto zůstala jenom jediná možnost. Najít Amysis. Asi se to...“ chtěla ještě něco říct, ale oči se jí překvapením rozšířily.

Demion následoval její pohled. Malá liška se zvedla a vylezla ze svého brlohu. Její tmavě rudá barva prošla do rudé, pak ohnivě oranžové. Liška narostla a vypadala teď spíš, jako vlk. Jemná, tlející srst zesvětlela na žlutou a bledla rychle dál, až byl vlk zcela bílý. Pak se jakoby zvedl na zadní a během mrknutí před nimi stála malá dívka. Vzrůstem připomínala haly bez vzdušní aury. Taky vlasy měla až po zem a vlnili se stejně, jako ty jejich.

„Nezdálo se mi to,“ promluvila s pohledem upřeným na malé dívky. Pohledem prolítla ostatní a vrátila se k halům. „Máš zvláštní hosty Verione,“ řekla. Pohlédla na své drobné ruce a začala růst. Najednou byla vyšší, než Demion. Nabrala svaly, hrudník ji zmohutněl, vlasy se zkrátili a tvář pokryla bílá ohnivá brada až k pasu. Demionovi teď Embelaris připomínal mohutného ledového krále Lasirise. Z malé dívky, se proměnil v statného válečníka. Jakoby byl celý ze světla, nebo jasného plamene. Demion si vzpomněl, co o něm říkal Verion. Mohl klidně vypadat i jako veliký jelen, nebo pavouk, kdyby chtěl.

„Co se stalo?“ otočil se na Veriona. Hlas měl teď hluboký a dunivý.

„Sahrové,“ začal povídat Verion.

„Kde je?“ Embelaris trhl hlavou a zahleděl se někam do stropu. Dlouze vydechl. „Cítím ji. Už vím, co se stalo. Musím jít za Amysis. Potřebuje mě.“

„Počkej,“ Demion ho zastavil. „Je tam má žena.“

„Moje taky,“ Přidala se Eri.

„A taky dva ledoví mágové,“ doplnil Verion. „Jeden je z nich je imysanem. Šli vysvobodit Amysis.“

„Takže to je jejich zásluha,“ usmál se a kývl. „Dovedu je všechny zpátky. Halové jsou teď na naší straně?“

„Mnozí ano,“ odpověděla mu Aralies.

„Zajímavé,“ zabručel. „Jak dlouho, jsem byl mrtev?“

„Dlouho, starý příteli,“ odpověděl mu Verion ze smutkem ve hlase. „Několik tisíc let.“

„Rozumím,“ rozhlédl se a zavrtěl hlavou. „Zajímavé seskupení. Rád bych si popovídal a dověděl se o vás více, ale cítím, že mě Amysis potřebuje. Dovedu je zpátky,“ řekl a proměnil se v něco, jako ohnivý mrak. Prolétl kolem Aralies a zmizel někde v tmavém tunelu.

„Co teď?“ zeptal se Demion. „Měli bychom jít taky.“

„Nemáte loď, ani mágy, co by ji poháněli. Než by jste sehnali nějaký odvoz, budou už jistě dávno zpátky,“ Verion pokrčil rameny. „Zůstává jenom čekat.“

„Jak daleko je to přes poušť?“ nedal se. Čekat tady, když nevěděl, kde je Alia a jestli je v bezpečí, nepřipadalo do úvahy.

„Já tu cestu zvládnu za jeden den,“ Aralies se zamyslela. „Možná méně. Teď se pohybuji docela rychle. Další den, by pak trvala plavba k ostrovu. Ne Demione, cesta ba byla asi zbytečná. Ostrov je stejně hlídán Sahry. Nikdy by jsme se tam nedostali. Nejlepší bude, když tady počkáme.“

Demion si rezignovaně povzdechl a zatnul ruce v pěsti.

„Já půjdu,“ promluvila Eri. „Zaletím tam a zjistím, jak to tam vypadá.“

„Já můžu jít s tebou,“ přidala se Aralies. „Zaletíme tam a pak se vrátíme. I když jim Embelaris pomůže z ostrova, budou muset plout lodí. To jim potrvá déle než nám a takhle aspoň budeš vědět, že jsou v pořádku a že se vrací.“

„To zní docela rozumně,“ souhlasil Verion. „Ale už začal den. Tam nahoře, je už světlo,“

„To nás sice dost zpomalí, ale je možnost, jak odejít i teď,“ Eri se zadívala na Aralies. „Můžeme plout pod hladinou. Jestli chceš, ukážu ti, jak vytvořit vzduchovou bariéru, se kterou se můžeš potopit. V určité hloubce, je to pak bez problémů.“

„Dobrá, souhlasím. Můžeme tedy jít,“ Aralies pohlédla na Demiona.

Krátce zavrtěl hlavou. Musel uznat, že to riziko za to nestálo. Verion měl pravdu. Ostrov byl hlídán a obzvláště teď, když věděl, že je Amysis volná, budou Sahrové ještě více ostražití. „Má netrpělivost za to nestojí. Je to příliš riskantní. Nejlepší bude, když počkáme.“

„Neměj obavy. Budeme se držet dál od ostrova a vyhlížet loď. Já jsem taky zvědavá, co je se Sirou.“ Eri se nedala odradit.

„Tak dobrá. Ale neriskujte.“

Obě malé dívky přikývly a vylítli stejnou cestou, jako před tím Embelaris. Jenom jejich mrak byl černý.

„Jestli nechceš čekat tady, na povrchu jsem vyklidil cestu k jezeru,“ Navrhl Verion. „Rostou tam divoké jabloně. Jistě už máš hlad.“

„A budeš mě tam čekat v podobě obludného pavouka?“ při té představě se zachvěl.

„Dlužím vám za záchranu mého dávného přítele,“ usmál se. „Obvykle to nedělám, ale vklouznu do něčeho přívětivějšího. Co by jsi si přál?“

„Tuhle lidskou podobu,“ ukázek na něj.

„Tunely tě povedu. Následuj to nejjasnější vlákno.“

Když se Demion dostal na povrch, čekal tam už na něj Verion. Přesněji jeho menší dětská podoba. Ale jinak vypadal, jako dítě s očima imysana. Byl rád, že nikde v dohledu neviděl žádné pavouky.

„Pojď, zavedu tě k jezeru,“ řekl slabým, dětským hláskem a vykročil do tmavého lesa.

Chvíli kráčeli mlčky, obcházeli obří pavoučí sítě a les pak ustoupil malému jezeru. Demion si odtrhl jedno z malých jablek a trochu zalitoval, že už není lesním feejem a nemůže plod udělat větší a sladší. Na zahnaní hladu to stejně stačilo. Posadil se na padlý kmen stromu a chvíli jedl. Pak mu ta ale už nedalo a zeptal se. „Proč ta dětská podoba?“

„Ach tohle,“ Verion se zasmál. „To jsem si neuvědomil. Síla zvyku. Mám to změnit?“

„Proč dítě?“

„Protože jsem vzal na sebe lidskou podobu. Jinak se občas měním na mlád'ata různých zvířat.“

„Z jakého důvodu?“

„Ach tohle,“ Verion se zamyšleně podrbal na bradě. „Asi nevíš, že jsem trochu jiný, než Feeja. Není to jenom můj les, ale i já sám. Jsem trochu jiný. Země mi dává život i magii. Ale není to vše, co potřebuji. Musím si brát i z něčeho živého. Jsem trochu jako masožravá rostlina. Trochu,“ zdůraznil, když sebou Demion překvapeně trhl.

„Živíš se zvířaty?“

„Hmyzem, ptáky a zvířaty také. Proto ty sítě,“ mávl rukou někam k lesu. „Co se chytí do pavučin, to pozřu. Stačí mi málo. Jak říkám, většinu mi poskytuje země kolem. Jenom někdy chytnu něco většího. Proto je dobrá návnada mláděte. Vždy přiláká mou kořist. Opuštěné mládě, chce většinou něco sežrat.“

„Aha,“ hlesl Demion.

Verion se hlasitě zasmál. „Neboj, nelákám do lesa lidi na dítě v nouzi. Ne, to byl jenom zvyk, když vytvářím jiné tělo, než je to pavoučí. Všichni Byrané, jsou takoví. Takhle jsem se i proměnil. Ano, bylo to dítě, jestli si dobře vzpomínám. Šel sem do lesa a zmocnil se mě zemní bůh. Pomohli mi přátelé. Jinak by mě zabil. Přemoct zemního boha, je nesnadný úkol. Sám bych to jistě nezvládl. Víím, že nás bylo hodně. Bojovali s ním, spalovali jeho tělo. Jak zeslábl a chtěl pohltit mou životní sílu, udělal jsem totéž. Nevzpomínám si na všechno, ale ten pocit si pamatuji. Obrátil jsem tok magie a pozřel já jeho. Stalo se to jenom díky tomu, že byl hodně oslaben a zraněn. Proměnil jsem se v zemního boha a od té doby jsem tady.“

„Sám?“

„Mám tisíce mlčenlivých přátel,“ roztáhl ruce. Jeho úsměv se pomalu vytratil. „Zvykl jsem si. Ale proti společnosti nic nemám, dokud je vítána. Můj les

hodně lidí děsí. Ale halům se tady líbí,“ zamyšleně pokýval hlavou. „Když jsi byl v bezvědomí, trochu jsme spolu mluvili. Má jeskyně, se Eri hodně líbila. I tenhle tmavý, hustý les. Byla nadšena, když jsem ji řekl, že pod lesem, je takových jeskyň více. Nebyl by jsem proti, kdyby mi dělalo společnost pár vzdušných bohů. Někdo by mi pak při rozhovorech i odpovídal.“

Demion povytáhl obočí. Samota musela být vyčerpávající. Divil se, že se za tu dobu nezbláznil. Vlastně, trochu asi ano, když byl obřím pavoukem a taky si s nimi povídal. Otřásl se a zkusil změnit téma.

„Myslíš, že to Embelaris zvládne?“

„Měj víru v boha plamene. Nezastaví ho ani tisíc Sahrů. Neboj, on je všechny...“ Verion se zamračil a naklonil hlavu na bok, jakoby naslouchal nějakému vzdálenému zvuku. „mlha?“ zamrkal a napřímil se. „Vodní magie.“

„Kde?“ Demion vyskočil na nohy.

„Od jihozápadu. Lesem se šíří mlha. Je tady Sahr.“

Kapitola 23

„Musím ho odlákat od svého těla,“ Verion pohlédl na Demiona. „I od tebe.“

Tělem myslel tmavou jeskyni, kde se potkával svazek vláken z okolního lesa a které bylo něco, jako jeho srdce. Demion věděl, že dokud bude tohle jeho srdce v pořádku, tak se dostane z jakéhokoliv zranění.

Teď už taky věděl, že je jiný, než jeho matka Feeja a předpokládal, že nebude tak odolný, jako černé stromy. To by pak tak neskrýval své skutečné tělo.

Verion se zachvěl a zalapal po dechu. „Tak to bylo rychlé,“

„Co se stalo?“ zajímal se Demion. Dítě Verion vypadal, jakoby ho někdo uhodilo do obličeje.

„Sahr právě zničil jedno z mých těl.“

Demionovi napadlo, že tím myslel jedno ze svých pavoučích loutek. Ale mohl to klidně nazvat i tělem. Věděl, že Feeja má taky jedno tělo, které skutečně cítí a je prakticky živé.

„Rychle postupuje,“ zamračil se zahleděl někam do dálky. „To ne,“ ohlédl se a zašklebil. Na dětské tvářičce jeho výraz působil nepatřičně. Vrásky se mu prohloubily a patřili by spíš nějakému starci. „Mlha směřuje přímo sem,“ pokynul hlavou k jezeru. „Běž!“

Demion to pochopil až teď. Sahr musel vidět, nebo ucítit zdroj vody a hnal se přímo k nim. Mělo mu to napadnout.

„Kam?“

„Běž tudy,“ ukázal mu rukou směr a jeho drobné tělo začalo růst. Vyrostli z něj další dva páry končetin a lidský obličej nahradilo něco ohavného. Aspoň Demion to považoval za odpudivé a vyrazil směrem, kterým ho Verion poslal.

Běh pavoučím lesem, se ukázal být problematický. Cestu od jeskyně k jezeru Verion vyklidil, ale tahle byla plná různě velkých pavouků a co bylo ještě horší, taky pavučin. Některé sítě byli tlusté, jako provazy a pár jich i zpřetrhal, když se hnal hustým porostem. Stromy, keře, jakoby se mu vše záměrně stavělo do cesty.

Kam ale běžel? Hnal se temným lesem dál a přitom ze sebe sundával lepkavé pavučiny. Uvažoval, jestli by se uzdravil i z jejich jedovatého kousnutí, když míjel ty veliké potvory. Možná jim připadal stejně ohavný, jako oni jemu.

Nebyl si jistý, jak dlouho běžel, ale les se začal měnit a jakoby řádnout. Stromy byly pořád menší a už uviděl i oblohu. Mířil na jihozápad, co znamenalo, že někde před ním, by za pouští měla ležet Istra, nebo Niarim.

Ucítit studený, pouštní vzduch. Byl chladný, jakoby mrtvý a nesl v sobě vůni zvětralého kamene a písku.

Než vyběhl z lesa ven, ošlehl ho oranžově rudý plamen. Objevilo se před ním asi tucet bohů ohně. Sahr měl posily? Demion viděl jenom žhnoucí oči. Zdálo se, že mezi nimi není žádný mág, ani čaroděj. To bylo dobře. Vůči magii ohně byl imunní. Otočil se zpátky a s nedůvěrou si prohlédl tmavé stíny okolního lesa. Klidně by se tam mohli ukrývat halové.

Další útok plamene odrazil svojí magií. Když bohové ohně uviděli, jaký plamen použil, tak znejistěli. Čekali asi někoho jiného. Využil jejich zaváhání a přidal do jejich očí ještě více zmatku, když vyvolal svoji ohnivou auru. Nemusel se chránit, ale chtěl je ještě více rozhodit.

Když jeho tělo pohltili bílé plameny, všichni couvli zpátky. Čtrnáct, spočítal je.

„To ne,“ řekla bohyně ohně, co stála nejbliž k němu. „To není on. To je ten měsíční feej.“

„Bílí feej?“ zeptal se polekaně bůh ohně na levém křídle.

To Demionovi dodalo sebedůvěru. Slyšeli o něm. Na Sahra jeho magie dojem neudělala, ale tady měl bezesporu výhodu. Jeho magie byla mnohem silnější, co znamenalo, že mu nemohli ublížit. U stejné magie má vždy výhodu ten silnější. Bohové ohně, to taky dobře věděli. Dívali se jeden na druhého a váhali, co podniknout dál.

„Je to jenom trik,“ řekla další bohyně napravo a vytasila krátký meč. Svou magií ho rozpálila do ruda. „Byrané můžou šidit svým vzezřením. Na něj!“ zavelela a všichni se vrhli vpřed.

Demiona zasypali útoky ohnivých koulí a proudů plamene. Zaútočil na toho nejbližše. Byl mnohem rychlejší, než čekali a než si to stihli uvědomit, tak jich pět srazil k zemi tvrdýma ranami. Stalo se to dřív, než si to pořádně uvědomil i on sám. Přiskočil od jednoho ke druhému, pak k dalšímu a najednou leželo na zemi pět

nehybných těl. Jeho samého překvapila drtivá síla, kterou teď disponoval. Takhle rychle, se ještě nikdy nepohyboval.

Ani se je nesnažil zabít, neměl pocit, že použil tolik své síly. Zbilí bohové ohně se polekaně rozhlédli. Pro ně to bylo jenom mrknutí.

„Co to...“ žena, co zavelela k útoku se rozpačitě zarazila. Rozpálený meč, co držela v ruce, ji vypadl na zem.

„Nechci vás zabít,“ řekl a myslel to upřímně. Tohle byli jenom loutky ve hře halů a sahrů. Zůstali stát a dívali se na něj a na své padlé druhy. Možná přehodnocovali své možnosti a šance. „Sahrové vás všechny klidně obětují,“ mluvil dál. „Čím více vás zemře, tím méně budou mít práce se zničením našeho světa. Využívají vás stejně, jako využívají Haly a nutí vás bojovat proti svým bratrům a sestřím. Tahle válka musí skončit.“

„Nemáme na výběr,“ řekl další z nich.

„Mlč!“ okřikla ho žena, co jim asi velela a sehnula se po svůj meč, který pořád rudě svítil a propaloval se do trávy.

„Embelarise zarmoutí smrt každého z vás,“ zkusil to opět.

„Co jsi to řekl?“ zarazila se uprostřed pohybu s rukou jenom pár centimetrů od svého meče. Pomalu se napřímila. Krátce, ale rozhodně zavrtěla hlavou. „On je mrtev.“

„Není mrtev. On jenom spal. Právě teď se šel vypořádat se Sahry, co ho uvrhli do toho dlouhého spánku. Je u jejich ostrova. Víš, co jsem já?“ zeptal se.

„Bílí feej,“ hlesla opatrně a ohlédla se po ostatních.

„Možná víš i to, že feejové nelžou,“ řekl a sledoval, jak se její pochybovačný výraz pomalu mění.

„To je pravda. Já to slyšela,“ promluvila opět ta další bohyně ohně.

Její vůdkyně se po ní krátce ohlédla a nerozhodně přestoupila z nohy na nohu. Teď si už nebyla jistá, co má dělat.

„Co když je to pravda?“ ozval se další.

Vůdkyně se na něj zamračila a pak se zahleděla na Demiona. Pořád se nevěděla rozhodnout.

„Snadno bych vás všechny zabil, kdybych chtěl. Nemusím vám vykládat žádné lži, abych si zachránil krk. O mě tady nejde. Chci zachránit vás a tenhle svět. Válka ho zničí. Hodně halů je na naší straně. Taky bohů ohně. Bůh plamene se vrátil. Dejte to vědět ostatním. Jděte.“

„Ty jsi ho viděl?“ přimhouřila oči. „Jak vypadal?“

„Nejdříve, jako malá liška. Pak vlk. Chvilí byl jako malá dívka a nakonec se proměnil ve velikého, mocného bojovníka. Vypadal, jakoby byl z bílého ohně. Hodně podobného, jako je ten můj,“ když dořekl, viděl na ni, že už uvěřila. Oči se jí rozšířily, jakoby vzrušeně zapláli a ožili novým světlem.

„Necháš nás odejít?“ zeptala se.

Demion kývl. „Ano.“

„A co ten Sahr? Nedovolí nám utéct z boje. On nás sem dovedl. Když odejdeme, tak si nás najde a pomstí se ne jenom nám, ale všem, na kom nám záleží.“

„O toho se postarám já,“ řekl a překvapilo ho, že to znělo, jako pravda.

„Jenom Embelaris, je může porazit“ namítala, ale Demion už poznal v jejím hlase, že se rozhodla. A rozhodla se správně.

„Má choť jednoho porazila v Niarimu. Tenhle je můj,“ otočil se k nim zády a zamířil zpátky do lesa. Nevěděl, jak by to měl dokázat, ale potřebovali mít naději, aby přesvědčili ostatní. Potřebovali vědět, že Sahrům se dá vzepřít a je možné je porazit.

Slyšel, jak odcházejí a jejich kroky se vzdalují. Úlevou vydechl a uvažoval, co dál. Byl opravdu silnější? Jeho trénink ho pomalu posouval dál, ale to co zažil před chvílí, mu bylo nové. Mohlo být za tím to propojení s bohem plamene? Verion nějak spojil jejich životní síly. Svázal je k sobě. Prošlo něco z Embelarise do něj? Nebo jenom v sobě otevřel nějakou opomíjenou část magie o které nevěděl a dosud k ní neměl přístup? I kdyby byl silnější, stačilo by to na boj proti vodnímu bohu? Neznal odpovědi, ale musel něco udělat.

Šel za zvukem boje, který ho dovedl zpátky k malému jezeru. Jak se obávali, Sahr ho objevil. Nikde ho neviděl, obloha byla jasná, co znamenalo, že se ukrýval pravděpodobně někde pod vodou. Viděl jenom bílou postavu, která právě rvala nohy obrovskému pavouku s modrýma očima. Pavouk se jakoby rozpletl a vlákna se opět spojila a vzali na sebe podobu dalšího ohromného pavouka. Takhle mohli bojovat možná i navěky, neschopny skutečně se zranit. Ale od jezera se všemi směry šířila bílá mlha a zkoumavě se plazila po zemi. Sahr hledal Verionove skutečné tělo.

Demion věděl, že až ho objeví, boj skončí. Mlha, která mu sahala asi ke kolenům se valila pořád dál a trpělivě lezla do každé škvíry, co se jí postavila do cesty.

Ohlédl se. Šířila se i směrem, kde byla jeskyně.

„Co tady děláš?“ zeptal se pavouk, když rozbil na malé kousky velkou, lidsky vypadající loutku, jakoby byla ze skla.

„Neporazíš ho,“ řekl a sám nevěděl, jak by mohl pomoci. Loutka se rozplynula v mlhu a tento krát se proměnila v krystalového pavouka. Demion se odporem oťrásl. Musel se nějak zbavit té mlhy, aby Sahr nemohl dále pátrat po okolí, kým zaměstnával Veriona tímhle rovnocenným bojem.

Byla to vodní magie. Soustředil se a vytvořil kolem sebe ohnivou kupoli. Pak ji prudce roztáhl od sebe a ohnivá vlna smetla bílou mlhu a oba pavouky povalila na zem. Tráva doutnala a ze stromů stoupal kouř, ale nic skutečně nezapálil. Asi. Z bílého pavouka stoupala pára a když se k němu otočil zlostně zasyčel. Jeho mlha byla pryč. Aspoň ta v okolí, co mu postačilo. Už se nešířila k jeskyni.

„Jak se opovažuješ! Vypořádám se nejdříve s tebou, králi nočních feejů. Vím, kdo jsi. Mám tě na seznamu,“ pavouk se k němu vrhl rychlostí, kterou by tak ohromné tělo nemělo být schopno. Čtyři přední nohy švihli vzduchem. Dvě chytil rukama a zbylé se vypařili, když zasáhli jeho ohnivou auru. Ruce měl najednou taky prázdné, když se rozplynuli i zbylé přední nohy. Pavouk zavrával a ucouvl.

Demion pohlédl na své tělo. Útok sotva pocítil. Aura z bílého ohně ho ochránila. Ale překvapilo ho, že ani necítí, že by mu ubírala magii. Byla jako druhá kůže. Hřejivá a příjemná.

Vypálil na pavouka proud plamene a krystalová loutka zmizela. Z hladiny se vynořili stovky bílých krystalů a vystoupali víš. Pak všechny najednou vypálili na něj. Smetl je proudem plamene a ty, co pronikli, se rozbili o jeho planoucí kůži. Náraz už ucítil. O krok ucouvl, aby získal zpět rovnováhu. Kolem něj trčeli ze země desítky dlouhých trnů, které rozdrtili i stromy a skály, které měli ve své dráze. Překvapeně zamrkal. Ten útok by ho měl smést. Nastalo podivné ticho. Sahr zřejmě přemýšlel. Asi nečekal, že jeho magie takhle selže.

Verion se proměnil opět na malého chlapce. Nespouštěl oči z jezera a pomalu přistoupil k Demionovi. „Jak si to udělal?“

„Nevím. Má aura pohltila útok.“ bránit se mohl, ale jak měl zaútočit? Sahr se ukrýval někde ve hlubinách jezera. „Jak s nimi bojoval Embelaris?“

„Chytil je a spálil.“

„Jak?“ představa, že by se měl ponořit pod vodu a polapit vodního boha, byla absurdní.

„Byli to něco, jako ohnivé ruce. Dlouhé provazy plamenů. Jeho ruce se prodloužili a svázali Saha, jako lana.“

Magie se dala tvarovat. Oheň mohl mít prakticky jakoukoliv podobu. Široký proud, nebo tenký paprsek. Mohl vytvořit malé koule ohně, nebo velikou, která posloužila jako štít, nebo bariéra, ale vytvořit něco, jako laso?

Neměl by v tom být problém. Zkusil to. Zvedl ruku a nechal magii proudit pomalu víš a tvaroval ji do tenkého paprsku. Instinkt mu velel vypálit a uvolnit ji, ale odolal nutkání a nahromaděnou magii držel dál. Ohnul jí svou myslí a protáhl ještě dál. Vytvořil dlouhé laso. Pohlédl k jezeru a navedl magii ke hladině. Z hlasitým zasyčením, se paprsek v oblouku zabodl do vody. Kolem něj, se snesla do vzduchu pára. Pocítil chlad vody a dokonce i uviděl, jak magické laso u hladiny ztmavlo do ruda. Roztáhl ho, jako když se otevře pěst a pět tenčích paprsků začalo pátrat pod hladinou po Sahrovi. Plazili se po dně, jako dlouhé hady a pátravě hledali něco živého. Cítil to stejně, jakoby to byli jeho prsty, kterými nahmatával chladný, měkký povrch dna a zakalenou vodu.

Zvedl druhou ruku a udělal to samé. Ponořil do vody další magické laso a na konci ho rozevřel do pěti pátravých hadů. V myslí mu připomínali hady, jak se vlnili a hledali svou kořist. Zavřel oči a soustředil se. Jeden z paprsků o něco zavadil a v malíčku pocítil magii. Otevřel oči a z páry nad hladinou vystřelilo černé protáhle tělo.

Navedl svou magii vzhůru a deset provazů šlehlo po Sahrovi, právě v okamžiku, kdy se kolem něj vytvořil krystalový štít. Omotali se kolem něj, jako dlouhé, tenké prsty a stáhli ho blíž. Sahr zařval a štít se roztránil a rozplynul ve hustou mlhu. Demion ucítil, jak polapil jenom vzduch a mlhový mrak vyrazil k obloze. Natáhl se ještě po něm, provazy magie, se narovnali, vystřelili vzhůru, ale mrak byl už mimo jejich dosah.

Uvolnil magii a dlouze vydechl. Zavrával a pocítil slabost. Klesl na kolena a podepřel se rukama. „Ustup dál. Musím si doplnit magii,“ řekl a čekal, až se Verion od něj vzdálí. Pochopil to, jeho tělo se rozpletlo a provazy, z kterých pozůstávalo, se prudce stáhli do lesa, ke stromům, ze kterých vyrůstali.

Potáhl magii do sebe a když se mu obnovila síla, pomalu vstal. Technika, kterou použil, byla náročná, no věděl, že postupně to bude snazší. Pár krát se ještě zhluboka nadechla opět se cítil dobře. Zapomněl, že pořád drží svou ohnivou auru. Teď se už nedivil, že ho tenhle krátký boj tolik vyčerpá. Rozhlédl se pro jistotu kolem, pak pohlédl k obloze a když neviděl žádnou hrozbu, zrušil svou ohnivou auru. Ochranná magie nezmizela, pořád ho chránila, jenom se stáhla do jeho pokožky.

„Verione,“ zavolal na něj a čekal, až opět zhmotní svou loutku.

Dítě se objevilo mezi stromy a pomalu přišlo blíž. Demion uhnul pronikavým, svítícím očím. „Mrzí mě to.“

„Co tě mrzí?“

„Utekl. Měl jsem ho a ...“ Demion rozhodil rukama. „Selhal jsem.“

„To vůbec ne, příteli,“ Verion se rozesmál. „Zahnat vodního boha na útěk, není selhání. Vedl sis výtečně. Použil jsi pokročilou, božskou techniku magie. To já bych se měl omluvit.“

„Za co?“

„Cítím změnu ve tvé magii a můžu za to já. To propojení s bohem plamene, udělalo něco...“

„Já vím,“ přerušil ho Demion. „Cítím, že se něco změnilo.“

„Měl jsem to předvídat. Vaše magie si byli hodně podobné. Teď jsou k nerozeznání. Dotek bohů, je někdy nepředvídatelný. Měl jsem tě varovat, že se to může stát. To spojení tě mohlo i zabít. Já jsem ten, co ti dlužím omluvu.“

„To není zapotřebí,“ Demion se na něj usmál. Zhlédl na své ruce a zatnul je. Cítil, že v něm magie proudí nějak dravěji a plynuleji. Jakoby se odstranila nějaká malá překážka. Teď už se mohl postavit i vodnímu bohu. „Máš mé díky,“ řekl a snažil se to brát, jako malé vítězství.

Kapitola 24

Stromy kolem nich obklopila hustá, bílá mlha. Pak se ozvalo ohlušující krupobití, jak do korun stromů naráželi ledové krystaly a rozbíjeli se o tvrdé větve. Žádný nepronikl. Ailon vytvořila pro jistotu ještě krystalovou bariéru, ale žádný z trnů ji zatím nezasáhl. Alia by si nejraději zacpala uši, ale prsty měla zabořené v trávě a soustředěně napínala své vědomí, aby ucítila magii, kdyby chtěla proklouznout mezi stromy. Zvuk nárazů byl děsivý, země se otřásala a všude kolem nich dopadali

krystaly ledové magie a ničili les. Cítila, jak se trhají vazby na okolní stromy, jak se rvou kořeny a příroda kolem nich umírá.

Odřízli je do zbytku lesa. Kolem byla jenom mrtvá země a Alia si nebyla jistá, jestli ji to málo životní síly, co tady zůstalo, bude stačit. Nesměla z ní už čerpat, potřebovali ji černé stromy. Všichni, dokonce i Amysis se krčili, dokud zběsilé útoky sahrů neutichli. Alia využila chvíli ticha, aby stáhla část větev blíž ke štítu. Hustě je propletla kolem něj. Teď už mezi krystalovou bariérou a stromy nezbyl prostor, aby se tam mohla zhmotnit nějaká loutka Sahrů a zaútočit na ně.

„Jak?“ Amysis se podívala na Aliu. „Tohle je zemní magie bohyně Feeji. Jsi jedno z jejích dětí, ale i z mých.“

„Ano, jsem obojí.“

„Ty stromy to vydrželi,“ Nirio vypadal ohromeně. „Takový útok a ani se nehnuli. Nic je nezničí. Dokázala by jsi vytvořit takovouhle černou loď?“

„Asi ano,“ zamyslela se. Strom mohla změnit do jakéhokoliv tvaru.

„To by nám nepomohlo,“ namítla Ailon. „I takovou loď by bohové vody hravě potopili. Stáhli by ji do hlubin a bylo by po nás. Neutečeme odsud.“

Než stihla říct něco dalšího, zaburácela další, ohlušující vlna útoku ledových krystalů. Země se otřásala a Alia cítila, že jim skála pod nohama praská. Když útoky opět ustali zkontrolovala kořeny a propletla je, aby zemi zpevnila.

„Co to...“ Ailon zalapala po dechu. V mlze se črtali velké stíny. Chapadla, nebo paže, se zavlnili kolem nich. Muselo to být veliké.

Alia vytřeštila oči. Z oblohy klesla veliká ruka a sevřela jejích bariéru. Skály zapraskali a zem se otřásla. Krátce se vše zastavilo a pak se ji zhoupal žaludek, jakoby padala.

„Stoupáme?“ Ailon zavrtěla hlavou a pak zděšeně pohlédla na Niria a Alii. Pohyb se zastavil a všechny je to nadzvedlo. Vzápětí je ohromná síla vymrštila do bariéry a Alia pochopila, co se děje. Prudce klesali. Něco je zvedlo, vytrhlo ze země a teď je tahle síla mrštila zpátky k zemi. „Zadržte dech!“ zvolala Ailon.

Alia se nestihla nadechnout a kolem ní byla najednou voda. Celá bariéra se naplnila vodní magií a cítila, jak ji nějaké ruce přitáhli k sobě. Ucítla náraz a narazila o dno? Byli pod vodou? Sahrové je hodilo do moře? Než se stihla zorientovat, voda zmizela a všude trčeli černé větve a kořeny. Krystalový štít zmizel. Vykašlala trocha vody a rozhlédla se.

Zdálo se jí, že voda utlumila jejich náraz.

„To ne,“ řekl někdo.

Ohlédla se za zvukem a uviděla svítící postavu, vznášet se nad Ailon. Nirio se nad ní taky skláněl. Tvář měl zachmuřenou a bledou. Držel ji za ramena a zatřásl s ní.

„Nemá v plicích vodu?“ zeptala se Alia.

Nirio zavrtěl hlavou. „To ten náraz. Stáhla nás do středu bariéry a držela magii, aby nás ochránila. Ona,“ zavrtěl hlavou a zatnul zuby.

Kolem nich, se začala opět zvedat mlha. „Chraň nás!“ zvolala a Nirio sebou trhl. Vypadal zmateně. Omráčeně. „Chraň nás!“ zvolala opět, když se zvedla a přiskočila k Ailon.

Kývl a vytvořil kolem nich krystalovou bariéru. Ne uvnitř stromů, ale kolem nich. Alia se dotkla Ailon a zaúpěla.

„Co je?“ zeptal se Nirio.

„Soustřeď se na bariéru!“ nakázala mu. To, co ucítila, bylo zlé. Celé její tělo bylo černé. Všude jenom temnota. Měla zpřelámané kosti a poškozené orgány. Alia přivřela oči a soustředila se. Většina kostí a orgánů byla poškozena. Její magie si rychle hledala cestu a začala léčit. Hlava na tom byla nejhůř. Zachvěla se. Tak rozsáhlé zranění ještě nikdy neléčila. Nejhorší bylo, že země, kde přistáli, byla jenom mrtvá skála a neměla odkud čerpat životní sílu, aby posílila svou magii. Možná jenom z černých stromů, které by tím ale mohla zabít a přišli by o svou poslední ochranu. Zahnala ty myšlenky a soustředila se jenom na to, co má před sebou. Temnota z hlavy pomalu mizela a léčení se přesunulo k ramenům a ke krku. Ten náraz ji potřhal i cévy.

Musela to urychlit. Uvolnila veškerou svou magii a nechala ji dělat svou práci. Věděla, že si sama najde to nejhorší zranění. Přikrčila se při zadunění a zaslechla, jak se krystalová bariéra roztrhla.

„Zkusím to teď já,“ promluvila Amysis. „Jsem ale slabá. Buď připraven,“ než stihl Nirio odpovědět, vše kolem zalilo bílé světlo. Alia chvíli mrkala, než její oči rozeznali bariéru světla. Zaslechla, jak něco zasyčelo a zařvalo, když se dotknulo její magické kupole. Doufala, že Sira nebyla nikde poblíž. Takové jasné světlo, by ji mohlo hodně ublížit.

Opět zavřela oči. Její magie se přesunula ke hrudi a postupně ji rozjasňovala. Slábla tak rychle, až z toho byla zoufalá. Tímhle tempem vyčerpá svou magii dřív, než Ailon stihne vyléčit. Doufala, že stihne odstranit aspoň ty nejzávažnější zranění. Když ucítila, jak se její tělo zachvělo v bolestném zasténání, trochu se ji ulevilo. Orgány už pracovali a záda se zachvěla, když se v nich obnovilo proudění magie. Postupovala dál a otevřela oči, protože se jí zdálo, že je kolem jenom temnota. Zmizel štít? Tělo pod ní tlumeně svítilo. Viděla, jak jejíma rukama proudí magie. Byli pořád tmavší. Její magie zpomalovala. Tok ustával, ale cítila, že ještě neskončila. Temné místa v jejich nohou potřebovali ještě trochu zahřát. Obnovit průchod životní síly.

Přidala i když její tělo namítalo, jakoby se bránilo úbytku další magie a temnota se prohlubovala. Už Ailon viděla jenom svým vnitřním zrakem. Uzdravovala se. Úlevou vydechla a upadla do ticha a temnoty.

Kapitola 25

Ailon se cítila mizerně. Celé tělo měla, jako v ohni a hlava ji třeštila bolestí. Byla domlácená, ale něco ji naplňovalo podivným klidem. Bylo to téměř příjemné. Bylo to něco známého, něco důležitého. Zahnal to bolest a v hrudi se jí rozneslo příjemné teplo. Bolest ji probudila, ale pominula tak rychle, že po ní zůstala jenom vybledlá vzpomínka. Něco ji naplňovalo štěstím. Příjemná, lehká vůně lesních květů a dotek malých dlaní na břichu, byli tak známé, ale i podivně vzdálené. Aira byla tady? Její dcera byla mrtvá. Nemohla být tady. Ucítla, že pohnula rukou a malé stvoření na své hrudi objala. Na rtech ji zašimrali její vlasy. Nebyl to sen, tělo bylo teplé, ale bez magie. Trhnutím se probírala.

Ne, nebyla to její dcera, ale Alia. Vzpomněla si na náraz, bolest a pak nějakou prázdnou temnotu. Pokusila se nadzvednout. Objevil se nad ní Nirio a opatrně z ní sundal Aliu.

„Co se jí stalo?“ přetočila se na kolena a položila dlaň na její tvář. Musela se soustředit, aby zachytila její slabou životní sílu.

„Náraz tě téměř zabil,“ odpověděl jí Nirio a starostlivě si ji prohlédl. „Jak se cítíš?“

„Jako po výprasku, ale asi nemám nic zlomené. Co se stalo s ní? Ten náraz?“

„Ne,“ Nirio krátce zavrtěl hlavou a klekl si k Alii. „Před nárazem jsi nás uchránila. Ale ty jsi na tom byla špatně. Alia tě vyléčila. Pak se zhroutila. Nevím co se stalo.“

„Lesní feejové dovedou léčit.“ soucitně ji pohládila. Byla tak slabá. „Asi použila příliš mnoho magie. Byla jsem na tom špatně?“

„Myslel jsem, že je po tobě,“ Nirio zamrkal a odvrátil svůj zrak.

„To mnohé vysvětluje,“ zhlédla dolů. Klečela na skále a ani kolem nic nerostlo. Zemní mágové čerpají sílu ze země, když léčí. Předpokládala, že Alia to dělá taky. Tady ale neměla odkud brát sílu a použila nejspíš svou vlastní. Když pohlédla vzhůru, do očí se jí zařízlo jasné světlo. Až teď si všimla Amysis a její světelní štít.

„Dlouho to nevydržím,“ řekla jí. „Jsem tak slabá. Mé tělo, je téměř jenom stín.“

„Jsem připraven,“ ozval se Nirio.

„Já budu taky,“ řekla Ailon a odhrnula Alii vlhké vlasy z tváře. Černé stromy je pořád částečně chránili. Kořeny měli spletené, ale větve ten náraz rozevřel od sebe. Při útoku seshora, by je už sahrové mohli zasáhnout. Tahle bariéra už svůj účel splnila a teď mohla posloužit ještě jednou. Nebyla si jistá, jak dlouho může přežít v takovém stavu a raději konala. Černý les tady nebyl, aby Alii doplnil životní sílu, ale její černé stromy, by měli působit stejně. Vzala Aliu za ruku a položila její dlaň na jeden z kořenů. Prudce ji pustila, když pocítila v dlani proudění magie. Zdálo se, že Alia vstřebává magii ze stromů. Kořeny bledli, jakoby vysychali a Alia se zachvěla a otevřela oči.

Trhnutím ruku stáhla a vytřeštila oči. „To ne! Co jsem to provedla? Ne, ne,“ začala se zvedat a Ailon ji položila ruce na ramena.

„To je v pořádku,“ řekla jí. „Musíš doplnit svou sílu. Tyhle stromy nás už neochrání. Vezmi si jejich magii.“

Alia se krátce rozhlédla a k její úlevě poslechla. Dotkla se opět černých kořenů a Ailon viděla, jak se její pokožka slabě rozsvítila. Ve tváři ji vyčetla lítost nad smrtí nesmrtelných stromů, které také neměli z čeho čerpat životní sílu a vyschli. Alia ale vypadala mnohem lépe. Vzhledla a zamračila se. „Obalte se štíty. Já teď zaútočím,“ řekla a kývla na Amysis.

„Počkej,“ pramatka světla se podívala někam vzhůru a usmála se. „Je tady!“

Ozvalo se zavítí a bolestné kvílení. Ailon se z těch žalostných zvuků zachvěla. Pronikavý řev vycházel odevšud kolem nich a když náhle utichl, slyšela už jenom své hlasité oddechování a tlukot srdce. Nad jejich hlavami došlo ke krátkému, rychlému boji. Pohlédla na Amysis, která stáhla ruce ke svému průhlednému tělu a světlo zmizelo.

Amysis vzlétla, prošla skrz větve stromů a stoupala ke slunci. Ailon zamrkala. Slunce bylo ne nesprávném místě. Ta bílá koule nad nimi, nemohla být sluncem. Amysis vystoupala až k ní a pak zmizela. To malé slunce ji vtáhlo do sebe a zazářilo mnohem jasněji, až ji krátce oslepilo. Když opět otevřela oči, vznášeli se nad nimi už dvě koule světla. Pomalu se protáhli a změnili se na dvě svítící dívky. Jedna z nich ukázala dolů a pak se obě snesli k nim.

„Tohle jsou mí přátelé, drahý,“ řekla jedna z nich. „Ailon, Alia a Nirio,“ představila je. „Vysvobodili mě.“

„Rád vás poznávám,“ řekla druhá dívka a usmála se. Obě vypadali stejně. Připomínali ji Alrin, jenže svítili mnohem více. Zdálo se jí, že jejich těla nejsou světlem, ale bílým ohněm. Teď si všimla, že Amysis měla ve hrudi malé, modré světlo a i její oči pláli stejným, modrým světlem.

Druhá dívka narostla a proměnila se na velkého, svalnatého chlapa s ohnivou bradou. Zlehka dosedl na zem a když Amysis přistála vedle něj, něžně na ni zhlédl. Působil by děsivě, kdyby v jeho tváři nebylo tolik něhy.

Tohle byl bůh plamene, Embelaris. Prvotní elementář. Zdroj ohnivé magie.

„Demion?“ zeptala se Alia. „Můj choť byl s tebou propojen. Je...“

„Je v pořádku,“ pohlídl na ni a úsměv se mu rozjasnil. Jeho bílé zuby svítily ještě více, než to jeho plamenné tělo. Ailon se divila, že z nich obou necítí spalující zář.

„Sira,“ Ailon zalapala po dechu a žaludek se ji sevřel. Byla také obětí toho krátkého boje? „Pomohli nám někteří z halů. Jedna byla tady. Díky ní, jsme tady.“

„Ano,“ Embelaris pokýval hlavou. „Překvapivé spojenectví. Žádnou jsem tady neviděl. Jenom pár Sahrů. Asi se schovává ve stínech,“ rozhlédl se.

„A Sahrové?“ zeptal se váhavě Nirio.

Embelaris se zamračil a vypadal teď jako bůh hněvu. „Měl bych je všechny zničit. Za to, co nám provedli. Za to, co způsobili tobě,“ pohlédl na Amysis a vzal ji za ruku. „Za tu bolest. Za tu ztrátu. Za tu beznaděj, ve které jsem se věky utápěl.“

„Vraťme se domů,“ řekla Amysis. Ruka ji sklouzla ke hrudi a pohlédla na modré světlo, co vypadalo, jako její srdce.

Ailon uvažovala, jestli je to její skutečné srdce. To, které bylo uvězněné v ledovém krystalu. Teď už nepůsobila, jako průhledný přízrak, ale nebyla ani světlem. Její tělo bylo z bílého ohně.

„Dobrá, vrátíme se za Verionem. On mě držel při životě. Vše ti povím,“ pohlédl na Ailon a ostatní. „Budete potřebovat loď.“

„O to se postarám,“ odvětila Ailon. Nechtěla na ostrově zůstat ani o minutu déle, než bylo nezbytné.

Po Sahrech jakoby se slehla zem. Nebo spíš voda. Cestou k moři žádného nepotkali a i když vkročila do přílivu a začala vytvářet loď, nikde po nich nebylo ani stopy. Embelaris s Amysis se vznášeli těsně nad hladinou a hlídkovali. Ailon nevěděla, jak by na ně zaútočil, kdyby se ukrývali v hlubinách, ale působil na ni nebojácně a sebejistě.

To, že před ním uprchli, jistě mělo svůj důvod. Byl bohem z legend a zmizel dávno před tím, než se Ailon narodila. Věděla jenom, že byl jeden z nejmocnějších bohů a že stvořil bohy ohně. Loď vytvořila větší, než bylo třeba, protože potřebovala i kajutu pro Siru. Kým vytvářela loď z vody a měnila led v krystal, Alia hledala Siru. Ulevilo se jí, když jí našla v nedalekém lese. Nirio ji pak dovedl v mlžném oparu až k lodi a mohli vyplout.

Žádný z vodních bohů se k lodi nepřiblížil a když se po pár hodinách vynořili z vody Aralies a Eri, nálada se jí ještě více zlepšila. Pověděli jim, co se stalo na ostrově a poslali je napřed, aby dali vědět Demionovi a Verionovi, že jsou v pořádku a už se vracejí zpátky. Mrzelo ji, že odešli, i když loď plula téměř stejně rychle, jako se oni pohybovali pod hladinou.

Lady Aralies, se chtěla vrátit do Niarimu, za svou ženou a Halové se vydali do pavoučího lesa. Uvažovala, jaké by asi bylo, kdyby Baralius nezemřel a změnil se na Hala. Milovala ho v každé podobě, kterou měl a jistě by ho milovala stejně i kdyby se stal Halem. Nebo Sahrem. Při té představě se otrásla. Sahrové byli na rozdíl od halů pořádně odpudiví. Tyhle úvahy byli ale zcela zbytečné. Její muž byl pryč tak dlouho, že si ani nedovedla vybavit jeho tvář.

Povzdechla si. Proč nad tím přemýšlela zrovna teď? Pohlédla k obleze a usmála se. Jistě. Embelaris se díval na Amysis s takovou láskou, až jí z toho bolelo srdce. Nežárnila, nezáviděla, jenom jí to připomínalo její vlastní minulost. Bývala šťastná, teď byla šťastná i za ně. Když se blížili k pobřeží, oba se snesli na palubu, ale dál se rozhlíželi kolem. Amysis se usmívala, jakoby byla skutečným sluncem.

„Nevím, jak vám poděkovat,“ promluvila.

„Rádo se stalo,“ odpověděla jí Ailon. „Dávno by jsme tě šli zachránit, kdybychom tušili...“

„No nic,“ přerušila ji. „Sama jsem ani nevěděla, jestli ještě žiju. Bylo to, jako spánek bez snů,“ krátce zvažněla a pak potřásla hlavou a když pohlédla na Embelaris, opět měla na rtech úsměv. „Asi ani nenajdu slova, kterými bych vám vyjádřila svůj vděk.“

„Odpust', že se ptám,“ začala Ailon a když na ni Amysis kývla, aby pokračovala, zeptala se. „Byla jsi vždy taková? Vypadáš víc, jako,“ pohlédla na Embelarise, který se zasmál a změnil se na mladou dívku.

„Jako já?“ zeptal se pobaveně. Pokrčil rameny a opět narostl do podoby velikého válečníka.

„Ano,“ kývla trochu zaskočena jeho dobrou náladou. Ale chápala, proč je tak šťastný. Na jeho místě, by taky lítala štěstím.

„Ne,“ Amysis se krátce zamyslela. Její svítící oči hleděli někam do dálky a tiše si povzdechla. „Kdysi jsem byla elementářem světla. Byla jsem pravým imysanem. Když se Halové spojili se Sahry, zabili mě. Mé tělo roztrhali ledové krystaly, ale Embelaris byl u mě. Vzal to málo, co ze mě zbylo a...“ pohlédla na něj. „Jak jsi to vlastně udělal?“

I jeho úsměv se teď vytratil. „Vzal jsem to, co zbylo a vložil to do sebe. Vzpomínky, magii, tvou duši, má láska. Pak jsem ti daroval část svého těla. To je to, co zůstalo z tvého já,“ ukázal prstem na namodralé světlo v její hrudi.

„Ano,“ Amysis se usmála. „Pořád jsem mágem světla. Jenom mám tělo boha plamene. Ale pořád neumím měnit podoby,“ přimhouřila oči a tázavě se podívala na Embelarise.

Pokrčil rameny. „Asi nejsi tak talentovaná, jako já,“ řekl a jeho smích zaburácel, jako bouře.

Všichni se rozesmáli spolu s ním.

„Co se vlastně dělo ve světě, posledních několik tisíc let,“ zajímala se Amysis.

Tak ji Ailon začala vyprávět. Alia ji pomáhala. Mluvili o vzestupu Evorina a jeho vládě. Pak o kruté vládě bohů ohně, co Embelarise zarmoutilo, ale pozorně naslouchal a hlídal obzor. Dostali se k novému útoku Halů a pak i k jejich spojení, o kterém věděla více Alia.

Ailon si všimla, že i Nirio byl překvapen jejich vyprávěním. Byl ještě mladý a mnohé z věcí, které Ailon zažila, byli už dávno pohřbeny v zapomenutých dějinách. Mrzelo ji, že oba zarmoutila. Amysis kvůli kvůli vymírání imysanů a Embelarise, kvůli tomu, že k tomu přispěli jeho děti.

„Musíme to šílenství ukončit,“ prohlásil Embelaris, když skončili své vyprávění.

„Oheň a světlo patří k sobě,“ Amysis si smutně povzdechla. „Vždy nás to táhlo k ohni.“

„Tak, jako to mě táhlo k tobě, má láska,“ pohladil ji po tváři a pak pohlédl k pevnině. „Ukončíme tuhle zbytečnou válku.“

Zerf trávila většinu noci u hlavní brány. Pohybovala se v korunách stromů a naslouchala hovorům, které ji vítr donesl. Válečných uprchlíků přibývalo a i když mnozí prošli už branou do města, pořád více jich tábořilo u černého lesa.

Věděla, že se mezi nimi pohybuje i Sirion, neviditelný čaroděj a také je pozoruje. Odhalili hodně zvěděů a nepřátel, které vyhnali, ale po tom, co se začali šířit řeči o bohyni černého ohně, začalo jich ubývat.

I lidé z Niarimu měli z Anissii strach. Teď byla ještě nebezpečnější, než dříve a Zerf tomu napomohla. Niarim měl dalšího ochránce. Zahlédla pohyb v koruně stromu kousek od své pozice a na její větev dosedl černý stín, který se změnil na malou rusovlasou dívku.

Anissia přimhouřila oči, aby ztlumila jejich namodralé světlo a opřela se o kmen stromu. Jak se pozměnila její magie ohně, pozměnila se i reakce Feeji na její magii. Už ji černý les neoslaboval a pomáhala s hlídkami. Stačilo, aby se objevila a všechny spory se okamžitě urovnali.

Mnoho uprchlíku zůstalo u lesa a odmítalo vstoupit do města. Cítili se v bezpečí i tady.

„Noc je zatím klidná,“ promluvila tiše a shlédla dolů, ke skupinkám uprchlíků.

Zerf se proměnila do své hmotné podoby a sedla si k ní. I když ji Anissia děsila, začala ji mít docela ráda. Když byli teď spojenci, zdála se jí i docela milá. Mnoho mágů, nebo bohů, by s její magií mohli rozpoutat zkázu celého světa.

Zerf ale byla šťastná. Prvně za celou věčnost cítila v sobě naději. „Zatím je klid,“ řekla a překvapilo ji, jak vesele zněl její hlas. Nepoznávala se. Jakoby nebyla sama sebou. Položila dlaně na tlustý kmen a pevně jej sevřela. Cítila její magii. Feeja ji hřála. Musela se usmívat, když se dotýkala černých stromů, když hladila tělo zemní bohyně.

Anissia povytáhla obočí a kývla. Pousmála se a Zerf přemýšlela, jestli to o ní a Feeji už ví. Tak nějak byli teď pár. I když byla temnou bohyní, jakoby cítila uvnitř nějaké světlo. Byl to nesmysl, ale připadalo jí to tak. Změnila se a jakoby se tím změnil i celý svět. Vše bylo hezčí, intenzívnější a dokonce i vzduch voněl opojně a sladce. Jak vdechovala vůni lesa, mírně se jí z toho točila hlava a zachvěla se. Pohladila větev a v duchu se ptala, jestli to Feeja ucítila. Byla na tolika místech najednou, viděla toho tolik v jediném okamžiku, ale byla i v tomhle stromě. Vzhlédla a počítala kolik hodin ještě zbývá do rozbřesku.

„Ten muž u brány,“ zazněl její typický šumivý šepot. Feeja k nim teše promluvila.

Obě se podívali dolů. Temná postava prošla branou a zastavila se, jakoby nevěděla kam jít dál.

„Feejo?“ oslovila ji Zerf. „Co je s ním?“

„Cítila jsem z něj mocnou magii. Je v něm i magie světla,“ odpověděla.

Obě na sebe krátce pohlédli a snesli se dolů. Muž se zarazil a o krok ustoupil, když před něj dosedli jako dva černé mraky. Oči mu krátce rudě zapláli. Přikrčil se, jako před bojem, ale když Zerf i Anissia vklouzli do svých fyzických těl, opět se napřímil.

Rudé světlo pohaslo a díval se teď na ně šedýma očima. Zerf si byla jistá, že to nebyl oheň a tenhle muž nebyl bohem ohně. Magii z něj cítila, jenom nevěděla jakou.

„Tak je to pravda,“ muž se usmál, když pohlédl na Anissiu. Vypadal, jakoby mu odlehlo. Krátce pohlédl na Zerf a úsměv mu zakolísal.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho Anissia. Nečekala na odpověď a napřáhla k němu ruku.

Černovlasý muž to gesto pochopil a podal jí svou. Oba se měřili pohledy, než své ruce opět rozpojili.

„Takže čaroděj,“ odpověděla si Anissia. „ale s podivnou magií. Jsi také z malé části imysan.“

„Tvá je ještě podivnější, sestro,“ usmál se a pak zvažněl. „Jmenuji se Karam. Přicházím sem z jižních plání.“

Zerf zpozorněla. Předpokládali, že na jihu žijí imysané, ale nikdy se jim je nepovedlo odhalit. Nevládl tam žádný z lordů a žádný z nich neměl ani zájem o jižní území. Vždy jim to připadalo zvláštní. „Jsi z jižního království?“ Zeptala se ho Zerf.

Muž se zasmál. „Ne, není to království, když tam nevládne žádný král. Jsme svobodní země.“

„Nevládne vám žádný z lordů?“ zajímala se Anissia a pohlédla na Zerf.

„Pro ně jsme bezbožní barbary, co nelze zkrotit. Dobývání našich zemí vzdali už dávno,“ pokrčil rameny. „Zatím jsme si poradili se vším, no tenhle nový nepřítel,“ Karam se zamračil „ten je nad naše síly. Vodní bůh zabíjí náš lid. A jeho stíny,“ pohlédl na Zerf „mu s tím pomáhají. Hledají takové, jako jsem já.“

„Imysany,“ Anissia přikývla.

„Pár nás tam pořád je. Slyšel jsem o bohyni blesku. I tam u nás, se už o ní povídá. Ale to nejsi ty.“

„Ne, to je má dcera.“

„Zajímavé,“ změřil si Anissiu. „Takže bohyně blesku má v sobě krev imysanů. To je dobře. Ochrání jí to.“

„Před čím,“ Anissia přimhouřila oči a Zerf neuniklo, jak se napjala.

„Klid sestro,“ Karam zvedl ruce. Taky si všiml, že se přepnula do bojové pohotovosti. „nic jsem tím nemyslel. Slyšel jsem o její magii. Musí být hodně výjimečná. Někdo by udělal cokoliv, aby takovou jedinečnou magii získal.“

„Jestli máš na mysli někoho konkrétního, tak mi to řekni.“

„Skutečně jsem tím nic nemyslel,“ bránil se. „Ale o tobě se tady taky povídá. Zaslechl jsem pár rozhovorů,“ krátce se ohlédl za sebe „prý jsi zabila vodního boha jediným útokem. Magií černého ohně?“

„Možná,“ Anissia pokrčila rameny.

„Zemřeli u nás dva mágové světla,“ neklidně si přestoupil z nohy na nohu a Zerf zachytila jeho nevrlý pohled. Opět jeho oči krátce zapláli rudou magií, když se podíval jejím směrem. „Prošli do své pravé podoby. Riskovali tím hodně. Mysleli

jsme si, že čelíme jenom Halům. Pak z oblak zaútočil vodní bůh. Nevíme, jak proti němu bojovat.“

„Tak jsi přišel požádat o pomoc,“ shrnula to Anissia.

„Poprosit,“ Karam si klekl a sehnul se k zemi v hluboké úkloně. „Jsem imysanem jenom z malé části, ale stejně, tě prosím, jako sestru, abys nám pomohla. Aby jsi pomohla svému druhu. Když ne mě, tak jim.“

„Vstaň!“ hlesla Anissia rychle a Zerf postřehla její rozpačitý výraz. Jeho gesto jí vyvedlo z míry.

Polekala se, když se vedle ní objevil další stín. Pořád si nezvykla na rychlost nočních feejů.

„Co se děje?“ zeptal se Naidas.

I Anissia sebou překvapeně trhla, když se tak z nenadání objevil. Karam se napřímil, aby si mohl prohlédnout nočního feeje, ale zůstal klečet.

„Tohle je Karam, vyslanec z jižních plání,“ představilo ho Anissia.

„Jak jsi se sem dostal?“ Naidas si ho měřil temnými očima a mávnutím ruky mu pokynul, aby vstal. „Tam venku zuří válka.“

„Ty jsi temný feej?“ zeptal se, když se napřímil.

Naidas přimhouřil oči a přistoupil k čarodějovi blíž.

„Drahý,“ Anissia ho vzala za ruku. „Náš host je z daleka. Jistě neví, jak neuctivě tě právě oslovil. Žádní temný feejové nejsou. Říká se jim noční.“

„Omlouvám se,“ Karam zamrkal a rychle se uklonil. „Neměl jsem v úmyslu někoho urazit.“

Naidas tiše kývl. „V pořádku.“

„Abych ti odpověděl,“ Karam se pomalu opět napřímil. „Jeden čaroděj, se dostane bojištěm mnohem dál, jako celá armáda. Proplížil jsem se.“

„Chápu,“ Naidas si ho chvíli prohlížel a pak dodal. „Královna Esmaria, tě vyslechne a zváží tvou žádost.“

Zerf chápala, proč nechal to rozhodnutí na ni. V nepřítomnosti vládců Niarimských lesů, to tu měla na starost ona. Anissia byla příliš důležitá pro ochranu hranice. Právě teď byla jediná, kdo mohl porazit Sahry. Královna věděla, že mezi uprchlíky, jsou i zvědové a kdyby Anissia odešla, nepřítel by toho mohl využít a zaútočit. Alia s Demionem odešli varovat dalšího imysana a Zerf věděla, že Anissia udělá totéž. Jejích druh vymíral a chápala, proč riskují své životy, aby zachránili své bratry a sestry.

Šla s nimi do paláce a naslouchala krátké rozmluvě s Esmariou. Držela se dál protože u královny stála Alrin, ale slyšela vše. Královně se nelíbilo, že chce odejít, ale věděla dobře, že nemá právo, ani prostředky ji v tom zabránit. Chtěla zkrátka pomoci a ani Naidas ji nepřesvědčil, aby zůstala, aspoň do doby, než se vrátí její dcera. Umírali tam imysané, mágové i lidé.

Nebylo o čem diskutovat. Anissia se už rozhodla, ale královna trvala na tom, aby nešla sama. Noční feejové, by byli příliš nápadní, královna zvažovala čaroděje, když se na ni zahleděla.

„Zerfe?“ oslovila ji Esmaria. „Jsi to ty?“
„Ano královno.“
„Máme pro tebe misi,“ řekla a všichni se teď otočili k ní.

Plán byl snadný. Projít nepřátelským územím, porazit vodního boha a vrátit se dříve, než si někdo všimne jejich odchodu. Odejít nepozorovaně, bylo pro ni a Anissiu snadné. Vyrázili okamžitě a Karam je vedl bezpečnou cestou na jih. Na čaroděje se pohyboval nezvykle rychle. V černém kabátě, byl téměř jako stín a v noci urazili velký kus cesty. Základ byl vyhnout se velkým městům, panstvím a vesnicím. Na štěstí byla země bohů ohně plná lesů a neosídlených pustin. Svět tady byl jiný, víc roztáhlý a města byli od sebe daleko. Argasia byla zalidněna mnohem více a žádné z měst bohů ohně, nebylo ani z polovice tak veliké.

Dokonce i v ledovém království žilo více lidí, než na stejném území tady a to bylo královstvím ledu.

V lesích se mohli pohybovat i přes den. Jídlo jim obstarával Karam v malých hostincích, nebo lovili lesích. Cesta jim měla zabrat čtyři, až pět dní, ovšem jenom pokud nenarazí na bojující lordy. Válce se chtěli vyhnout a Karam je vedl zatím spolehlivě.

Zerf byla pro tuhle misi nejvhodnější, ale stejně litovala, že musela jít zrovna ona. Uvědomila si, jak si zamilovala černé lesy a jejich bohyně ji chyběla pořád více. Možná i to ji hnalo vpřed. Karam pro svůj rychlý pohyb používal magii. Nebyl tak rychlý, jako noční feejové, ale dost se tomu přibližoval.

Jeho magie byla nezvyklá, co Zerf znepokojovalo. Dosud nepotkala žádného čaroděje, jako byl Karam. Na jihu byla už dávno, ale čaroděje, jako byl on, by si jistě pamatovala.

Krev imysanů jistě ovlivňovala i schopnosti čarodějů. Odkud vlastně pocházel čaroděj s černým ohněm? Nikdy to nezjistili. Prostě se objevil, jako hříčka přírody a porazil i její sestry. Karam ale o sobě nemluvil. Když přes den ulehli k odpočinku, byl unavený a vždy rychle usnul. Mluvil o své zemi ale odpovědím na svou osobu, se vyhýbal.

I Anissia si toho všimla ale nějak zvlášť ji to neznepokojovalo. Více se zajímala o Sahra. Museli si pospíšet. Každé zdržení, mohlo znamenat odhalení a smrt dalšího imysana.

Kdyby dovedli myšlenky pohánět lodě, pluli by teď rychlostí blesku. Alia toužebně vyhlížela malou lagunu a když do ni vpluli, seskočila z ledě, než ji Nirio stihl ukotvit. Rozběhla se k pavoučímu lesu a tentokrát nemyslela na ty malé nestvůry. Nevšímal si jich a když vrazila Demionovi do náruče, svět byl opět v pořádku.

Vdechovala jeho vůni, mačkala k sobě jeho tělo a líbala jeho rty, až se ji točila hlava a podlamovali kolene. Chyběl jí, jako voda, nebo vzduch k dýchání a musela uhasit svou žízeň po něm. Už nikdy více, ho neopustí. Brečela, líbala ho smála se a slzami kropila jeho košili. Zdálo se to být věčnost. Blesky kolem sebe vnímala jenom vzdáleně, vše kolem zastřela touha být s ním. Povalila ho na zem a než jsi uvědomila, co se děje, už byli oba nazí a milovali se.

Potřebovala mít z něj co nejvíce a co nejrychleji vyplnit to strádání, tu bolest a tu samotu, kterou cítila. Potřebovala to vyplnit ním, jeho duší, jeho magií a jeho tělem. Na ničem teď nezáleželo, svět se roztočil tak rychle, že by asi ulítla někam ke slunci, nebo až ke hvězdám, kdyby ji nedržel v objetí. Měla na něj i vztek, za to, že se vystavil takovému riziku, že ji způsobil takovou bolest. Místo toho, aby ho praštila, kousla mu do rtu, až zasténal a vši silou ho přitiskla k zemi.

Až teď byla kompletní, byl opět její a tím byl kompletní i její svět. Užívala si každý okamžik jejich opětovného shledání. Cítila se silná i slabá současně. Vyplnil její duši pocity, jaké ani nepovažovala za možné. Jak může být svět ve válce, když v něm existovalo něco takového? Ptala se v duchu. Zhroutila se na jeho hrud' a ztěžka oddechovala.

Nevládla se hnout. Jakoby ji síly opustili spolu s blesky, které lítali kolem nich. Když bylo její tělo nabitě takovou magií, svět se zpomalil. Přála si ho zcela zastavit a zůstat takhle navěky.

Bouře v ní i kolem utichla a svět se začal pomalu opět zhmotňovat a vystupovat z té jejich společné mlhy. Začala se jí pročišťovat mysl a tiše se zasmála, až to oběma zatřásl. Ano, pořád jí bylo jedno, kde byli. Pokud byli spolu, měla všechno a nic nebylo důležitější.

„Konečně tě mám,“ pošeptala. Její hlas zněl cize a drsně. Původně mu chtěla vynadat za to, že tak riskoval, za to, že upadl do toho spánku. „Pořád se na tebe zlobím.“

„Promiň,“ vzdechl. „Ale dopadlo to dobře.“

Odtáhla se, aby se na něj mohla zamračit. Jeho vůně, se smísila s kouřem a když se rozhlédla, zaúpěla. Les kolem nich doutnal a v některých místech i slabě hořel. Demion si toho všiml také. Zvedl ruku, mírně ní mávl a ohně pohasli. Překvapeně zamrkala. Tohle u něj zatím ještě neviděla.

„Jak jsi to udělal?“

„Jsem mágem ohně,“ usmál se.

Když se oblékli, vyhledali Veriona. Dověděli se, že Embelaris s Amysis už odešli. Lépe řečeno odlétli, aby vyhledali lordy a ukončili jejich boje. Zastudila se. Byla tak

sobecká. Lidé a magické bytosti umírali a ona to vše odsunula stranou. Taky halové šli s nimi a zůstali tady jenom ledoví mágové.

Rozloučili se s Verionem a slíbili mu, že ho brzo navštíví. Už když to Alia vyslovovala, přála si, aby to nebyla pravda. Pavoučí les nechtěla nikdy v životě vidět, ale Veriona ano. Byl imysanem, byl její rodinou.

Cestou k pobřeží nad tím přemýšlela. Byla sirota, teď měla rodiče, matku Feeju a k tomu i pramatku Amysis. Měla skvělého, milujícího muže a lid feejů, pro které byla královnou. Dostala od života mnohem více, než kdy mohla doufat a jiní zrovna teď neměli nic a umírali v nesmyslných bojích.

Utěšovala se myšlenkou, že něco předci jen udělala. Pomohla vysvobodit Embelarise a Amysis. Oni byli nadějí, pro záchranu světa.

Na pláži je čekali Ailon s Niriem a povídali si. Usmála se. Potěšilo ji, že nestojí zamlkle vedle sebe a mluví spolu. Vypadalo to, že ji Nirio něco vysvětluje a ona přikyvuje.

„Já vím,“ zaslechla její odpověď. Pak Ailon krátce vzhlédla. „Můžeme vyrazit?“

„Jistě,“ odpověděla a podívala se na slunce. Nevěděla určit, kolik uběhlo času a jak dlouho museli na nich čekat. Když byla takhle s Demionem, čas vždy plynul jinak. „Vracíme se domů.“

Pluli zpátky k přístavu v ledovém království a Alia se už nemohla dočkat Feeji. Magie lesa ji chyběla mnohem více, než přiznala Demionovi. Když vpluli do přístavu, Ailon zpomalila loď a ukázala něco Niriovi. Alia se podívala tím směrem a uviděla podivnou loď. Byla také z krystalu. Třpytila se rudě a mezi ostatními loděmi vynikala hlavně tím, že měla dvě plachty. Jinak nevěděla, proč na ni ledoví mágové tak hledí. Jak se blížili, ukázalo se, že ty lodě jsou dvě.

„Tuhle neznám. Jakoby ani nebyla naše,“ řekl Nirio, když připluli blíž a zakotvili.

Až teď Alia uviděla, co tím myslí. Nebyli to dvě lodě, ale jedna loď se dvěma trupy, propojenými nějakým mostem. Ano, vypadalo to, jakoby dvě lodě spojil k sobě široký most.

„Jak asi pluje?“ ptala se Ailon.

„Vypadá být rychlá, ale ty plachty ji musejí zpomalovat,“ odpověděl ji Nirio.

„Právě naopak,“ ozval se hlas na molu. Stála tam dívka v rudých šatech. „Když se do plachet opře vítr, je ještě mnohem rychlejší. Pohání ji vodní a vzdušní magie současně.“

„Vzdušní magie?“ zajímala se Ailon.

Dívka mávla rukou k dvojité lodi a plachty divoce zatřepotali. „Jsem čarodějka a na vítr mám nadání. Kromě jiného. Jmenuji se Teris,“ krátce se uklonila a když se napřímila, její oči zabloudili ke Demionovi. Alii se zdálo, že v jejích očích uviděla rudý záblesk. Když se pak podívala na ni, zdáli se být hnědé. Nejspíš to byl jenom odlesk světla od nedaleké lodi. Usmála se na ní. „Ty musíš být královna Alia. Král Demion,“ krátce zalétla pohledem k němu a Alia si už byla jistá. Ten záblesk tam byl opět. „Nirio a Ailon,“ dokončila čarodějka s úsměvem na rtech.

Ale Alia postřehla ten podivný stín, co prošel její tváří, když pohlédla na Demiona.

Utlumila svou magii, ale byla připravena k boji. Její tělo bylo připravené bojovat, co ji samotnou trochu zarazilo. Představovala snad tahle malá čarodějka nějakou hrozbu?

„Jsem z jižního království,“ pokračovala dívka a přitom hleděla na Aliu. Tvářila se mile a Alia uvažovala, jestli se jí to jenom nezdálo. „Čekáme tady na vás. Král Lasiris nám sdělil, že jste na nějaké výpravě. Před chvílí tady byl posel z království a řekl, že se už vracíte.“

Asi mu to řekl Aralies, nebo někdo z halů, napadlo Alii a podívala se k lodi. Na palubách uviděla dvě dívky v rudých šatech, podobných, jako měla Teris. Usmáli se, ale Aliu zamrazilo v zádech. Něco bylo špatně.

„Čekali jste na nás? Proč?“ zeptala se Alia.

„Naše království napadli vodní bohové. Náš lid umírá. Královna nás poslala pro pomoc. I tam u nás, se povídá o nové bohyni blesku. Taky o bohu bílého ohně. Povídá se, že pro boj s temnými bohy hledáte imysany. U nás žijí. Pomůžou vám. Když nebudou muset bránit naše království, rádi vám je všechny poskytneme.“

„Kolik jich tam u vás žije?“ zajímal se Demion.

„Tucet, možná více. Schovávají se mezi mágy, ale když je povolá naše královna, tak poslechnou.“

„A kolik Sahrů?“ zeptala se Alia.

„Spousty,“ řekla smutně Teris. „Celé nebe pokryli mraky a na zem padají ledové krystaly. Objevují se podivné monstra z ledu a magie a masakrují nás.“

Alia kývla. Zachytila Demionův pohled. Taky se mu něco nezdálo.

„Kolik vodních bohů jsi viděla?“ zeptal se Demion.

„Já,“ Teris zaváhala „vlastně žádného. Jsou v oblacích. Po pravdě nevím, jestli je jenom jeden, nebo jsou jich tam desítky, nebo stovky. Naše útoky na ty mraky, jsou k ničemu. Umírají tam lidé, mágové a jistě i imysané. Slyšela jsem, že jsi jednoho zabila. Je to pravda?“ Teris hleděla na Aliu se směsicí zoufalství i naděje.

„Ano.“

„Potřebujeme tvou pomoc. Prosím pomoz nám zastavit to zabíjení.“

Alia kývla. Takovou žádost nemohla odmítnout. Něco jí na tom všem nesešlo, ale když tam potřebovali její pomoc a útočili na ně Sahrové, znamenalo to, že jsou tam i imysané. Oni mohli ochránit před halý celé města. Magie světla, je mohla zahnat a tím napomocť ukončit tuhle válku.

„Děkuji, děkuji,“ zaradovala se Teris. „Kdy můžeme vyplout?“

Alia pohlédla na Demiona, který na souhlas kývl.

„Tak dobrá,“ řekla Alia. „Zastavíme se u krále Lavidase. Musíme poslat vzkaz feejům. Počkejte nás tady.“

Teris souhlasila, ale její úsměv povadl. Nelíbilo se jí, že nevyplují okamžitě, ale nemohla s tím nic nadělat.

Když se vzdálili z dohledu, objevila se po jejím boku Ailon. „Nelíbí se mi,“ řekla tiše a ohlédla se ponad rameno k přístavu. „Něco nám tají.“

„Mám stejný pocit. Myslíš, že nenapadli?“

„Myslím, že v tom nám nelhala. Aspoň ne úplně.“

„Byla jsi tam někdy?“

„Ano,“ Ailon se zamyslela. „dva, nebo tři krát. Nevzpomínám si. Ale pláně to nejsou už dávno. Kdysi to byla pustá země. Suchá, nehostinná. Ani bohové ohně o ni neměli zájem. Žilo tam jenom pár kočovných kmenů. Pamatuji si, že život tam byl hodně těžký.“

„Proč tam pak lidé žili?“ zajímala se Alia. Demion s Nirionem je poslouchali, ale vypadalo, že je to také zajímavá.

„Volili raději drsný život, před ohnivými lordy. V té době byli ještě krutější. Ale, jak jsem říkala, teď to už nejsou jižní pláně. Spíš bych tu zemi nazvala jižními močály. Je to země bažin. Nežije se tam asi o nic lépe, ale bohové ohně tam pořád nechodí. Vzduch tam už není tak suchý, ale pamatuji si že podivně páchne. Ne zemí, ale jakoby něčím zkaženým. Místní lidé, si na to ale zvykli a prý to nevnímají. Před tímhle jsem vás musela varovat.“ Ailon nakrčila nosem a zasmála se.

Skvělé, pomyslela si Alia. Pavoučí les vymění za páchnoucí bažiny. Podívala se na západ a srdce ji zaplesalo. Černý les byl tak blízko a zdálo se jí, že že jeho magii necítila už věky. Chybělo jí obětí matky.

„Máme na to čas,“ řekl jí Demion, když uviděl kam se dívá. Usmála se a zavrtěla hlavou. Vzpomněla si, jak se na něj doslova vrhla, když se shledali a tváře ji zahořeli. Zastyděla se i pro to, že byla tak sobecká a ovládli ji vlastní touhy. Jakoby se její mozek někdy vypnul. Když jí líbal, zatočila se jí hlava a vše z ní vylítlo někam ven. Pak zůstala jenom ona a on a na ničem jiném nezáleželo. Teď to muselo jít stranou. Potřebovali její pomoc a ona byla jednou z mála, kdo mohl něco udělat. Ne, teď nebyl čas na její potřeby. Teď musela konat, jako královna.

Odvrátila se a dívala se na palác. Podají hlášení a pošlou vzkaz feejům, že jejich výprava byla úspěšná. Vlastně více, než jenom úspěšná. Měli Amysis a Embelarise. Pocit viny z ní trochu vyprchal. Za tohle si trochu něhy zasloužila. Propletla si s Demionem prsty a přidala do kroku.

Kapitola 28

Když v noci minuli město Beries, zůstala před nimi jenom Relia a pak už jenom jižní pláně. Přes den si zdřímli v tmavém lese a Karam šel před setměním ještě sehnat nějaké jídlo na cestu. Když odešel, zrušila Zerf svou vzdušnou auru a vystřela se na zem. Anissia byla asi nejmocnější bytostí, jako kdy potkala, ale cítila se s ní uvolněně a pokládala ji už za svou přítelkyni. Když byl poblíž Karam, zůstala zahalena

ochrannou magií. Nevěřila mu a jeho magie ji připadala divná. Úlevou vydechla a mohla nabrat síly, když byl pryč.

„Na jihu budeme moct putovat i přes den,“ promluvila až když si byla jistá, že je už Karam mimo doslech.

Anissia ležela vedle ní a i když měla zavřené oči, Zerf věděla, že už nespí. Museli si spolu promluvit. „A co slunce?“

„Co si pamatuji, skoro vůbec tam nesvítí. Nejsou to pláně, ale bažiny. Vzduch je tam vlhký, plný mlhy a páry. Většina země je bez slunečního světla.“

„Tak proč pláně?“ Zeptala se Anissia a přetočila se na bok, aby se na ni mohla podívat. Její svítící oči přinutili Zerf odvrátit zrak. To jasné světlo ji pálilo až někde na temeně hlavy. Oči imysanů byli dotekem smrti. Zamrkala, aby to na sobě nedala poznat a zadívala se na větve nad sebou.

„Kdysi hodně dávno, to byla skutečně planina. Nevím, co se stalo. Příroda se občas takhle změní. Kde bylo sucho, je pak voda a kde bylo horko, může být jednou led. Vše se mění,“ Usmála se. Jenom oni zůstávali stejní, ale také se začali měnit. Ji nezměnil svět, ale jedna bohyně.

„Víme, že tam žili imysané. Ale ta země byla vždy podivná. Žili tam zvláštní mágové a čarodějové. Tam se mé sestry setkali s černým ohněm. Nejsou to jenom bohové ohně, co se jihu vyhýbají.“

„Chápu. Může to tam být nebezpečné.“

„Ano. Můžeme čelit jakékoliv podivné magii. Imysané mohou být mocnější, než bohové. Vaše krev je výjimečná. Napodobujete jakoukoliv magii a dovedete ji někdy i kombinovat. Ty a tvá dcera, jste toho důkazem.“

„Aha,“ Anissia se nadzvedla a opřela se o lokty. „Mám počítat s tím, že tam může žít někdo, jako já?“

„Karam na příklad. Nevím, jestli je nebezpečný i pro mě, ale jeho magie je něco, co neznám. Krev imysanů posiluje jeho schopnosti. A kromě toho. Divně na mě kouká.“

Anissia se zasmála. „Nediv se, když tě viděl nahou.“

„Co s tím pořád máte?“ Zerf se na ni ohlédla a zamračila se. „Nesnáším oblečení a většinou jsem stejně zahalena magií.“

„Teď nejsi.“

„Protože tebe se už nebojím. Kdysi tohle lidé vůbec neřešili. Změnili jste se. Jste teď nějak stydlivější. Více si potrpíte na soukromí.“

„Nebylo to tak?“ Anissia se podivila.

Teď se pro změnu zasmála Zerf. Anissia byla na nesmrtelnou hodně, hodně mladá a staré časy si nemohla pamatovat. „Bylo to jiné. Mágové i lidé byli jiní. Koupali se nazí v řece. Když zmokli, svlékli si šaty u ohně a nikdo to neřešil. Teď je svět jiný. Nebýt nesmrtelných, ani by jste se spolu nedomluvili.“

„Jak to myslíš?“

„Bohové ohně mají rádi tradice. Jednou z nich je i řeč. Nesmrtelní vědí, že i jazyk se vyvíjí. Za pár staletí se může pozměnit natolik, že si už kdysi stejný lid nebude vůbec rozumět. Proto ho ve svých městech udržují pořád stejný. Tam na jihu jsou

kmeny, kterým sotva rozumět. Žijí izolovaně, bez bohů a nesmrtelných. Možná jenom díky imysanům, se tam v některých osadách pořád domluvíme.“

„Proto si myslíš, že tam pořád žijí?“

„Ano. Karam mluví, jakoby vyrůstal tady. Imysané mluví zdejší jazykem. Nevíme, na co narazíme, ale pamatuj na to, že je to země močálů, jezer a řek. I samotný vzduch je plný vody. Sahrové tam budou stejně mocní, jako v moři. V boji proti nim, je má magie k ničemu. Nebudu ti moc nápomocná.“

„S tím se netrap. Dohlédnu na tebe. Uvidíme, co nás tam bude čekat a doufám, že to rychle vyřešíme.“

„Chybí ti domov?“

„Chybí mi má dcera. Chybí mi Naidas a mí přátelé. Oni jsou mým domovem. A tobě?“

„Chybí mi mé sestry a...“ Zerf zaváhala.

„Feeja,“ nadhodila Anissia.

Zerf kývla. Asi ji nemělo překvapovat, že si toho Anissia všimla. Zemní bohyně ji přitahovala a fascinovala. Dala přednost jí, před společností svých sester. Jistě, že si toho ostatní všimli. Byla bohyní života a něco v ní vzkřísila, vytáhla z temnoty na světlo. Nadechla se a zastesklo se jí po temném lese. Tenhle les voněl podobně, no byl zároveň i zcela jiný. Bez magie, ji připadal opuštěný a pustý, i když byl plný života. Roztáhla své vědomí, do okolí vyslala svou magii, jestli neucítí nějaké živé tvory. Někde na okraji svých smyslů ucítla vzdušnou magii. Posadila se a pohlédla tím směrem. „Je tady jedna z mých sester.“

„Kde?“ Anissia se stočila a v pokleku se podívala směrem, kam se dívala Zerf.

„Je docela blízko,“ zamračila se a v duchu si vynadala. Byla tak ponořená do sebe, že ani neprozkoumala magii okolí. Šetřila si ji, protože ji potřebovala na svůj ochranný štít.

„Přítel, nebo ne?“

„To nevím. Mě neublíží, ale jestli je se Sahry,...“ vyskočila na nohy. „Zůstaň tady. Půjdu se podívat. Kdyby se vrátil Karam, nechod'te za mnou.“

Zerf se obalila magií a vyrazila vpřed. V nehmotné podobě klouzala, jako dým mezi stromy a rychle se blížila místu, odkud vycházela vzdušná magie. Našla jí u převráceného stromu. Ležela na zemi a temná magie, klouzala po její lesklé pokožce. I z dálky viděla šedé světlo z jejích ran. Když ji zaslechla, trhla hlavou směrem k ní a vypálila salvu vzdušných čepelí. Neškodně prolétli jejím tělem a rozsekali několik stromů za ní. Zerf dosedla na zem a zhmotnila se. „To jsem já,“ zvedla ruky.

Byla to Rea. Tvář měla zkřivenou bolestí a od krve, takže ji hned nepoznala. Spustila ruce a trhaně se nadechla. „Promiň,“ hlesla a zhlédla dolů. Soustředila se na tok magie, který klouzal po jejím těle a uzavíral její rány. Musela být na tom špatně, když se už nedovedla rozplynout. „Musím se tam vrátit,“ pohlédla na ni a po tváři ji stékali slzy. „Já je tam nechala,“ zavzlykala a pokusila se zvednout. Zerf poznala, jak se její temné oči protočili, než se zřítily zpátky. Okamžitě ztratila vědomí. Zerf k ní přiběhla, ale nemohla dělat nic. Musela se vyléčit sama. Magie dělala svou práci, ale mizela a některé hluboké rány začali opět krváčet. Poznala, co je způsobilo. Byli to

díry po ledových krystalech. Hruď, břicho nohy i ruce, měla tak provrtané, až se divila, že byla vůbec při vědomí. Vyslala kolem sebe krátký pulz magie. Ucítla dvě bytosti. Rychle se k ní blížili. Prudce se zvedla a ohlédla.

„To jsem já,“ zavolala Anissia.

Zerf vydechla a otočila se zpátky na Reu. Nějak v lásce ji nikdy neměla, ale byla pořád její sestrou.

„Slyšeli jsme rámus,“ vysvětlil Karam, když přišli oba blíž. „Bojovali jste?“

„Ne,“ Zerf zavrtěla hlavou a ani se po něm neohlédla. „Našla jsem ji takhle. Vylekala se a zaútočila na mě, než upadla do bezvědomí. Je na tom hodně špatně. Něco se stalo. Říkala, že tam zůstali naše sestry. Že je tam nechala. Musí to být někdy blízko. V tomhle stavu nemohla zajít daleko. Napadl je Sahr. To je jejich magie,“ ukázala na rány po jejím těle.

„Jdu na to,“ řekla Anissia. Když k ní Zerf vzhlédla, byla už bytostí z černého ohně a vznesla se o obloze. Krátce se vznášela nad vrcholky stromů a pak prudce vyrazila vpřed.

Karam zalapal po dechu a vytřeštil na ni oči. „Ach bohové. Co to...“ zhlédl k ní a zamračil se. „Přežije to?“

„Ano. Musí být v klidu, aby magie mohla působit, ale dostane se z toho.“

„Tak dobrá,“ s povzdechem si klekl k ní a znechuceně si Reu prohlédl. „Mám v sobě i zemní magii. Můžu ji vyléčit, jestli chceš.“

„Dovedeš léčit?“

„Ustup,“ řekl místo toho a položil své ruce na její členky. Zavřel oči a soustředil se. Zerf viděla, jak se rány jedna po druhé zavírají a slyšela, jak se její dech zpomalil. Netrvalo dlouho a Rea otevřela oči.

„Klid sestro,“ oslovila ji Zerf. „Tenhle čaroděj je přítel. Vyléčil tě. Nedovolím, abys mu ublížila. Rozumíš?“

Rea vypadala chvíli popleteně, ale přikývla, že rozumí. Nebo, že s tím souhlasí. Pak vytřeštila oči a prudce se zvedla. „Sahrové!“ zvolala.

„Co se stalo? Kde jsou?“

„Já...“ Rea se rozhlédla kolem sebe. „Byl s námi jeden z nich. Pak přišel druhý. Krátce si spolu promluvili a pak na nás oba zaútočili. Postavili se proti nám!“ Rea se točila dokola a pak se zastavila. „Tam!“ zvedla ruku a ukázala prstem mezi stromy. „Musím se tam vrátit a pomoci jim.“

Obalil ji černý dým, ale po pár metrech, se opět zhmotnila a padla k zemi, jako sražený kmen stromu. Udeřila pěstí do země a zaklela. Zerf k ní doběhla a otočila ji na záda. „Zůstaň ležet!“ nařídila ji. „Pomoc je už na cestě sestro. Nech to na nás.“

„Nic proti nim nezmůžeš,“ protestovala, ale neměla dost sil, aby se zvedla.

„A ty snad ano? Mám mocnou přítelkyni. Jednoho Sahra už porazila. Zvládne porazit i dva. Zůstaň ležet. Rány se ti zahojili, ale pořád nemáš dost magie, abys mohla chodit. Ne to ještě bojovat. Zůstaň tady. Karam se o tebe zatím postará,“ otočila se k němu. Viděla na něm, že chtěl zaprotestovat, ale rozmyslel si to a odevzdaně kývl. „Jo jistě,“ pokrčil rameny.

Zerf se otočila ke své sestře a přísně na ni pohlédla. „Je to přítel, pamatuj na to. Vím, že mágy nemáš v lásce, ale tenhle tě vyléčil. Je to spojenec.“

„Spojenec?“ nasupeně našpulila rty. „Naši spojenci nás právě zabíjejí!“

„Vybrali jsme si špatné spojence, sestro. Obě to víme,“ něžně ji odhrnula z tváře pramen krví splených vlasů. „Šli jsme špatnou cestou. Chtěli jsme zkázu a tu i sklízíme. Měli by jsme chtít raději něco jiného, jestli chceme přežít. Tiše lež a odpočiň si. Jdu se podívat, jak jsou na tom naše sestry,“ řekla a nečekala na odpověď.

Rozplynula se a vydala se směrem, kterým letěla Anissia. Spolkla trpkost, kterou ucítila v puse. Byla to její vina. Sahrové se dověděli o její zradě a obrátili se proti nim. Chtěla zachránit svůj lid a teď umírali. Musela si pospíšet.

Už se stmívalo, ale nad hlavou uviděla nějaká záblesk. Něco nad ní prolétlo, ale nestihla zjistit, co to bylo. Za krátko vylítla z lese a naskytl se jí podivná pohled. Nad velikou, průhlednou bariérou, se vznášela Anissia a těsně u ni se vznášelo malé, bílé slunce. Všimla si, že vše kolem ztichlo, jakoby se zastavilo a sledovalo, co se bude dít. Rozhlédla se. Bariéra byla tak velká, že by zakryla malou vesnici. Byla nad potokem a věznila v sobě asi tucet černých stínů. Uviděla i dva Sahry. Stáhlo se ji hrdlo. Některé z jejich sester leželi nehybně na zemi.

Pochopila, co se stalo. Sahrové je uvěznili ve štítu, aby jim neunikli a začali je zabíjet. Teď ale hleděli vzhůru. Pohla se, aby se dostala blíž. Postava z černého ohně, byla Anissia, ale to malé slunce nevytvořila ona. Její magie byla teď černá. Strnula na místě, když se to malé slunce rozpúlilo a jeho dvě části se proměnili na dvě postavy. Zalapala po dechu. Poznala je. Ten větší byl bůh plamene, Embelaris. Ta menší, byla Amalis, ve svém novém těle. V těle, které ji vytvořil její druh, když umírala.

Z dálky to vypadalo, že spolu mluví. Oba měli být už celé věky dávno mrtví. Viděla, jak se Sahrové pomalu noří do řeky. Také je museli poznat. Zerf se opět pohnula, jako omámená a sledovala, co se bude dít. Amalis pak slétla níž k bariéře na kterou namířila své ruce. Krátký záblesk, ji přinutil odvrátit se, ale když se podívala zpátky, bariéra byla už pryč.

Pak se událo vše příliš rychle. Sahrové zaútočili krupobitím krystalů, které se však vypařili, sotva se přiblížili k Amalis. Na krátko uviděla kolem ni bílý štít světla. Pak se pohnul Embelaris a z jeho těla vystřelili tucty ohnivých chapadel, které se omotali kolem jednoho ze sahrů. Jakoby trhnutím, ho vytáhl do vzduchu a přitáhl si ho k sobě. Druhý se ponořil do řeky, která prudce stoupla a vytvořila kolem něj vodní vír. Anissia klesla níž a kolem jejího těla, se vytvořila ohnivá aura. Ta se pak změnila na ohnivý vír, který se spojil s tím vodním. Uviděla páru a pak i uslyšela hlasité zasyčení, jak se voda rychle odpařovala.

Řeka ustoupila a Zerf uviděla, jak se pod Anissii vznáší veliká koule černého ohně. Ta se pak začala trhaně smršťovat a ozvalo se bolestné zakvílení. Polapila Saha do ohnivé bariéry, kterou teď scvrkávala, až se Sahr vypařil stejně, jako před chvílí voda. Pohlédla na Embelarise. Jeho boj byl už taky u konce. Druhého Saha nikde neviděla.

Zerf opět vyrazila vpřed. Ticho přerušila řeka, která začala opět téct. Doběhla k prvnímu z těl a klekla si. Byla mrtvá, rozsekaná a probodána krystaly natolik, že ani

nepoznala, kdo to byl. Další mrtvá byla Klea, Ula a dál se už Zerf bála rozhlížet. Klesla na kolena a nemohla přijat obraz, který se jí naskytl. Tolik mrtvých sester.

„Zerfe?“ někdo ji oslovil, čím ji vytrhl z otupělosti.

Zamrkala. Některé z jejich sester byli zraněné, ale více jich přežilo, než bylo mrtvých. Dívali se k obloze a v jejich tvářích viděla hrůzu. Chápala proč. Matka světla se vrátila. Všechny, co tam byli, mohla poslat na smrt jediným zábleskem své magie. Brečeli, objímali se a některé se líbali na rozloučenou. Jejich vzlyky utichli, když zářící postavy odlétli pryč. Rozpačitě se dívali na černou ohnivou dívku, která začala klesat dolu k nim.

Zerf se pomalu vzpamatovala a vyskočila na nohy. „Neútočte na ni!“ zvolala na své sestry. „Je to náš spojenec,“ rozběhla se k ní a doufala, že ji poslechnou. Doufala, že chápou, jak je ten jejich spasitel nebezpečný, když tak hravě porazila vodního boha.

Prostor kolem místa, kde přistála, se rychle vyklidil a nedivila se tomu. Na jejích místě, by se odplazila i kdyby přišla v boji o nohy. Anissia ztlumila svou auru a mnoho jejích sester vydalo přidušený vzlyk. Také to chápala. Bílé světlo v jejich očích, je polekalo možná ještě více, než ten černý oheň. Imysan s takovou mocnou magií, byl přesně tím, čeho se celé věky obávali.

„Klid,“ Anissia zvedla ruce a nervózně se rozhlédla. „Neútočte na mě a nikomu se nic nestane.“

Zerf si pospíšila a postavila se vedle ni. Zvedla ruce v uklidňujícím gestu a dívala se na své sestry, které se snažili zhodnotit svou bídnou situaci. Z kaluže do bláta, vzpomněla si na lidské rčení. Hrozivého nepřítele nahradil ještě hrozivější. „Tohle je Anissia. Pověděla jsem vám o ni. Je na naší straně, tak nedělejte nic pitomého. Věřte mi. Nechcete ji rozzlobit.“ nahnula se k ní. „Kam odletěli?“

„Neuvěříš, kdo to byl,“ odpověděla ji tiše.

„Ale věřím. Poznala jsem je. Kam odlétli?“

„Relia je pod útokem lorda Acela. Je lordem sousedního města a Embelaris to tam chce urovnat. Zahlédli štít magie a tak se přišli podívat, co se tady děje. Viděli i mě,“ Anissia pokrčila rameny. „Amalis, věřila by si tomu? Byla tady. Mluvila jsem s ní,“ uculila se, jakoby tomu nemohla pořád uvěřit. „Pomohla ji vysvobodit Alia. Nestihli jsme si popovídat, ale řekla, že při její záchraně pomáhali i Halové. Proto odlétla. Nechtěla je polekat. Nebude na vás útočit.“

Zerf polkla. Takže Amalis Amysis se vrátila a spolu s ní i bůh plamene. Bohy ohně a Sahry zastaví on a haly zas matka světla. Pohlédla na své sestry. „Viděli jste je. Z našich nepřátel, se stali přátelé a z našich přátel, zas nepřátelé. Amalis nás nechá být. Pomohli jsme ji vysvobodit a teď je našim spojencem.“ rozhlédla se.

Z kopce se k nim blížila Rea spolu s Karamem. Už vypadala lépe. Zato Karam vypadal napjatě a Zerf nevěděla, která z podob vzdušných bohů, se mu zamlouvá méně.

„Viděla jsem, jak odlétli,“ řekla Rea, když byla blíž. Pohlédla na Anissiu a nechápavě zavrtěla hlavou. „Co teď? Nemáme se kam vrátit.“

„Feeja nás přijme. Její lesy, jsou husté a tmavé.“

„Žije v nich imysanka ve své pravé podobě. Vážně si to umíš představit?“

„Je to krásné místo a lesy jsou dost velké pro nás všechny. Sama jsi to řekla. Nemáme se kam vrátit. Sahrové mají svůj ostrov a už tam nejsme vytáni. Zvolej zbylé sestry a jdete tam. Žádná válka už nebude.“

„Prohráli jsme.“

„Ne, sestro,“ Zerf nesouhlasně zavrtěla hlavou. Rozhlédla se. Všichni je poslouchali. „Tohle není porážka. Tohle není náš konec, ale nový začátek. Změna, kterou jsme už dávno potřebovali. Dopřej čas zraněným a odejděte do Niarimu.“

„A co ty? Kam máš namířené?“

„Jdeme vykopnout sahy i z jihu,“ odpověděla ji Anissia.

Rea sebou trhla, když na ni přímo promluvila a sklopila zrak. Přestoupila z nohy na nohu a pak krátce kývla. „Děkuji, že jsi zachránila mé sestry,“ řekla bez toho, že by se na ni podívala a pak rychle odešla od ni dál. Klekla si ke zraněné Isi a dál si je už nevšímala.

„Asi raději půjdeme,“ navrhl Karam a Zerf s ním pro jednou zcela souhlasila.

Kapitola 29

Nebyla dost silná. Neodvážila se podívat na padlé těla svých sester. Pět jich tam zemřelo a nechtěla vědět o které přišli. Snažila se je varovat před nebezpečím tohoto světa a pokoušela se je svést na jinou cestu. Zvolili si válku, šli sem a našli zde smrt.

Zerf se v duchu ptala, jestli mohla udělat více. Kdyby byla přesvědčivější, mohla je zachránit? Město Relia, bylo posledním městem bohů ohně a rozhodli se ho obejít, protože tam měli namířené Amysis s bohem plamene. Pořád nechápala, kde se tady vzal, ale jistě to mělo souvislost s objevením pramatky imysanů.

Oba ji děsili. Amysis byla v těle, které ji dal Embelaris ještě nebezpečnější, než dříve. Sahrové ji tehdy porazili, ale utrpěli veliké ztráty. Vyrvali z toho jejího ohnivého těla její duši a uložili si ji do temných hlubin u svého ostrova, jako trofej. Věděla, že tam je, že její světlo pořád svítí, ale netušila, že by se mohla někdy vrátit. Byla po celou tu dobu pořád živá? Věděli to sahrové?

Otrásla se při pomyšlení na jejich chladnou mysl. Ano, věděli to a o to cennější byla jejich trofej. Chlouba jejich vítězství, nad jejich společným nepřítelem. Neměla tušení, že tam dolu pořád žije. Řekla by to Feeji. Udělala to Sira? Řekla to Feejům? Ale kde se vzal Embelaris? Když nad tím tak uvažovala, dávalo ji to docela smysl. Souviselo to jejich vzkříšení s výpravou Demiona a Alii?

Město obešli velikým obloukem a před svítáním se ukryli v lesích. Chtěla si odpočinout, než vstoupí na jižní pláně. Také si chtěla promluvit s Karamem.

„Co to bylo?“ zeptal se, sotva se utábořili.

„Jsi také z části imysan,“ odpověděla mu Anissia. „byla to Amalis Amysis. Víš kdo to je?“

„Ano, ale,“ kroutil hlavou a posadil se k nim. Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, že je Zerf bez své vzdušní aury. Ted' chtěla šetřit svou magií a děsila ho méně, když s ním mluvila v téhle zranitelné podobě. „Myslel jsem, že je mrtvá,“ řekl po chvíli. „A ten druhý?“

„Embeleris, bůh plamene,“ vysvětlila mu Anissia pomalu, jakoby mluvila s malým dítětem.

„Toho neznám. Je to bůh ohně?“

„On je zdrojem jejich magie. On je stvořil. Zmizel před tisíci lety. Stejně, jako Amalis,“ Anissia pohlédla na Zerf. „Poznala, že jsem jedno z jejich dětí. Vysvobodila ji má dcera.“

„Zdroj ohnivé magie?“ zarazil se Karam. „A k tomu zdroj magie světla? Ale ona je imysanem,“ mluvil rozpačitě, jakoby sám k sobě.

„Tak dobrá,“ Zerf se zvedla a postavila se nad Karama ve své impozantní podobě vzdušného boha. „Vyklap co nám tajíš!“ zvolala hlasem, o kterém věděla, jak lidi a mágy děsí.

„Co?“ přikrčil se k zemi, jakoby ho praštila a polekaně pohlédl na Anissiu.

Ta se také zvedla a během mrknutí, se její tělo změnilo na černý oheň. „Dost bylo her!“ řekla Anissia přísně. „Už mám dost těch tajností. Mluv!“

„Nevím o čem mluvíš,“ zakabonil se.

„Tahle má magie,“ Anissia zvedla ruku před tvář a vytvořila nad otevřenou dlaní ohnivou kouli. „je pro mě ještě nová. Těžko se ovládá a neznám ještě její úskalí. Jako každá magie, je svázaná k mým pocitům. Nechceš mě rozzlobit.“

„Vyhrožuješ mi?“ Karam se zatvářil ublíženě. „Jsme spojenci.“

„Něco důležitého nám tajíš,“ nedala se Anissia a Zerf od ní trochu podstoupila. Ano, byla nebezpečná a v téhle chvíli i děsivá. Cítila teplo její magie a raději odstoupila ještě dál. Musel to cítit i Karam a jakoby se ještě více přitiskl k zemi. „Už jsi to zmínil. Imysané by měli být v bezpečí. Ptám se před kým?“

„Jsou na jihu vůbec Sahrové?“ zeptala se Zerf.

„Ano. Nelhal jsem vám. Jsou tam. Slídí tam a hledají imysany. Musíme si pospíšet. Na tohle nemáme čas. Tvůj druh,“ oči mu zapláli rudým světlem, když pohlédl na Anissiu „náš druh tam umírá.“

„Tak nám odpověz a půjdeme dál. Jinak tady naše spojení končí,“ řekla a stáhla magii ohně zpátky. Když mlčel, otočila se k němu zády a pohlédla na Zerf. „Jdeme domů,“ oznámila.

„To ne!“ Karama to zaskočilo natolik, že zapomněl na strach a vyskočil na nohy. Anissia se nepohnula. Čekala, co poví dál.

„Jde o mou sestru,“ začal pomalu a váhavě volil slova. „Je jako já. Naše matka byla imysanka. Otec čaroděj. Je jenom pár dalších dětí, z takového spojení, ale nikdo není jako my. Jsme trochu jiní.“

„V čem?“ otočila se k němu, když přestal mluvit. Nervózně těkal očima z jedné na druhou.

„Každá magie, kterou zkopírujeme, nám zůstane. Pokaždé jsme pak silnější. Nenahradí se druhou, ale přidá se. Jsme více, jako čarodějové. Mám v sobě všechny druhy magie a dovedu je libovolně povolát, nebo kombinovat. Vše je zesílené. Ani elementáři, se mi nemohou rovnat.“

„Jsi mocný čaroděj,“ konstatovala Anissia.

Karam zdráhavě přikývl. „Zdaleka ne tak mocný, jako jsi ty,“ nejistě přestoupil z nohy na nohu. „zatím,“ dodal.

Když Anissia přimhouřila oči a rysy její tváře ztvrdli, obranně zvedl ruce.

„Nic jsem tím nemyslel,“ bránil se. „Takhle mé tělo funguje. Mám všechny druhy magie, ale jsou i silnější zdroje. Prvotní, božské zdroje magie. Ten bůh plamene, Ereb...“ zamyslel se.

„Embelaris,“ pomohla mu s jménem Anissia.

„Ano. Já mám magie boha ohně,“ jako na důkaz vytvořil ve dlani rudou, ohnivou kouli. Nechal ji rozplynout a pokrčil rameny. „má magie zbarví vše do ruda. Nevím proč, ale je to tak. Můj oheň je ale silnější, než ten jejich. Kdybych ale pohltil božskou úroveň, byl bych ještě mocnější.“

„Važ své další slova,“ varovala ho Anissia.

„Tvou magii bych nemohl pohltit i kdybych to chtěl. Jsi imysanem. Tvá magie je jako za štítem. Vzpírá se a brání se pohlcení. Kromě toho, nikdy bych to nechtěl. Jak jsem říkal, mám všechny magie, ale lze je ještě nahradit silnějšími zdroji. To láká mou sestru. Ona je,....“ povzdechl si a rozhodil rukama. Tváří mu prošel stín bolesti a ještě něčeho jiného. Odporu? Zerf se pořád ještě učila číst v tvářích čarodějů a mágů. „Bojím se, že když se ji dostane do rukou Sahr, tak převezme jeho magii. Božská magie, je přesně to, po čem prahne. Bůh plamene se k ní nesmí přiblížit. Nevím, jestli je dost mocná, aby ho porazila, ale kdyby se to stalo, tak by ji už nikdo nezastavil. Když jsem uslyšel o nové magii, musel jsem se jít podívat. Musel jsem se ujistit, že se k ní má sestra nedostane.“

Zerf zasáhla vlna horké magie a Karama smetla na zem. Anissia se přikrčila, jako před útokem.

„Jakou magii myslíš?“ zeptala se ostře. Zerf ustoupila rychle ještě dál. Anissia se přestávala ovládat. Zerf napadlo, že jde o její dceru. Ona vládla zcela nové, elementární magii. Byla novým, božským zdrojem.

„Magie blesku,“ vykoktal omráčeně. „pokusila by se ji získat a přidat do svého arzenálu. Byla by mnohem mocnější, než je teď, ale touhle magií vládne imysan. Nezáká ji,“ vychrlil ze sebe.

Jenom kdyby ji zabila, pomyslela si Zerf. Jenom tehdy se dá odchytit magie imysanů. Když opouští tělo umírajícího. Nedivila se, že se Anissia takhle rozzlobila.

„Musím si promluvit s tvou sestrou,“ odsekla Anissia a zhluboka vydechla. Ruce zatínala a pomalu otvírala. Pokoušela se ovládnout své emoce.

„Já vím,“ hlesl Karam. Posadil se, ale raději nevstával. Vzduch trochu ochladl, ale kolem bylo pořád cítit rozbouřenou magii.

„Proto jsem vás požádal o pomoc. Ano, Sahrové jsou problém, ale moje sestra je možná ještě větším. Možná už v téhle chvíli některého z nich dostala. Nevěděl jsem, jak vám to říct. Nevím, jak ji zastavit. Je šílená.“

„Domluvit jí, asi nepomůže,“ hádala Anissia. Zerf zrušila svou vzdušnou auru. Anissia ho děsila dostatečně za ně obě. Trochu ji ho bylo i líto, když se na něj obrátil její hněv.

„Má matka to zkoušela,“ pošeptal a uhnul očima. „Zabila ji.“

Anissia zalapala po dechu. „To ne. Zabila svou matku? Jak mohla?“

Karam pokrčil rameny. Jakoby jeho tvář během chvíle zestárla o desítka let. Zerf hádala, kolik mu asi je. Byl čaroděj, měl by stárnout podobně, jako lidi. Ale byl i imysanem.

„Vždy byla jiná. Měla v sobě hlad po moci. Přišel jsem pozdě,“ mluvil tiše a hleděl přitom do země. „našel jsem je pozdě,“ zavrtěl hlavou a vzhlédl. Oči mu svítily stejně, jako Anissii, jenom že rudě. „Smála se. Věřili by jste tomu? Zabila naši matku a smála se tomu. Já ji pak zabil. Ale tím to neskončilo.“

Zerf zmateně zamrkala a pohlédla na Anissiu, jestli se nepřeslechla.

„Koho jsi zabil?“ Zeptala se Anissia tichým, mírným tónem.

„Svou sestru. Asta zemřela mou rukou,“ trhaně se nadechl. „Bylo to u našeho domu. U domu mých, ...našich rodičů. V zahradě u jabloně. Byl na ní provaz, na kterém jsme se jako malí houpali,“ zašklebil se. „Pořád visí na tom prokletém stromě. Zemní magie. Magie života. Ta ji zachránila. Její krev, její magie. Vsáklo to do země, do stromu a ona přežila. Je jabloní a také je bytostí z magie. Ten strom ji drží při životě. Zkoušel jsem ho zničit, ale“ pokrčil rameny.

„Chápu,“ řekla Anissia. „Ten strom je jejím srdcem. Objevuje se jako loutka ze dřeva, nebo magie?“

„Přesně tak,“ souhlasil. „Čím je silnější, tím více se zvětšuje její dosah. Dostává se pořád dál od svého stromu. Tam je neporazitelná. Tam je rudou bohyní. Dokonce má i své poddané. Věřící. Nakazila je svou touhou po moci. Svou temnou magií. Pomáhají jí rudé kněžky. Říkají ji Rudá královna. Nebo Rudá bohyně. Je to zvrácené. Jedí její jablka. Dává jim svou krev a magii. Viděl jsem to.“

„Měl jsi nám to říct,“ řekla Anissia, ale její hlas byl pořád mírný. „Rozumím tvému zdráhání. Požádat o pomoc v takové věci není snadné.“

„Je poslední z rodiny, kterou mám, ale je to zrůda. Nesmí získat ještě větší moc.“

Anissia kývla na Zerf, aby ji následovala dál od Karama. Když poodstoupili jenom na dohled, zamyšleně se mračila.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Zerf.

„Myslím, že nám konečně říká pravdu. Na čaroděje je hodně mocný. Jestli je jeho sestra stejná a k tomu ještě mocnější, může to být problém. Zvlášť jestli je tak šílená a hladová po větší moci, jako říká.“

„Nejsi si tím jistá?“

„Nevím,“ Anissia pokrčila rameny a sledovala Karama. „Nemůžu někoho zabít jenom proto, co o něm uslyším. A kromě toho, je jeho sestra stromem. Je svázaná se životem zemní magií. To může být problém.“

„Myslíš si, že je jako Feeja?“ Zerf to polekalo ale i znechutilo. Jestli byla takovou zrůdou, nechtěla ji srovnávat s milující bohyní.

„Je to možné. Víš sama, jako mě její magie donedávna oslabovala. Magie země a ohně, jsou protiklady. Nevím, jak budeme na sebe působit. Je docela možné, že mě pouhá její přítomnost oslabí, nebo i zabije. Stejně, jako Feeja pohlcuje magii bohů ohně.“

„Taky je možné, že tak budeš působit ty na ni. Chápu tvé obavy. Jestli se k ni přiblížíš, budeš muset být opatrná.“

„Zemní magie pohlcuje tu ohnivou. Závisí na tom, jak spolu rezonují. Možná se nestane nic. Jako Feeja nereaguje na modrý oheň feejů. Karam říkal, že ten strom se mu nepovedlo zničit. Také vládne magií ohně. Obávám se, že na tenhle boj nemusím být ta pravá. Nevíme, co se stane. Možná nic. Možná je Feeja výjimka a bohové ohně také. Lady Aralies říkala, že občas chodívala za svým dědečkem. On je také zemním bohem a ona byla donedávna bohem ohně. Nezmínila se, že by v tom byl nějaký problém. Každý z těchto zemních bohů je jiný. Karamova sestra Asta, je v podstatě čarodějka. Budu opatrná, ale předpokládám, že naše magie nebudou na sebe vzájemně nijak zvlášť reagovat.“

„Myslíš si, že něco zmůžu já?“

„Neřekl to přímo, ale myslím si, že Asta se ze vzdušní magií už setkala. Říkal, že vládne každou elementární magií.“

„Co tedy můžeme dělat?“

„Pro začátek. Zabránit tomu, aby byla ještě mocnější. Jestli ještě nezískala magii Sahara, musíme tomu zabránit. Musíme zjistit, jaká je ta její jabloň. I zemní bohové jsou různí. Stromy Feeji jsou nezničitelné. Stromy Veriona nikoliv. Zjistíme, jaká je ona. Jisté je asi jenom to, že ten strom je jejím srdcem.“ Anissia si unaveně povzdechla. „Teď si odpočineme. Když se setmí, budeme pokračovat.“

Kapitola 30

Neměl ani zdání, že by se loď mohla pohybovat takhle rychle. To, co dovedla Ailon, bylo neuvěřitelná, ale loď poháněna vodní a vzdušní magií současně, byla už něco jiného. Na rychlost byl zvyklý, jenže jiné bylo stát na místě, houpat se ve vlnách

a sledovat, jak se pro změnu pohybuje svět kolem nich. Viděl, že i Nirio s Ailon, jsou v rozpacích nad rychlostí, jakou se tohle malé, podivuhodné plavidlo pohybovalo. Dvě dívky, které se jim Teris neobtěžovala představit, poháněli dva trupy vodní magií a Teris přidávala vzdušní. Vypluli na západ, drželi se pobřeží a Demion nedovedl odhadnout, jakou vzdálenost během dne urazili. Každá z lodí měla dvě kajuty a když si je rozdělili, zahlédl, jak Ailon váhala nad tím, že se bude muset o tu svoji dělit s Niriem. Všiml si, jak váhavě hledí na dveře a vypadala ztraceně a nejistě. Zaslechl, jak ji Nirio řekl, že chce zůstat venku, na čerstvém vzduchu a ať si jde zdřímnout. Jenom kývla a zavřela za sebou dveře.

Když vešel s Alií do jejich kajuty, uvažoval na tím, jestli se bál být s ní sám, nebo chtěl jenom držet stráž. Měl by udělat totéž. V zátylku měl napjatou kůži, jakoby se ho chystala polapit neviditelná ruka a stisknout mu hrdlo. Nedovedl se zbavit pocitu, že je něco špatně, že na ně číhá nějaké nebezpečí.

Alia se svalila na postel a roztáhla ruce a nohy od sebe. „Konečně,“ blaženě vydechla. „Postel mi chyběla. Je zvláštní, jak rychle si zvykneš na pohodlí, a jak pomalu si zvykáš na opak.“

„Dobré věci, ti rychleji přirostou k srdci,“ odvětil a rozhlédl se. Kajuta byla, jako malý pokoj se dvěma, malýma průhlednýma okny po stranách. U postele stála dřevěná truhlice a u dveří byl malý stůl a jedna židle. Kromě postele, to byli jediné věci, v místnosti, které nevytvořila magie krystalu.

„To ano,“ usmála se, ale v očích ji zahlédl stín smutku. Všiml si, jak se z paluby dívala k černému lesu, když vypluli.

Křečovitě svírala zábradlí až pokud se les neztratil za výběžkem pevniny. Až tehdy pocítil, jak se její tělo uvolnilo. Přitiskl si ji k sobě, aby ji uklidnil, ale sám pocíťoval stejný neklid. Feejine lesy byli jejich domovem. Byli místem magie lásky a bezpečí. Bylo to, jakoby tam zůstala jeho jedna velká část, kterou si nemohl vzít sebou a věděl, že Alia, jako lesní feej, to cítí ještě více.

Obešel postel, lehl si k ní a vzal ji do náruče. Měla pravdu. Měkká postel byla jako pohlazení. Ale nejistý pocit v něm narůstal. Lodě byli rychlé, ale neměl je rád. Také mu vadilo, že necítil život pod nohama a nemohl sáhnout po energii života, kdyby ji potřeboval. Díky tomu se cítil zranitelný. Ale nechtěl to dát na sobě znát a tvářil se sebejistě a neochvějně.

Prohrábl ji prsty vlasy a něžně ji hladil. Věděl, že ji to uklidní a rychleji pak usne. Dlaň mu položila na hrud' a trochu se napjala. „Nechceš mi něco říct?“ zeptala se. Už se naučil, že na tuhle záludnou otázku je těžké odpovědět. Mohla myslet cokoli a tím pádem se mohl doznat k něčemu o čem ani netušila. Ale nic neprovedl. Nebo snad ano?

„Co máš na mysli?“

„Cítím, že tvá magie, je trochu jiná. Nevím v čem, ale změnila se. Jsi v pořádku?“ Nadzvedla se a zahleděla se mu do očí. Teď byli zeleno modré.

„Jsem,“ usmál se. „Asi je to tím spojením, které jsem měl s bohem plamene. Jakoby se něco ve mně odemklo. Ale cítím se skvěle,“ ujistil ji a políbil na čelo.

Nepatrně se zamračila a kývla. „Dobře,“ řekla a složila svou hlavu zpátky na jeho hrud'. „Ale už nic podobné neuděláš. Slib mi to.“

„Jak si přeješ, má královno,“ odvětil.

„Myslím to vážně,“ zamračila se na něj. „umírala jsem strachem, když jsi byl...“

„Promiň,“ řekl už vážně. Očima zabloudil ke dveřím a zvažoval, jestli je slyšet. Poslouchá je Teris?

„Lituješ, že jsme jeli na tuhle výpravu?“ hádala, když sledovala jeho pohled. „Nevěříš ji,“ řekla tiše.

„Lituji, že jsem tě vzal sebou,“ vypustil ze sebe pravdu a hned to i zalitoval. „Chci říct, že to může být nebezpečné a byl bych raději, kdybys byla v černém lese. Víím, že pro tebe je to horší, než pro mě.“

„Mohli jsme povolát posily.“

„Já víím, ale kolem Niarimu, je to teď napjaté a město potřebuje strážce a ochránce. Krom toho, hodně feejů nikdy neopustilo lesy a tenhle svět je pro ně cizí a neznámý. Sahrové jsou pro feeje příliš mocní. Co bych to byl za krále, kdybych je povolal?“

Alia se ne něj usmála. „Niarim má dobrého krále.“

„To jenom díky tomu, že mám tak skvělou královnu.“

„Víš,“ zvažněla „o nic z toho jsem nikdy nestála. Toho království, by jsem se kdokoliv vzdala. Královna jsem byla už před tím.“

„Jak to?“

„Už před tím jsi se ke mně choval, jako bych byla tvá královna.“

„To jsi i byla,“ políbil ji na čelo a opět pohlédl ke dveřím. „Zkusím něco zjistit,“ nadzvedl se na loktech. „Zůstaň ležet a zkus si zdřímnout.“

„Asi by jsi stejně neusnul. Co?“ pohnula se, aby mohl vstát a dívala se za ním, dokud nezmizl za dveřmi.

Teris mu věnovala netečný pohled a tak se vybral za Niriem, který postával na přídi levého trupu lodě. Loď klouzala po vlnách tak lehce, jakoby se dotýkala jenom jejich hřbetů. Měl dojem, že více letí, než se plaví. Přešel přes širokou lávku, na které stála Teris a přistavil se u ní. Krátce na něj pohlédla a pak se zadívala k obzoru. Cítil kolem ni proudit magii, ale stála klidně a ani nepohybovala rukama. Vzduch prostě proudil a napínal plachty tak, jak chtěla.

„Jak dlouho to ještě vydržíš?“ zeptal se ji. I když vypadalo, že se nenamáhá, magie si vždy vybírala svou daň.

„Když poplujeme celou noc, tak zítra budeme doma.“

„Chceš plout i přes noc?“ podivil se. Pohlédl na dvě dívky u zábradlí a také vypadali, že se příliš nenamáhají.

„Chceme být co nejdříve doma. Zdrželi jsme se déle, než jsme zamýšleli,“ úkosem na něj pohlédla. „Musím se soustředit,“ dodala.

„Mám pocit, že se ti moc nezamlouvám,“ nadhodil.

„To máš pravdu,“ přimhouřila oči. „Ale nediv se mi. O prokletém lese, jsem slyšela už jako dítě. O démonech, co tam žijí. Temný feejové mě dlouho děsili ve snech. Věděla jsem, co mám čekat, ale stejně,“ změřila si ho přísným pohledem. „O jejich

králi jsem také slyšela. Ty jsi z nich asi nejděsivější,“ otrásla se a Demion věděl, že to nebylo zimou, ani větrem.

„Děsím tě,“ zavrtěl hlavou a zasmál by se, kdyby nevypadala tak zaraženě.

„Ano, vypadáš, jako temný bůh. Jsi králem démonů. Ty tvé bílé vlasy. Svítí ti oči, jako imysanům.“

„Ano, narodil jsem se jako imysan.“

„To jsem si myslela. Nedivím se, že jsi se stal jejich králem. O imysanech vím, že jsou vždy mocnější, než jejich předloha. Právě proto mě děsíš ještě více. Omluv mě, ale nemůžu se soustředit.“

Demion povytáhl obočí a krátce kývl. Tolik asi k získávání informací. Pokračoval tedy dál za Nirionem. Očekával, že další dívky budou stejně sdílné. To jenom utvrdilo v tom, že mu něco tají.

„Zdá se, že budeme plout celou noc,“ prohodil, když se opřel o zábradlí.

„Vážně?“ Nirio se překvapeně ohlédl a pokrčil rameny. „Jsem ledovým mágem, ale tahle loď je i pro mě záhadná. Mám dojem, že plujeme rychleji, než by jsme měli.“ Zamračil se a jeho bílé oči, jakoby potemněli. „Možná je to konstrukcí lodí. Nemůžu je ale prozkoumat. Magie kolem lodí, mi v tom brání.“ Opřel se o zábradlí a zadíval se na dveře jejich kajuty. Tváří mu prošel nějaký stín.

Demion se opřel vedle něj. „Co na to říká Ailon?“ zajímal se.

Nirio si povzdechl a ramena mu poklesli. „Já nevím, jak s ní mám mluvit. Po tom, co...“ zmlkl a zašklebil se. „Zlobí se na mě. Za tu pusu,“ dodal a krátce pohlédl na Demiona.

Přikývl, ale nevěděl co mu na to říct. „Ve věcích lásky, ti asi neporadím.“

„Jak to? Ty a Alia. Vypadáte šťastně. Je vidět, že se milujete.“

„To ano,“ souhlasil. „Ale ani nevím, jak jsem ji vůbec získal. Byli jsme přátelé a pak jsem ji najednou uviděl v zcela jiném světle. Bylo to, jakoby najednou vyšlo slunce a svět kolem mě roztál a byl jiný. Já jsem byl jiný. Vše už pak začalo dávat smysl, zapadlo na své místo a bylo to tak snadné a zároveň tak nezbytné, jako dýchání.“

„Takže mi radíš,“ zamyslel se „být jejím přítelem. Že mě pak možná jednoho dne taky uvidí v jiném světle?“

„Nirione,“ přísně na něj pohlédl. „Žádnou radu ti nedám. Sám nevím, jak jsem k takovému štěstí přišel. Nevím, čím jsem si ji zasloužil. Pořád nevím, jestli jsem hoden její lásky. Chci být jenom tím, čím je ona pro mě. Její štěstí, je mým štěstím a její bolest, je i mou.“

„Ailon je smutná. Ztratila hodně blízkých. Z toho, co jsem zachytil, přišla i o svou dceru. Zažila hodně bolesti a utrpení. Někdy se usměje,“ Nirio se tiše zasmál „pak je to skutečně, jakoby vyšlo další slunce. Přál bych si, aby se usmívala častěji. Chtěl bych smazat aspoň část ty její bolesti.“

„Možná se bojí,“ hádal Demion. Sám zažil ztrátu. Takovou už zažít nechtěl a raději by zůstal sám ve svém ledovém světě, než dovolil opět rvát své srdce na kusy. Kdyby ten strach zvítězil, byl by pořád prázdný. Pořád by balancoval nad propastí a čekal by, až ho pohltní její milosrdná temnota. Nebyl to život, ale jenom čirá existence.

„Čeho?“ Zeptal se Nirio, čím Demiona vrátil zpátky do jeho barevného světa.

„Ailon žije už hodně dlouho. Když přišla o své blízké, o své dítě, zakusila bolest, jakou si ani nedovedu představit. Jistě se bojí, že když někoho vpustí do svého srdce, tak ho může opět ztratit. Nedivím se jí. Jsi její přítel,“ krátce na Niria pohlédl. „Je vidět, že tě má ráda. Tohle jsou kruté časy. Lordi bojují mezi sebou. Bohové vzduchu a vody, chtějí rozpoutat válku. Je nebezpečná doba,“ Demion se sklíčeně nadechl a dlouze vydechl. „Vše, co teď chci, je pomoci to ukončit. Zastavit to krveprolití a vrátit se zpět do našich lesů. Vystavovat Aliu nebezpečí,“ Demion zavrtěl hlavou a sevřel prsty krystalové zábradlí, až hlasitě zapraskalo. Pustil ho, když po něm Teris střelila našťvaným pohledem.

Nirio prošel rukou po prasklinách a ty zmizeli. „Moje chyba!“ zamával na Teris. „Omlouvám se, už jsem to spravil,“ řekl a Demiona překvapilo, že vzal vinu na sebe. Možná jenom zaslechl něco z jejich rozhovoru.

Zamračila se na ně a přikývla, ale dál se po nich podezřívavě ohlížela.

„Nemusel jsi mě krýt,“ promluvil tiše Demion. „Stejně mě nemá ráda.“

„To je fuk,“ pokrčil rameny. „Mě taky,“ zasmál se. Pak opět zvažněl. „Děkuji za radu.“

„Žádnou jsem ti nedal.“

„Ale ano. Chápu, proč si drží ode mě odstup. Možná mě má i ráda, ale bojí se. Teď skutečně není ta správná doba, abych ji dvořil. Nechám vše plynout, dám ji prostor a když se svět zklidní, možná mě taky uvidí v novém světle,“ napřímil se a odrazil od zábradlí. „Půjdu si zdřímnout. Děkuji,“ zamířil ke kajutě.

Demion ještě chvíli stál na přídi lodi a díval se k pobřeží. Nebe bylo jasné, žádný z mraků nevypadal, že by v sobě nesl nějakou hrozbu a tak se rozhodl, že si půjde taky zdřímnout. Odpovědi žádné nezískal a to ho vedlo k ještě větší obezřetnosti.

Kapitola 31

Pohybovali se rychle. Sotva se setmělo, vyrazili vpřed. Anissia letěla v oblacích a prozkoumávala cestu. Zerf plachtila nad zemí, ve své nehmotné podobě a držela se za Karamem. Jeho pohyb byl rychlý, ale trhaný. Změnil se na rozmázlou šmouhu, urazil několik stovek metrů a pak se krátce zastavil. Připadalo jí to, jakoby se pokaždé rozhlédl, vybral si cíl, kam chce doběhnout a nadechl se. Během mrknutí zmizel a prakticky se objevil na jiném místě.

Zerf vytušila, že během toho rychlého přesunu nemůže dýchat. Vždy se před rozběhem zhluboka nadechl a vždy, když krátce zastavil, tak dlouze vydechl. Nepoznala žádného čaroděje, jako byl on. Teď už chápala, proč byl jih země tak nebezpečný.

Když nechali město Relia za sebou, ze tmy se na ně vyřítila šedivá zed' mlhy. Zpomalili, Anissia klesla k nim a proměnila se do své hmotné, lidské podoby.

„Je to všude před námi,“ Anissia mávla rukou směrem k mlze.

„Povedu vás,“ Karam vykročil vpřed a mlha se před nim rozestoupila. Zerf usoudila, že ji rozehnala jeho vodní magie. Zůstala obalena vzdušní aurou a vydala se za ním. Ušli hodný kus cesty pustou, bažinatou krajinou než narazili na první obydlí.

Malou vesnici lemovali jezírka potůčky a především bažiny. Jak se mlha rozestoupila Zerf napočítala asi dva tucty štíhlých, dvou až tři podlažních domků. Byli postaveny ze dřeva, kamene a několik i z barevného krystalu. U každého byla malá zahrádka a pár ovocných stromů. Všude vládl klid a svítilo se jenom v pár domech.

„Každá vesnice musí mít zemní a vodní elementáře,“ promluvil Karam. „Mlha se zde drží často po celý den a vodní elementář, nebo schopný čaroděj, ji může rozehnát. Zemní pak zabezpečí lepší úrodu. S vlhkostí není problém, ale slunce je potřeba.“ Otočil se na Zerf. „Můžeš se prosím na chvíli schovat někde poblíž? Halové, co se tu objevili byli nepřátelský. Nechci se teď zdržovat vysvětlováním tvé přítomnosti. Musíme se dostat k řece. Chci se jenom ujistit, že je vše v pořádku.“

Zerf si odfrkla, ale poslechla a vylítna na jednu ze střech, kde se schovala ve tmavém stínu. Chvíli na to Karam zabušil na jedny dveře a vyšla z nich nějaká dívka. Rozhovor neslyšela, ale podle reakci Karama a Anissii usoudila, že je vše v pořádku. Domy vypadali být neporušené a ani okolí neneslo známky nějakého boje. Když se dveře zavřeli a Karam se vydal dál, Zerf seskočila dolu a přidala se k nim.

V dalších vesnicích se situace opakovala. Karam zjišťoval, jestli na ně v jeho nepřítomnosti někdo nezaútočil a pak všichni putovali dál k řece. Jak jim během cesty vysvětlil, řeka byla něco jako přirozená hranice jeho domova s říší jeho sestry. Překvapovalo ji ale, že pokaždé, když se dověděl dobrou zprávu, tak se rmoutil pořád více. Když odešli z další vesnice, už ji to nedalo a oslovila ho.

„Netváříš se, že by jsi byl rád. Vesnice stojí. Nikdo na ně nezaútočil, měl by mít radost.“

Karam se krátce zastavil a zavrtěl hlavou. „Jistě, že jsem rád. Ale když nejsou sahrové tady, tak musejí být jinde.“

„Myslíš, že je tvá sestra může porazit?“ Zeptala se ho Anissia.

„Obávám se, že se to možná už stalo. Pak je jejich síla už její součástí. Možná jdeme už pozdě a je z ní už druhá Feeja.“

„Nesrovnávej ji s Feejou,“ odsekla Zerf podrážděně. Když se na ni překvapeně ohlédli, zmírnila tón. „Feeja je bohyně života. Je hodná. Pořád nechápu, jak je možné, že nám tohle vše uniklo. Kdy jste se zrodili?“

„Mě i sestře je skoro sedmdesát let,“ odpověděl Karam.

„Skutečně?“ podivila se Anissia. „Typovala bych ti nejvíc pět a dvacet. Jsi čaroděj. Jak to, že nestárneš?“

„Stárnu. Před svou cestou na sever, jsem se posílil. Načerpal jsem do sebe silu země, abych se uzdravil a nabral více sil. Nevím, proč jsem i omládl. Jakoby mé tělo považovalo stáří za nemoc. Nevěděl jsem, že to dovedu. Prostě se to stalo. Pár lidí, mě pak ani nepoznalo. Pojd'te, musíme trochu přidat. Další vesnice, co leží před námi, byla napadena a chci se ujistit, že se útok neopakoval. Tam to bylo nejhorší. Byla to největší vesnice. Téměř město.“ Krátce se zastavil, jestli se nechtějí ještě něco zeptat a pak se opět pohnul vpřed, svojí nadlidskou rychlostí.

První trosky rozmetaných domů, se z nenazdání vynořili z mlhy, jako ohlodané kosti mršin. Mrtvá vesnice, napadlo Zerf, když se přistavila při něčem, co bylo kdysi někoho domovem. Dřevěné zdi byli plné děr a půda kolem rozvalin, nesla stejné, hranaté díry po rozsáhlém útoku. Kolem byli další a další a jenom mlha milosrdně zahalovala širší okolí. Poznala tenhle druh útoku. Přišel seshora a jako krupobití pokropil ničivou magií vše, co mu stálo v cestě.

Někde leželi kusy kamenných zdí, někde i krystalových. Nic nedovedlo vzdorovat magii vodního boha. Hrdlo se ji sevřelo úzkostí. Kdysi byla toho součástí, teď pocítovala lítost.

„Kolik bylo obětí?“ zeptala se a poprvé litovala i toho, že je pořád ve své vzdušní auře. Její tichý hlas vyzněl zlověstně. Vždy ji těšilo, jak v téhle podobě děsí smrtelníky, no teď ten její chrastící šepot zněl až příliš hlasitě.

„Těžko říct,“ odvětil Karam a zahleděl se někam do mlhy. „Vyrazil jsem pro pomoc, ještě kým se hledali těla. Desítky mrtvých a desítky nezvěstných. Možná to raději ani nechci vědět,“ ohlédl se na Zerf a zamyšleně se na ni zamračil. „Bylo tady i pár tokových, jako jsi ty.“

„To mě mrzí,“ pověděla a myslela to od srdce.

Vykročil pomalu k ní a když přišel blíž, zaklonil hlavu, aby ji pohlédl do tváře. „Ti, co tohle přežili, se nebudou ptát, kdo jsi a co tady děláš. Když tě poprosím, můžeš se změnit na tu malou dívku? Tu tvou podobu neznají a nebudeš je tak děsit.“

Zerf to chvíli zvažovala. Mlhu na tomhle místě nerozptýlil a hádala, že kvůli tomu, aby nebylo vidět celkovou zkázu. Kdykoliv se z ní mohl někdo vynořit a chápala, že kdyby ji tady objevili, tak by na ni zaútočili. Nebo se dali na útek. Stáhla magii do sebe.

Karam si oddechl a uhnul jejímu pohledu. Sundal si z ramen plášť a s odvrácenou tváří, ji ho podal.

„Nesnáším oblečení,“ hlesla a o krok od něj ustoupila.

„Takhle už nejsi tak děsivá, ale budeš přitahovat pozornost.“

„Tak ať je po tvém,“ vzala si plášť a zamotala se do něj.

„Ukaž,“ Anissia jí ho nadzvedla, protože byl moc dlouhý a stáhla ji ho kolem pasu svým opaskem. Po pár úpravách už její oděv připomínal dlouhé šaty.

„Spokojení?“ Zerf si odfrkla.

Karam přikývl a pokračovali dál. Dál se z mlhy kolem nich vynořovali další ruiny a pak se objevili dva štíhlé domy, které se zdáli být neporušené. Oba byli ze šedého kamene a když Karam zaklepal na dveře toho co byl blíž, otevřel je starý, šedivý muž. Chvilí mžoural a pak se jeho strhaná, napjatá tvář uvolnila. „Můj pane? Karame, jsi to ty?“ zachraptěl.

„Samueli,“ pozdravil ho.

Samuel se podíval na ni a na Anissiu a obočí mu vylítlo vzhůru. „Imysanka? To je ta, kterou jsi hledal?“

„Tohle je Anissia. Pomůže nám,“ ukázal na ni. Když se jeho pohled přesunul dál, tak krátce zaváhal. Asi nad tím, jak ji představí. „A tohle je Zerf. Obě nám přišli pomoci,“ dodal rychle a otočil se zpátky ke starci. „Vrátili se ještě? Slyšel jsi o dalších útocích?“

„Ne, můj pane. Od té noci už ne. Jen druhý den, tam,“ vystoupil ze dveří, aby ukázal prstem směr. „Za řekou byli rudé záblesky. Od té doby je ticho. Děsivé ticho, můj pane.“

„Samueli, neříkej mi tak prosím. Nejsem ničím pán. Nikoho jsem neochránil. Nejsem nic, nejsem ani služebníkem téhle země. Co ostatní?“

Samuel zavrtěl hlavou a nahrbil se, jakoby mu přibylo dalších pár let. Zerf překvapil její soucit s tímhle cizím člověkem. Nevěděla kdy se v ní probudila tahle empatie, ale věděla kdo ji v ní probudil. Zatoužila po černém lese a srdce se jí roztlouklo rychleji.

„Jsem tu jenom já a Ednia. Všichni, co přežili, odešli hned, jak pohřbili své blízké. Někteří šli na východ, někteří na západ. Mé kosti už nezvládnou takovou cestu.“

„Můžu tě pak odvézt,“ nabídl se, ale Samuel ho zastavil krátkým, no rozhodným zavrtěním hlavy. „Tady je náš domov. Zde jsme se narodili. Zůstaneme tady.“

„Vrátím se, když se vše vyřeší.“

„Budeme tady, můj pane,“ Samuel se na něj usmál a pak zmizl za dveřmi. Karam ještě chvíli stál na místě a díval se na dveře. S povzdechem se otočil a zahleděl se směrem, který mu Samuel ukázal.

„Řeka na jihu, je hranice našeho území. Za ní už leží říše mé sestry.“

„Rudé záblesky magie? To byla tvá sestra?“ Zeptala se Anissia.

Karam zamyšleně pokýval hlavou. „Zajedeme k řece a uvidíme, jak to tam vypadá.“

Netrvalo dlouho a byli na místě. Karam nechal mlhu nedotčenou a tak byli skrytí před zvědavými pohledy ze druhého břehu. Vedl je mokřadí a zdálo se že díky své vodní magii dovede rozeznat pevný a schůdný povrch. Vystoupali trochu výš po mírném svahu a drželi se u řeky. Jak vystoupali trochu výš, mlha pomalu řídla a v dálce se z ní vynořila světle rudá, nebo růžová věž. Trčela z mlhy, jako tenké, dlouhé ostří krystalového meče. V měsíčním svitu se zdálo, jakoby tlumeně zářila.

„To je spirálová věž,“ Karam se zkrabalil. „Z dálky vypadá, jako krystal, ale kolem jeho obvodu stoupá chodník. Obtáčí se po obvodu a ve špitále stoupá až k vrcholu. Prý je tam její trůn.“

„To pak její poddaní musejí vystoupat až tam nahoru?“ Anissia povytáhla obočí. „Vypadá, že je vysoká i pár set metrů.“

„Možná tam někoho povolá jenom, když ho chce tím výstupem potrestat,“ pokrčil rameny.

„Pak potrestá i sebe. Také tam musí vylézt.“

„Myslím, že ne,“ Karam zavrtěl hlavou. „Tam je prakticky bohyní. Celá ta země, je pod její kontrolou. Může se objevit, kdekoliv chce. Zhmotní se z magie na kterémkoliv místě. Někdy i více krát najednou. Viděl jsem to. Nevím kolik podob dovede současně udržet a ovládat.“

„Skvělé,“ Anissia si povzdechla. „V tomhle je jako Feeja. Ucítí nás, sotva vkročíme na její půdu. Objeví se v těle, které i když zničíte, tak ji nezraníte.“

„Správně,“ souhlasil Karam. „To její magické tělo se dá zničit, ale vytvoří si hned další.“

„Asi jsem jediná z nás, kdo se může nepozorovaně přiblížit k jejímu srdci. Kde je její strom?“

„Hned pod tou věží.“

„A to ani nevíme, jestli tu jabloň můžu vůbec zranit.“ Anissia rozhodila rukama. „Celá ta země, je v podstatě jejím tělem. Dodává ji sílu. Má k dispozici tolik magie, co si ani nedovedu představit. I když jsem možná pořád od ní silnější, v dlouhém boji, by mě uštvala. A to ani nevím, jestli s ní chci vůbec bojovat.“

„Jak to myslíš?“ Zeptal se Karam ostře.

„Nic o ní nevím. Jenom to, co jsi o ní řekl ty. Co když není taková, jak jsi nám ji popsal?“

„Říkáš, že lžu?“ oči mu rudě zapláli a tělo se mu zachvělo. Zerf ucítla, jak se vzduch kolem nich nasytil surovou magií.

„Když s ní mám bojovat a možná ji i zabít, tak je slovo cizince dost málo, nemyslíš?“ zeptala se ho klidným hlasem a i její postoj působil uvolněně.

Karam na ni chvíli mlčky zíral a pak přikývl. „Máš pravdu. Když se na to podívám z tvého pohledu, musím s tebou souhlasit. Co navrhuješ? Jenom pár lidí se vrátilo zpoza řeky a ti jsou teď pohřbení tam,“ mávl rukou za sebe. „Je těžké uniknout z jejího království, když vás nechce pustit. Její poddaní, raději zemřou, než by ji zradili. Je to skoro, jakoby je ovládala. Jakoby jim učarovala. Bylo tady pár lidí. Slibovali bohatství, větší moc. Delší a šťastnější život, pokud přijmeme jejich bohyni. Jistý čas, jsem se musel i skrývat, protože požadovala mě a naslibovala štědrú odměnu tomu, co mě tam dovede. Ano, někteří podleli svůdným darům a odešli. Jenom třem se povedlo uprchnout z jejich spárů a vrátit se. Oni odradili všechny ostatní. Není tam žádná pohádková říše blaženého štěstí. Její lidé jsou otroci a ani o tom nevědí,“ Karam ztěžka oddechoval a oči se mu zaleskli. „Oni už nejsou sami sebou. Nemyslí na sebe a své blízké, ale jenom na svou bohyni. Ona jim vymyla mozky. Já jsem ji nezastavil, ale měl jsem tu možnost. Je to všechno má chyba. Já jsem ji stvořil. Jenom kvůli mně, je teď tak mocná. Všechny životy, které vzala, jsou mé břímě. Musím to ukončit. Musím udělat cokoliv, abych ji zastavil. Je pořád silnější. Pořád roste a když se dostane za tuhle řeku, poroste ještě dál. Kdo ví, kde

bude za sto, nebo za tisíc let? Možná je už teď pozdě a nakonec zhltně celý svět. Nevím, jak vás mám přesvědčit.“

„Musím ji poznat. Promluvit si s ní,“ Anissia pohlédla ke věži. „Nevím, co vše dokáže. Možná mě polapí a zabije, když nebudu opatrná. Jak mám s ní promluvit a zároveň se nevystavovat možnému riziku?“

„Loutka?“ napadlo Zerf a když se na ni překvapeně podívali, uvědomila si, že to vyslovila nahlas. „Je to pokročilá, božská technika magie,“ vysvětlovala dál. „Tvá sestra Asta ji také používá. Ovládá ji i Feeja a Sahrové. Embelaris také. Myslím si, že tělo, která vytvořil pro Amysis, bylo také původně něco, jako loutka, do které vložil její vědomí. Tvá magie je nepochybně dostatečně rozvinuta, abys to zvládla. Můžeš vytvořit svou vlastní loutku a poslat ji za řeku. Když ji zničí, nic se ti nestane.“

„Myslíš si, že to dovedu?“ Anissia překvapeně zamrkala. „Jak?“

„Princip je jednoduchý. Provedení obtížné. I já s tím mám potíže, ale ty jsi mnohem silnější, než já. V podstatě z magie vytvoříš své tělo,“ naklonila hlavu na bok. „Nebo jakékoliv tělo, co ti napadne. Tak, jak ovládáš magii, můžeš ji tvarovat a dávat ji určitou podobu. To dělá každý mág, čaroděj, nebo bůh. Tohle jde ale ještě mnohem dál. Musíš s tou magií udržet spojení. Natáhnout k ní své vědomí, jako na tenkých provázcích. Možná právě proto se to nazývá loutka. Tenké vlákna magie umožňují ovládat takové tělo na velkou dálku. Pak můžeš vidět jejíma očima. Je to, jakoby se zhmotnilo tvé druhé tělo a bylo postaveno z tvé vlastní magie. Můžeš sesílat stejné kouzla, jako ve svém skutečném těle. Naučím tě to.“

„Tak do toho. Nesmíme ztrácet čas,“ souhlasila Anissia. „Myslíš, že to zvládnou?“

„Nepochybně ano. Jsi mladá bohyně, ale nesmírně nadaná.“ Zerf se usmála, když u slova bohyně Anissia protočila panenky. Byla také z těch, co se nepovažovali za bohy i když jejich magie už božskou byla. Její síla ji pořád naháněla hrůzu, ale jí samotné, se už dávno nebála. Byl to podivný svět, ve kterém si zamilovala věci, ze kterých měla původně strach.

Kapitola 32

Probudilo je trhnutí. Alia se rozhlédla a chvíli ji trvalo, než poznala, kde se nachází. Všude byla tma. Demion se zvedl z postele a vyhlídl z malého okna. Ani nevěděla, jak usnula, ale cítila se odpočatě, což znamenalo, že spala dost dlouho.

„Myslím, že jsme zakotvili,“ řekl a vypadal zamyšleně.

„Je něco špatně?“ vstala a podešla k oknu.

„Vypadá to, že jsme na řece,“ ukázal ven. „Museli jsme někdy vplout do vnitrozemí. Možná je to zkratka. Půjdu se zeptat,“ otočil se ke dveřím právě ve chvíli, když se ozvalo zaklepaní.

„Dále,“ zavolal a ve dveřích se objevila Teris.

„Odsud už půjdeme pěšky. Je to už jenom kousek,“ řekla a obrátila se k odchodu.

„Jsme na řece?“ zeptala se Alia.

„Ano,“ Teris se jenom napůl otočila zpátky. „Dál už ale nepoplujeme. Řeka se zužuje a příliš stoupá. Bylo by to namáhavé. Počkáme vás na břehu.“

Když vyšli ven, všichni je už čekali. Sotva se dotkli země, Teris a její dvě družky se zvrtili a dali na odchod. Blaženě vydechla, když ucítila život pod nohama. Nebyla to magie černého lesa, ale po chladném krystalu lodní paluby, to bylo, jako hřejivý balzám. Rozhlédla se. Kolem nich byly lesy a mírné kopce. Na protějším břehu to vypadalo podobně.

Nikde nebyli žádné známky osídlení. Ailon se na ni plaše usmála a Alia měla chuť ji obejmout a utěšit, protože vypadala smutně. Nirio stál hned u ní a tvář měl bez výrazu, ale podle jeho svěšených ramen poznala, že bal také smutný. Ucítila slabé bodnutí u srdce. Tak krásně by se k sobě hodili a jim oběma, by to prospělo. Kdyby měli něco takového, jako měla ona s Demionem, oba by byli šťastný.

Uvěřit v lásku a odevzdat se jí, ale bylo riziko a chápala, proč se toho Ailon bála. Krátce se přivinula k Demionovi a pohládila ho po zádech.

„Půjdeš napřed? Chci si promluvit s Ailon,“ na jeho tázavý pohled doplnila. „Holčičí věci.“

Usmál se a políbil ji na čelo. Na zádech pocítila zamražení a na prsou horko. Doufala, že to tak bude pořád. Když se vzdaloval, hleděla na něj a pořád nedokázala uvěřit tomu, co k němu cítila. Byl jejím bohem lásky, jejím bohem války, byl jejím vším.

Mrkla na Ailon a ta se k ni přidala, když vykročili za čarodějkami. Usmála se na ni, ale byl to smutný úsměv. Přála si, aby se Ailon cítila stejně, jako ona. Oblíbila si ji a chtěla, aby byla šťastná.

„Vyspala ses dobře?“ začala konverzaci.

„Já ano, ale Nirio asi moc dobře ne. Přenechal mi postel.“

„Má tě rád,“ nadhodila Alia.

Ailon se na ni zamračila. „Také ho mám ráda. Vždy mi byl dobrým přítelem. A právě proto si od něj musím držet odstup.“

„Tomu nerozumím,“ Alia ztišila hlas a zpomalila krok, aby získali větší odstup od Demiona, vedle kterého kráčel Nirio. Také si o něčem povídali.

„Je to složité,“ Ailon si povzddechla. „Já jsem složitá. Zvykla jsem si na něj. Ano, mám ho ráda a nechci o něj přijít. V posledních letech mi byl oporou. Přítelem. Cítím

se s ním dobře. Víím, že by mi neublížil. Ne úmyslně. Já bych mu ale ublížila. Odehnala ho od sebe. Bojím se lásky a nepustím ji do svého srdce. Bojím se, že mu nebudu schopna opěťovat jeho city a můj chlad ho vyčerpá a pak mě opustí. Zaslouží si něco více, než tohle,“ shlédla na sebe.

„Možná máš pravdu,“ Alia si ho zamyšleně prohlédla. „Mám jednu přítelkyni, která by se k němu dokonale hodila.“ Všimla si, jak Ailon trochu klopýtla a mluvila dál. „Jestli chceš, aby byl šťastný, můžu je seznámit. Možná opět uvěříš na lásku, když uvidíš, jak se s ní směje, jak ji objímá a líbá...“

Ailon se prudce nadechla a zastavila. Přimhouřila na Aliu oči a pak se zahleděla na Niria. Zachytila její vyděšený výraz. Zbledla a zavrtěla hlavou. „Vím o co ti jde. Chceš, abych žárlila,“ odfrkla si a pokračovala v chůzi.

„Chci, abys si srovnala své city dřív, než bude pozdě. Je tvým přítelem, ale zamysli se, co se stane, když někoho pozná a zamiluje se. Možná bude pořád tvým přítelem, ale dovedeš si představit, že jeho srdce a jeho myšlenky už nebudou patřit hlavně tobě? Co když se odstěhuje? Já víím, jsem ještě příliš mladá, abych ti mohla radit v téhle věcech. Vždyť co já víím o lásce? Demion byl také mým přítelem. To, že jsem se do něj zamilovala, jsem si uvědomila až později. Byl prvním, na koho jsem myslela, když jsem se probudila a posledním na koho jsem myslela, když jsem šla spát. Vždy, když jsem ho uviděla, bylo to, jakoby byl svět světlejší a barevnější. Srdce se mi rozbušilo, když byl poblíž a klopýtlo, když se mě náhodou dotknul. Možná to zní směšně, ale chyběl mi i když byl se mnou. Nechápala jsem proč, ale teď už víím, že mi to nestačilo. Že jsem chtěla více. Že jsem potřebovala více. Nestačilo mi jenom vidět ho. Potřebovala jsem se ho dotýkat. A teď?“ zahleděla se na něj. „Je mou součástí.“

„Já víím, co je láska,“ řekla Ailon tiše a její hlas zněl smutně. „Zažila jsem ji. Bojím se, že když ji najdu, tak ji zas ztratím. Nejsem dost silná, opět si tím procházet. Nemůžu si pomoci, ale pořád myslím na to, že to skončí špatně. Nemám zatím odvalu udělat ten krok. Vlastně,“ trpce se pousmála „spíš je to skok. Ano, měla bych se posunout dál. Sama víím, že takhle to pokračovat nemůže. Tohle není život, jaký bych si přála. Můžu tady být i dalších tisíc let a vyhlídky, že to bude takhle pokračovat, mě děsí. Je to jako prokletí, které jsem na sebe uvrhla já sama. Víím, že jenom já to můžu změnit. Víím, že mi chceš dobře,“ úkosem na Alii pohlédla „má královno.“

Alia se usmála. Chtěla jenom to, aby se nad tím zamyslela. Aby prozkoumala své city ke Niriovi. Aby si uvědomila, že může z jejího života odejít a co to pak bude pro ni znamenat. Dál vedli už jenom odlehčený rozhovor.

Vzdálili se trochu od řeky, ale podle zvuku byla pořád blízko. Na úpatí kopce na ně čekali Demion s Niriem. Viděla, jak Demion rozhodil rukama a něco řekl. Přidali trochu do kroku. Přes malou mýtinu vystoupali na příkrý kopec a pak se před nimi rozprostřelo mléčné údolí. Zahlédla ještě, jak se v husté mlze ztratila jedna z čarodějek. Vběhla do ní tak rychle, až se kolem ní rozvířila a jakoby ji zhltila. Ozval se výskot. Trhla sebou, ale než vyrazila za nimi, poznala, že jsou to radostné výkřiky.

„Když uviděli tu mlhu,“ Demion mávl rukou pod kopec „tak se rozběhli.“

„Mají radost, že jsou doma,“ odvětila Alia a v zádech ji zamrazilo. Stromy nalevo i napravo se nořili do šedivého oparu, který jakoby neměl konce. Bylo to nekonečné moře mlhy. Jenom v dálce trčelo něco, co připomínalo rudý trn. Možná to byla nějaká věž. Obloha se projasňovala. Hvězdy pomalu bledli a stromy nalevo získávali ostřejší tvar. Demion se otočil dokola a obočí se mu stáhlo. Věděla, že oči nočního feeje jsou mnohem lepší, než ty její. Zachvěla se. S bílými vlasy a napjatým postojem vypadal děsivě. Zamyslela se, jak ho asi vidí ostatní. Vypadal pro ně, jako démon, nebo temný bůh? Nikdo ho neznal tak, jako ona. „Co vidíš, můj drahý?“ Zeptala se ho a jeho výraz se uvolnil. Bylo to, jakoby roztáli ledy.

„Není tady žádná stezka. Ani od lidí, ani od zvířat. Slyším jenom řeku a nic jiného,“ povzdechl si a zhlédl do mlhy pod kopcem. „Možná zvěř vyplašil ten jejich křik. Jdeme?“

Kývla a vydali se z kopce. Rozhlížela se kolem a všude bylo až nepřírozeně ticho. Když vcházeli do mlhy, podvědomě se nadechla. Vzduch byl vlhký, těžký a teplejší, než na kopci. Rozeznala před sebou tři postavy. Jedna stála z roztaženýma rukama a dívala se k obloze, jakoby tvář vystavovala slunci. Druhá klečela na zemi a třetí poskakovala a točila se dokola, jakoby tančila.

„No,“ Demion povytáhl obočí „jsou hodně šťastné, že jsou doma.“

Než mu něco stihla odpovědět, prudce zastavil a tvář se mu stáhla v bolestné grimase. Chytil se za srdce a vrávoravě klopýtl dozadu. „Co to...“ zalapal po dechu a o pár kroků ještě ustoupil. Doběhla k němu.

„Co je?“ přiložila mu ruce dlaněmi na hrud' a vzhlédla mu do tváře. Třásl se a hluboce oddechoval. To už u nich byla i Ailon s Niriem. Demion třesl oči před sebe. Zvedl třesoucí se ruku. „Ta země...“ hlasitě oddechoval „ta magie v ní.“ zhlédl na Alii a zavrtěl hlavou. „Asi dál nemůžu. Pohlcuje můj oheň.“

Alia viděla, jak se všichni napjali a Nirio něco tiše zaklel. „Teris!“ zavolala. „Pojď sem!“

Tančící dívka se zarazila a doběhla k nim. Na zrudlé tváři měla široký úsměv. „Co se stalo? Proč tady stojíte?“ zvažněla, když pohlédla na jejich výrazy.

„Jakou magií vládne tvoje paní?“ zeptala se a i její samotné zněl její hlas tvrdě a ostře. Všimla si, že na jejich rukách proběhlo pár namodralých blesků. Stáhla je z Demionovy hrudi a zatnula v pěsti.

„Asta je bohyní všeho,“ odpověděla rozpačitě.

„Je i bohyní země?“

„Zajisté.“

„To ne,“ povzdechla si. „Myslela jsem si, že to dělá jedině Feeja. A že zemní magie pohlcuje jenom magii bohů ohně.“

„No,“ Demion zněl už normálně a napřímil se. Možná nechtěl vypadat před Teris slabě. „Tahle reaguje na mě. Asi jenom na oheň nočních feejů.“

„Co budeme teď dělat?“ zeptala se Ailon.

„Nemůžeme jít dál,“ odpověděla Alia.

„Ne, to ne,“ vložila se do toho Teris. „Nemůže jít dál jenom on,“ ukázala prstem na Demiona a Alia po ní střítila naštvaným pohledem. Teris zůstala na ni překvapeně zírat. Nevěděla, jak se tváří, ale svou magii ve vzduchu ucítila a pokusila se uklidnit.

„Nenecháme ho tady samotného!“ odsekla.

„My se o něj postaráme,“ navrhla. „Doneseme mu jídlo pití a budeme mu dělat společnost.“

Alia zatnula čelist a zpražila ji pohledem. Podívala se za ní a zavrtěla hlavou. Čarodějky teď obě leželi na zemi a tiše se smáli, jakoby byli opilé. Těmhle ztřeštěným dívkám, svého Demiona rozhodně nenechá. „To ani náhodou,“ odsekla.

„Někdo z nás tu bude muset zůstat,“ navrhla Ailon.

„To ne,“ řekl rychle Demion. „Jestli tady budu muset zůstat, tak chci, aby si ostatní měla u sebe. Pro své pohodlí neohrozím tvoji bezpečnost. Budu v pořádku.“

„Vážně tě tu máme nechat s nimi?“ mávla rukou za sebe.

„Proč ne,“ Teris nechápavě zavrtěla hlavou a ohlédla se za sebe. Zrudla a pokrčila rameny, když viděla, jak potrhle se smějí. „Jsou jenom rády, že cítí magii domova. Nikdy jsme na žádné výpravě nebyli. Musíte pokračovat dál. Naše bohyně, náš lid potřebuje tvoji pomoc. Lidé umírají,“ zdůraznila a napjatě čekala. „My se o tvého chotě postaráme.“

Alia svésila ramena a přikývla. Nešla jsem proto, aby se teď otočila a vrátila zpátky. Objala Demiona a lehce ho políbila. „Počkáš nás tady, dobře?“

Přikývl. „Buďte opatrní. Neriskujte. Prosím, dávej na sebe pozor,“ políbil ji na čelo a povzbudivě se usmál. Jeho oči byli ale smutné. Přikývla a vykročila k dívkám, které se už zvedali se země.

Ucítila v nohou magii života. Připadala ji povědomá, podobná té, kterou měla Feeja. Ani by ji nenapadlo, že by mohla Demionovi škodit. Působila na ni docela normálně. Ohlížela se, dokud jeho silueta nesplynula s okolní mlhou. Pak se narovнала a zklidnila svůj dech. Musela být silná.

„Neboj se o něj,“ Ailon ji vzala kolem ramene a přitiskla k sobě. „Je silný a chytrý. Poradí si. Soustřeď se na to, co je před námi. To jejich chování,“ ztišila hlas do šepotu „je divné. Něco podobného, jsem už ve svém životě viděla mnoho krát.“

„Co tím myslíš? Jsou jenom šťastné.“

„Spíš závislé. Vypadají, jakoby požili veselé houbičky.“

„Jaké houbičky?“ zarazila se.

„To se jim tak jenom říká. Jde o to, že jsou rostliny, které u lidí způsobují podivné, často blažené stavy. A já mám dojem, že takhle na ty čarodějky působí magie jejich bohyně.“

„Takže jsou závislé na její magii?“ rozhlédla se kolem. Jenom Nirio krácel dost blízko u nich, aby slyšel o čem si povídají. Tvářil se zasmušile. „To je špatně?“

„Znamená to, že můžou být své bohyni zcela oddané. Můžou pro ni zabíjet a klidně i umřít.“

„Aha,“ hlesla Alia a její nálada poklesla pod bod mrazu. Ohlédla se přes rameno, no viděla už jenom mlhu.

Teris na ně počkala a když přišli blíž, ukázala do mlhy, kde se v ní něco zeleně zalesklo. „Tam je dům Harsona. Rita a Fiara zajdou po jídlo a odnesou ho Demionovi,“ řekla s pohledem na své družky, které na souhlas jenom kývli a vydali se k domu. Takže tak se jmenovali ty dvě čarodějky, pomyslela si a vydala se za nimi. Teris ji chytila za loket a zastavila. „Nemáme čas. My půjdeme dál. Naše královna tě chce poznat.“

„A co Sahrové,“ zeptala se Alia.

„Sahrové?“ Teris se krátce zarazila. „Ach, tady žádný nebyl. Drželi se u věže. Jestli tady pořád jsou, najdeme je tam. Možná s nimi Asta právě teď bojuje. Věřím v naši bohyni. Měli by jsme si pospíšet.“

Alia pokrčila rameny a následovala Teris do zamlžené krajiny. Vše se jí zdálo ponuré, jednotvárné a vzduch divně páchl. Obcházeli močály, překračovali potůčky a z mlhy se nořili další domy a zahlédla i postavy. Většina domů, byla štíhlá a vysoká z rudého krystalu. Zahlédla i modrý domek s úzkýma okny a šikmou střechou, no většina byla krvavě rudá. Čaroděje, které mýjeli, je zdravili a všichni se na ně vřele usmívali. Střelila pohledem po Ailon. Opětovala jejich úsměvy, ale její rysi byli tvrdé a oči ostražitě.

Alia si nebyla jistá, jestli procházejí vesnicí, nebo městem, výhled se jí po pár desítkách metrů sléval do šedé zdi. Ale lidé tady působili podivně. V tomhle šedivém, bezútěšném světě, kde to nepříjemně páchlo, měli až podezřele dobrou náladu. Úsměvy jim rozpačitě oplácala, kývla na pozdrav, když je vítali a v rukou soustředila magii. Bylo to, jako ticho před bouří. Očekávala, že se vše může během mrknutí zvrtnout a tihle milí čarodějové a mágové na ně kdykoliv můžou zaútočit.

Kapitola 33

Bylo to už šesté město, ke kterému právě dorazili. Byli tedy v půlce. Zbývalo ještě navštívit hodně odlehlých vesnic, ale pro začátek, se zaměřili na města, kde vládli ohnivý lordi a kde docházelo k největším bojům. Jestli se Amalis nemýlila, městu se říkalo Ranesa. Už z výšky vypadalo jinak a pokaždé ji takový pohled připomněl, kolik času už uběhlo. Pro ní ta doba byla více smrtí, než spánkem.

Nevnímala sebe, ani své okolí, ale věděla, že Embelaris byl na tom jinak. On snil, on prahl po probuzení a hlavně po ní. Poznala to, když splynuli v jednu bytost a jejich mysle, se propojili. Letěli nad zemí a snažili se zastavit tohle zabíjení. Objevili se na

obloze a uviděla temné stíny. Halové se účastnili boje. Zatím na ně narazili všude. Uvolnila trochu magie a svět pod nimi osvětlil bílý záblesk. Halové se zběsile rozprchli do okolních lesů. Uviděla pět temných přízraků. Síla jejího útoku nestačila na to, aby je zabila a to ani neměla v úmyslu. Teď měla mezi nimi spojence a doufala, že i zbytek se obrátí a přidá k nim.

Situace se opakovala. Město pod nimi ztichlo a strnulo, jak boje náhle ustali. Všichni zůstali zírat na oblohu. Věděla, že vidí malé slunce, co se vznáší nad bojištěm a nevědí, co je zač. Teď se od ní Embelaris oddělil. Koule světla a ohně, kterou byli, se rozdělila na dvě části. Cítila, jak ji opouští jeho vědomí, jeho teplé tělo a způsobilo ji to fyzickou bolest. Jeho mysl byla pryč a připadala si sama a ztracena. Tohle jejich spojení ji uklidňovalo, zahřívalo jeho láskou, ale musel si promluvit s bohy ohně a jejich lordy.

Embelaris se změnil do své podoby ohnivého vlka a v oblouku klesl k zemi. Viděla to i teď. Pár postav, která klesli na jedno koleno a uctivě sklonilo hlavu. To byli ti, kteří boha plamene znali. Starší bohové ohně. Možná tam dolu byl i někdo, koho sám stvořil. Někdo z prvních lordů.

Poznali svého vládce, svého krále a pána. Vlk veliký, jako dvoupatrový dům dosedl na zem a hlasitě zavil. Bojištěm zavanula vlna uvolněné magie a ty nejbliž k němu zavrávali. Amalis se dívala, jak se jeho tělo zmenšuje a mění se do podoby mohutného válečníka. Slyšela zalapání to dechu a šum hlasů na zamrzlém bojišti. Embelaris- zaslechla. To bylo dobře, poznali ho. Teď byl bílou, zářící postavou a její srdce zaplesalo. Byl bohem plamene, ale tolik připomínal pravého imysana. Tělo mu zahalila černá zbroj. Věděla, jak to dělá, jak mění magii ohně do různých tvarů a jak mění i její barvu. Věděla, že nejde o teplotu ohně, ale o její povrch. Mělo to něco se světlem, ale i jako mág světla, to nedovedla tak, jako on. Prodloužila své tělo, vytvořila si svou dávnou podobu a zahalila se šaty. Vše, co dovedla vytvořit, byli jednoduché, modré šaty, které vypadali, jakoby byli ze světla a magie, ne ze skutečné látky. Tohle prostě neuměla. Aspoň ne zatím. Klesla trochu níž, ale zůstala vyset na obloze a rozhlížela se kolem. Žádného z Halů už nezahlédla.

Sahrové se už také neobjevili, ale pořád byli ostražití. Embelaris promluvil a všichni mu naslouchali. Jeho řeč, se až na drobné změny ponášela na ty předchozí. Nebojovali, co bylo to hlavní a teď naslouchali prastarému bohu plamene. Zhlížela dolů a naslouchala jeho slovům a přitom zabloudila do svých vzpomínek. Dívali se na něj s bázní, obdivem i strachem.

Když ho prvně uviděla, měl podobu velikého, planoucího vlka. Nevěděla, že byl bohem plamene. Vypadalo to, že je jí stejně fascinován, jako ona ním. Rozeznala inteligenci v jeho očích a nebála se přiblížit. Ten krásný tvor se smutnýma očima, ji nechal přijet blíž a nechal se i pohladit. Svítil a hřál. Byli si tak podobní. Do té doby nebyl nikdo, jako ona. Usnula opřená o jeho veliké tělo a když se vzbudila, místo vlka na ni shlížel už ve své lidské podobě. Nelekla se ho. Poznala jeho oči, ty svítící bílé plameny.

Hleděl ji po vlasech, tak jak ona hleděla jeho srst, než usnula. Cítila magii ohně, ale i něhu jeho prastaré duše a nesmírnou osamělost. Od té chvíle, byli pořád spolu. Byli propojeny i když si myslela, že zemřela.

Zachvěla si při vzpomínce na to, jak se objevili sahrové. Jak zmrazili a rozdrtili její tělo. Kdyby nebyl Embelaris poblíž, její duše by už tehdy opustila tenhle svět. Nenechal ji odejít. Dal jí kus svého vlastního těla. To je spojilo více, než si kdy mohla jenom představit. I teď cítila jeho napjatí, když mluvil k bojovníkům. Jeho pocity byli ozvěnou v jejím srdci. Tiché, jako šepot ve větru, ale pořád tam byl. Potřebovala ale více. Její tělo cítilo to dlouhé odloučení a nevěděla se dočkat, až skončí svou řeč a opět se spojí v jedno a půjdou dál.

Při pohledu na nehybné těla, se jí stáhlo hrdlo. Nechtěla být sobecká. Nemohla si Embelaris nechat jenom pro sebe. Boj sice zastavili, ale čím déle byli tady, tím více lidí v téhle chvíli umíralo někde jinde. Nechtěla je počítat. Více jich pořád stálo a vyjeveně zíralo na Embelaris, když je žádal, aby přestali válčit. Apeloval na ně, prosil je a opět se stalo to, v co doufala pokaždé, když zastavili u dalšího města. Poslechli. Složili zbraně.

Sahrové, ani Halové tady už nebyli a když je jejich stvořitel ubezpečil, že je před nimi ochrání, vzdali se. Bojovali se strachu, ne z nenávisti. Když domluvil, poklekli ne jenom bohové ohně, ale i mágové a čarodějové. Poprosil je, aby roznegli zprávu o jeho návratu i do odlehlých vesnic. Pak vzlétl a spojil se s ní, aby mohli letět dál. Teď byli jeho pocity více, než jenom echem. Teď byli tak silné a ryzí, že nedovedla říct, které jsou jeho, nebo její.

Naplňovala ji jeho láska. Vnímala jeho naděje a všechny jeho touhy. Také ale cítila jeho smutek nad tím, jak se zachovali jeho děti. Tohle břímě nesli společně a dělili se o jeho bolest. I ve svém srdci cítila bolest, že jedno z jejich dětí sešlo z cesty a chtělo vládnout světu. Evorin. Imysan, který místo světla své magie, uvrhl temný stín nad světem smrtelníků.

„Netrap se má láska,“ promluvil na ni Embelaris. Spíš se jí jeho slova vynořili v mysli. Věděl, kam zabloudili její myšlenky a chtěl ji utěšit. „Nebyla to tvá chyba.“

„Tak, jako Deruz nebyl tvou chybou,“ odpověděla mu. Deruz byl prvním bohem ohně, který chtěl zotročit smrtelníky. Věděla, že si to také pořád vyčítá.

„Já vím,“ odpověděl. „Ale stvořil jsem je.“

„Dal jsi lidem magii ohně. To nebyla žádná chyba. Dal jsi jim jenom nástroj. Byl to dar. Je to, jakoby jsi jim dal nůž. Mohli by ho použít na krájení chleba, nebo ovoce. Ale mohli ho použít i jako zbraň. Byla to jenom magie, můj drahý. To, k čemu ji pak použili, bylo jejich rozhodnutí, na kterém neneseš žádnou vinu. Neneseš za to žádnou odpovědnost.“

„Ale má magie pohlcuje život. Mění ho v žhnoucí popel. Mé děti se živí smrtelníky.“

Pocítila, jakoby se vnitřně otrásl. „Ani za volbu jejich potravy neneseš odpovědnost,“ připomněla mu. „Teď jsi zpátky. Zastavíme boje. Zastavíme to zbytečné umírání. Budou ti naslouchat. Povedeš je.“

„Povedeme je společně. Jsi mým světlem, má láska. Díky tobě, jsem lepší a pro tebe chci vytvořit lepší svět.“

Kapitola 34

Takhle si Alia jižní pláň nepředstavovala. Ano, Teris ji varovala, že jejich říše je ponořená v mlze, ale bylo něco jiné vidět takový svět, než o něm jenom slyšet. Cítila, že její oblečení zvlhlo a i vlasy se jí začali v ohonu kroutit.

Kráčeli městem, které se pomalu probouzelo do šedivého dne. Začala být netrpělivá. Chtěla co nejdříve odejít z tohoto divného místa. Stýskalo se jí za domovem.

„Neměli bychom přidat?“ zeptala se, když srovnala krok s Teris.

„Jsme už blízko a za chvíli bude svítat,“ odpověděla klidně.

„Nemáš obavy o svou paní?“ podivila se Alia. „Bojovala se Sahry.“

„Vím, že je v pořádku.“

„Jak to můžeš vědět?“

Teris krátce zaváhala a pak jenom pokrčila rameny. „Prostě to vím.“

Alia na chvíli zastavila na místě, překvapena tímhle tvrzením. Říkala předci, že jejich zem napadli Sahrové. Jestli s nimi bojovala jejich paní Asta a byla v pořádku, znamenalo to, že vyhrála? Byli vodní bohové už poraženi, nebo je jenom zahnila? Podnikli tuhle výpravu zbytečně?

„Co se děje?“ Zeptala se ji Ailon, když podešla blíž. Nirio se také přistavil, než se opět pohnuli za Teris. Alia zavrtěla hlavou. „Nevím, jestli jsme sem nešli zbytečně. Uvidíme, co nám řekne ta jejich bohyně. Tohle místo je...“ odmlčela se uprostřed věty, protože mlha se najednou rozplynula. Kolem nich se vynořilo město a před sebou uviděla štíhlou vysokou věž. Rudá, krystalová stavba jasně zazářila a pak pohasla. Alia se rozhlédla kolem sebe.

Mlha z města jako zázrakem zmizela, ale horizont byl pořád šedý. Kouzlo ji rozplynulo jenom v tomhle malém městě. Viděla, jak lidé vycházejí ze svých domovů a nastavují své vysmáté tváře slunci. I ti, co něco dělali, se teď zastavili a vychutnávali si slunečné paprsky.

„Není skvělá?“ Teris se na ně zazubila. „Naše bohyně nám žehná každý den. Při rozbřesku rozptýlí mlhu a celé dopoledne je město zalito sluncem. „Pojďte,“ mávla rukou ke krystalové věži.

Alia polkla a následovala ji. S Ailon i Niriem si vyměnili znepokojené pohledy. Tahle jejich bohyně si vytvořila kult uctíváčů. Jak přišli k věži, uviděla u ní růst tu největší jabloň, jakou kdy viděla. Měřila třicet, možná i čtyřicet metrů a její větve byli obsypané zářivě rudými jablky.

Kousek dál nalevo byla zřícenina nějakého domu ze šedého kamene. Všimla si toho, protože u rozvalin zazářilo rudé světlo. V záblesku magie se jakoby se vzduchu zhmotnila postava. Najednou tam stála dívka s rudými vlasy v krvavě rudých šatech. Vykročila k nim a Alia měla pocit, jakoby se vznášela. Pohybovala se, jakoby nic nevážila a její kroky nevydávali žádný zvuk. Alia zbledla při pohledu do její hladké, narůžovělé tváře. Ty její oči, byli jako rudé světlo. Neměla v nich žádné bělmo, jenom rudou záři. Podobně, jako imysané.

„Vítám vás ve svém království,“ zaštěbotala sladce a vřele se usmála. „Já jsem Asta. Nikdy jsem nepotkala tak zajímavé sestry.“

„Sestry?“ Alia povytáhla obočí.

„Máš v sobě krev imysanů,“ ukázala prstem k jejím nohám. „Cítím v půdě jejich magii.“ pohlédla na Ailon a Niria přitom prohlédla. „Ty také,“ zamyšleně stáhla obočí, které bylo stejně rudé, jako její rubínové vlasy. „Vodní magie, ale ne zcela vodní. Zajímavé.“

„Když jsme u vodní magii, co Sahrové?“ Zeptala se Alia. Přešla rovnou k věci. Teď tady byla ona, kdo je musel vést.

„Mrtví,“ pokrčila rameny, jako by o nic nešlo.

„Mrtví?“ Zopakovala Alia.

„Zemřelo pár mágů, než jsem je porazila, ale povedlo se. Teď je jejich magie už mou.“

„Takže si také imysanka,“ konstatovala Alia. Nazvala je sestrami.

„Ano, ale jenom napůl.“

„Tak,“ Alia pohlédla na své společníky. „Když je vše v pořádku...“

„Nic není v pořádku,“ přerušila ji Asta. „Se Sahry jsem si poradila, ale je tady i jiná hrozba a ta je mnohem větší.“

„Přišli jsme ti pomoci v boji se Sahry,“ připomněla ji Alia a střelila pohledem na Teris. Už od začátku měla dojem, že tady něco nesedí. Že jim Teris a její společnice něco zamlčují.

„Omluvte mou služebnici,“ Asta se na ni shovívavě usmála. „Řídila se jenom mými pokyny. Ano, ovšemže jsme potřebovali pomoci v boji proti Sahrům. Nevěděla jsem, že je dovedu přemoci. Můj lid umíral, co jiné jsem měla udělat? Slyšela jsem o mocné Paní blesku. Vyslala jsem posly s prosbou o pomoc. Na mém lidu mi záleží. Nemohla jsem nečinně čekat a doufat, že jsem na ně dost silná. Co kdyby ne? Má pýcha, by je mohla stát životy.“

„Samozřejmě to chápu,“ Alia souhlasila. „Rozhodla jsi se moudře.“

Asta spokojeně kývla hlavou a pak se před nimi po záblesku magie objevili čtyři židle a kulatý stůl. „Prosím,“ Asta mávla rukou ke krystalovým židlím. „posad'te se. Dáte si něco k jídlu a pití? Měřili jste sem dlouhou cestu a aspoň se vám svěřím se

svým dalším problémem. Možná mi pomůžete, možná ne. Budu ale ráda, když si mě vyslechnete.“

Alia chvíli váhala a pak se posadila na židli s vysokým opěradlem a zjistila, že i když je ze tvrdého krystalu, byla docela pohodlná. Nirio se usadil po její pravici, Ailon přistoupila blíž, ale zůstala stát.

„Já bych si dala čaj,“ řekla Alia a čekala, kdo se přidá.

„Já také,“ ozval se Nirio.

„Děkuji, já zatím nic nebudu,“ uzavřela to Ailon.

Asta kývla na Teris, která odběhla k jednomu z nedalekých krystalových domů. Téměř celé město bylo rudé. Alia zauvažovala, jestli to vše vybuodovala Asta. Věděla, že i ledová magie má hodně různých barev a dominance jedné, byla podivná náhoda. Asta se naklonila ponad stůl a pohlédla na ně. Pramene zářivých vlasů ji teď padali na zrcadlově lesklý povrch stolu. Opět Niria prohlédla, jakoby tam ani nebyl, nebo ji vůbec nezajímal.

„Můj lid umíral už dlouho před Sahry. Dělán, co můžu, abych je ochránila, ale,“ jenom lehce naklonila hlavu na stranu „nejsem všemocná. Ta řeka, po které jste připluli, rozděluje tuhle zemi. Tady vládnu já. Za řekou,“ povytáhla obočí. „Démon.“

Naklonila se ještě blíž. „Démon, kterého jsem kdysi nazývala bratrem. Je zrůdou. Temným bohem,“ zabloudila očima ke zřícenině ve stínu mohutné jabloně. „Tady byl náš dům. Zde jsme se oba narodili. Jsme dvojčata,“ zakabonila se. „Naše matka byla imysanka. Otec byl čaroděj. Když bylo bratru šestnáct, oba je zabil.“

„Proč?“ Alia zalapala po dechu.

„Pro jejich magii. Chtěl být silnější. My oba můžeme převzít různé magie a přidat je k sobě. On i já, jsme v tomhle stejní. Nevím jací jsou ostatní poloviční imysané, ale tady jsme my dva jediní, co tohle dovedeme,“ upřela svůj pohled na Aliu, pak na Ailon.

„O takových imysanech jsem dosud neslyšela,“ odpověděla po pravdě Alia.

„Chápu,“ Asta pomalu přikývla. „Možná je to i dobře. Mého bratra to zcela pohltilo. Touhou po moci zešílel. Chtěla jsem ho zastavit, ale nebyla jsem dost silná. Zabil i mě,“ ohlédla se k vysoké jabloni. „Tam u té jabloně. Tam prolil mou krev a když se tak stalo, má duše, má magie, mé celé já, se spojilo s tímhle stromem. Asi za to vděčím své zemní magii. Spojila se s touhle jabloní a zachránila mě. Teď žiju v ní. Tohle tělo,“ odtáhla se od stolu a roztáhla ruce od sebe „je jenom zhmotněná magie. Mágové tomu říkají Loutka. Je to jenom něco, jako projekce mého mrtvého těla. Dýchám a mé srdce pořád bije, ale je to jenom iluze. Ani jedno už nemusím. Tohle tělo není živé. Ale naučila jsem se ho zdokonalit a něco i cítím,“ stáhla ruce opět k sobě a prošla si konečky prstů po druhé dlani. „Takže je to trochu více, než jenom loutka. Je to mé nové já. Problém ale je, že jsem vázána k tomuhle místu. K téhle jabloni. Natáhla jsem kořeny, jak to jenom šlo. Někde jsou tenké, jako pavoučí síť a můj strom pořád roste, ale dál, než za řeku, se nedostanu. Jsem zde uvězněna. To je taky důvod, proč jsem chtěla zrovna tebe. Jsi Lesní feej,“ významně si prohlédla Aliu. „Pokud jsou mé informace správné, tak byla i vaše bohyně Feeja, kdysi jenom jediným stromem. Teď je mnohem větší, než celá moje říše. Jak to dokázala?“

Alia nasucho polkla. Takže o tohle tady jde? Chce Asta dál růst a zvětšit svou moc? Teď jim právě přiznala, že její kořeny sahají až k řece. Znamenalo to, že je ucítila už tam? Že se tam mohla zhmotnit v tomhle těle z čisté magie? Místo toho je ale nechala dojít až sem. Proč? Proto, aby jim ukázala zříceninu jejího domova, strom, kterým teď byla?

„Feeja je jedinečná,“ začala Alia a dávala si pozor, jaké volí slova. Nechtěla dát na sobě znát zaváhání. „Kdysi byla jediným stromem. V růstu lesa ji pomáháme my, Lesní feejové. Ona je všude, je každým stromem v lese. Pak jsou tady Byrané,“ využila pauzy, kdy se k nim vrátila Teris s čajem. Nechtěla ji prozradit, že jednoho Byrana- Imysana už potkala. „oni také dovedou ovládnout celý les, ale jejich tělo je jenom jedno. Mají něco, jako srdce. Hlavní strom, nebo jinou rostlinu. Možná máš blíž k Byranům.“

„To je možné,“ připustila Asta a její výraz se nezměnil.

Alia si v duchu připomněla, že nemluví s mágem a ani feejem. Tohle byla zemní bohyně a její tvář ukazovala jenom to, co sama chtěla.

„Jsi jabloní. Povedlo si ti proměnit i další jablň?“ podpořila svou domněnku. Tématu o zrodu lesních feejů se chtěla vyhnout. Mohlo by to Astu dovést k tomu, aby své zemní mágy zkusila proměnit v něco jiného. Když zemní elementáři umřou v černém lese, Feeja se jich ujme a dá jim nový život. Kdyby to zkusila Asta, kdo ví, co by se z nich stalo a v jaké podobě by opět povstali. Možná by je oživit nedovedla, ale mohla by to zkoušet pořád dokola. „Co ti pomáhá v růstu? Tvá říše je hodně veliká.“

Asta se usmála a rudé světlo v jejich očích zaplálo jasněji. „Magie. Včera jsem pohltila novou a mocnou magii Sahra. Cítím, že jsem opět mocnější. Mohu dál růst, ale nevím jestli se dostanu za řeku.“

„Chápu,“ Alia se na ni usmála a snažila se nedat na sobě znát své zděšení. Ailon přestoupila z nohy na nohu a Alia zachytila její varovný pohled. Napadlo ji to samé. Tahle poloviční imysanka získává sílu z nové magie. Její blesk je jedinečnou, elementární magií. Pozvala ji sem, chtěla osobně právě ji. „Než se tak stane, zkusíme ti pomoci,“ řekla a sama poznala, jak se její hlas zachvěl. Asta se ani nehнула, pořád se na ni dívala s kamennou, neměnnou tváří. „Půjdem se tedy podívat za řeku a uvidíme, jestli narazíme na tvého bratra,“ chytla se vyvýšených opěrek a začala se zvedat ze židle.

„Čaj,“ Asta povytáhla obočí.

„Prosím?“ Alia se zarazila.

„Nedopili jste svůj čaj.“

„Ale jistě,“ Alia se natáhla po hrnku, no židle pod ní, jakoby se pohnula a její tělo obalili krystalové chapadla. Zmrzla, neschopna pohybu. Mohla hýbat jenom hlavou. Viděla, že Nirio dopadl stejně. Omotali ho krystalové chapadla a znehybněli ho. Jejím zorným polem proletěli modré krystaly a Asta se rozplynula v rudou, zářivou mlhu. Ozval se smích a zemní bohyně, se opět zhmotnila u stromu.

„Neporazíš mě, Imysanko. Tady jsem bohyní.“

„Má pravdu,“ uvědomila si Alia. Ailon proti ní neměla žádnou šanci. Její magie nebyla dost mocná, ani efektivní, vůči někomu, kdo se měnil v mlhu. Proti vzdušní magii se lépe hodil oheň. „Uteč, Ailon!“ zvolala. „Sežeň Demiona! Běž!“

Ailon zaváhala jenom krátce a pak se kolem ní vznesla hustá mlha. Zmizela a Alia si až pak uvědomila, že Demion ji pomoci nemůže. Tahle bohyně z něj vysávala život. Nemohl vkročit na tuhle půdu. Ale možná zachránila aspoň ji.

„Ať si jde,“ Asta mávla rukou a přišla blíž. „Ráda bych získala i její magii, ale tvá je mnohem vzácnější. Nikdy jsem nic podobné necítila,“ usedla si opět ke stolu a vzala si hrnek s čajem. Odpila si a chvíli mlčela a prohlížela si své zajatce. „Co mě prozradilo? Co tě varovalo, že lžu?“

„Ani nevím, kde začít,“ odpověděla upřímně Alia.

„Asi musím zapracovat na svém chování,“ Asta pokývala hlavou a spokojeně se usmála. „Jak jsem už řekla. Tady jsem bohyně. Tady věří všemu, co řeknu. Můžu tvrdit, že hvězdy, jsou diamanty v mé pokladnici a bude to pravda. Můžu tvrdit, že slunce je mým chotěm a vychází jenom kvůli mně. Ale na jednání s cizinci nejsem zvyklá.“

„Také jsi řekla, že nejsi všemocná,“ připomněla ji Alia a nenápadně se rozhlédla. Ailon utekla a Nirio se nemohl hnout. Několik desítek metrů od nich rostl strom. Byla to jablň, no působila obyčejně. To muselo stačit. Alia se soustředila a vyvolala kolem sebe bleskovou auru. Nabíla se magií, připravena bojovat. Krystalová židle se svými chapadly zapraskala a rozlétla se na drobné úlomky, které zasáhli i Astu.

Když se rozplynula, Alia viděla vše kolem zpomaleně. Pěstí udřela do židle, která věznila Niria a vzala ho kolem pasu, sotva byl uvolněn. Vyrazila s ním vpřed k jabloni. Věděla, že má jenom chvíli na to, aby využila moment překvapení. Když se ocitli pod stromem, Nirio překvapeně zamrkal.

„Štít!“ nařídila mu a na štěstí hned pochopil. Kolem stromu vytvořil bílou, krystalovou bariéru a Alia se vrhla ke stromu, který začala okamžitě měnit. Nesměla to uspěchat, tenhle malý strom, by to zabilo, ale věděla, že nemá moc času, než Asta prolomí jejich ochranní bariéru. Sama by možná unikla, ale nemohla zde nechat Niria. Asta by se na něm pomstila a nejspíš by mu nedopřála ani rychlou smrt. Štít zapraskal, když do něj narazili podivná, rudá chapadla. Tělo Asty se protáhlo a Alia poznala, že se proměnila na Sahra. Soustředila se. Levou rukou nabírala do sebe životní sílu jabloně a pravou mu ji vracela pozměněnou svou magií. Strom pomalu tmavl, ale pochybovala, že bude mít dostatek času. Štít se po dalším úderu roztránil, no Nirio vytvořil hned další.

Asta se proměnila do své lidské podoby a přiložila ruce na bariéru. „Tohle mě nezastaví. Je to směšné. Vylezte ven.“

Mluvit bylo dobré. Získali by tím čas. „Dobrá, ale pustíš mého společníka,“ navrhla Alia.

„O něj mi vůbec nejde,“ Asta stáhla své ruce a napřímila se. „Dávám ti slovo bohyně, že se mu nic nestane. Chci jenom tebe.“

„Chci mít jistotu, že své slovo dodržíš. Nevím, jestli ti můžu věřit.“ řekla a doufala, že Asta přes zamlženou bílou bariéru nevidí o co se pokouší.

„Mé slovo ti bude muset stačit. Jinak prolomím tuhle skořápku a oba budete litovat.“

„Co tvůj bratr?“ řekla místo toho.

„Co je s ním?“

„Je taková zrůda, jak jsi nám líčila, nebo to byla lež?“

„Karam,“ zasmála se. Takže tak se jmenoval. Alia doufala, že bude pokračovat, než strom promění. Ten by je pak mohl ochránit, než něco vymyslí. Nevěděla ale co dál. Jak se má dostat z říše šílené bohyně? „Je jako já,“ promluvila po chvíli. „Mohl by mít stejnou moc, jako mám já. Chci ho mít tady. Chci jeho magii, jeho životní sílu. Věřím, že budu pak mnohem mocnější. Je to blázen. Podívej na mě. Podívej, co vše dovedu. Porazila jsem prastaré bohy. Jsem mocnější, než oni. Budu nejmocnější bohyní na světě. Porostu dál a má síla bude nekonečná. Budu vládnout všemu a všem. Já budu všechno.“

„Zabil tvé rodiče on, nebo jsi to byla ty?“ ptala se, když se jí zdálo, že je nějak podezřele ticho.

„Byli slabí. Jejich oběť pomohla v zrodu něčeho mnohem důležitějšího. Nezabila jsem je. Objevovala jsem je pro můj zrod. To se od rodičů očekává. Mají se obětovat pro blaho svých dětí.“

Alia zalapala po dechu. Tahle bohyně musela být zničena. Na chvíli se nezmohla na slovo.

„Vidíš, říkám ti pravdu. Můžeš věřit mým slovům. Já slibuji, že to bude rychlé. Víím, že tě musím zabít. Jinak tvá magie bude vzdorovat a ne...“ odmlčela se a Alia věděla, že to už ví. Měnili se kořeny a magie v zemi. Musela už ucítit, že její zemní magie ustupuje nějaké nové.

„Co tam děláš!“ zařvala a Alia postřehla v jejím hlase vztek. Už bylo ale pozdě. Černý strom se zrodil a Alia roztáhla jeho korunu do husté kopuli, kterou spojila se zemí a kořeny v nich. Pohltila je temnota živého štítu a Alia klesla na zem.

„V pořádku,“ řekla Niriovi. Můžeš zrušit štít. Ztlumila svou magii a když zmizeli namodralé výboje blesků, všude byla už jenom černá tma. Slyšely nárazy o větve stromu a Alia věděla, že ať je to jakákoliv magie, tak strom je ochráněn. Přiložila dlaň na bariéru a soustředila se. Ucítla, že kolem stromu je už více mágů a pokoušejí se dostat dovnitř.

„Jsme v bezpečí?“ zeptal se tiše Nirio. Na jeho hlase poznala, že má strach.

„Jsme v bezpečí, ale i v pasti. Můžu větve stromu použít, jako zbraň, ale zabili by jenom vesničany. Sami se odsud nedostaneme.“

„Ty by jsi mohla,“ zazněl jeho hlas v temnotě.

„Něco vymyslíme,“ řekla, ale žádné východisko neviděla.

Zerf byla ohromena. Anissia vše rychle pochopila a svou magickou loutku vytvořila hned na poprvé. Navedla ji přes řeku, ale ke druhému břehu se už nedostala. Tam s ní ztratila spojení a bytost z magie, se rozplynula. I tak to byl ale veliký a nečekaný úspěch. Sama by to nezvládla na první pokus zdaleka tak dobře.

Nedivila se, že se ji bohové ohně chtěli zbavit a byla ráda, že se jejich cesty nezkřížili už dřív. Věděla o ni a věděla, že je nebezpečná, ale neměla ponětí, co za síla se skrývá v téhle drobné imysance. Pomohla uvolnit její magii. Časem by k tomu stejně došlo. Teď se Anissia mohla postavit kterémukoliv z bohů. Zerf opět v duchu děkovala za to, že stojí na stejné straně.

„Vedla sis dobře,“ pochválila ji. Anissia nevypadala vůbec spokojeně, ale usmála se na ni a krátce kývla.

„Je to, jakoby se ty nitky, to spojení s mým druhým tělem natahovali a pak praskli. Nevím, jak daleko dosáhnu.“

„Ta mlha to dělá těžším. Je snazší udržet spojení, když na svou loutku vidíš. Jsi velmi nadaná.“ Zerf se ohlédla. Karam je tiše a zaujatě pozoroval. Zamyšleně si Anissiu prohlížel. Byl sice čaroděj, ale byl dost neobvyklý a také i dost mocný. Možná by také zvládl tenhle druh pokročilé magie. Jeho pohled se přesunul někam za ni a obočí mu vylítlo vzhůru.

„Zajímavé,“ hlesl a podešel blíže.

S Anissii se ohlédli. Mlhu na protějším břehu prořízl rychlý sled rudých záblesků. Zdálo se, že se tam něco rychle pohybovalo. Pak jeden z rudých záblesků narazil o zmodralý a ozval se tříštivý zvuk praskajícího krystalu. Zerf to poznala. Ta rudá magie se potkala s magií ledu.

„Někdo tam bojuje?“ Zeptala se.

„Ano,“ souhlasil Karam a neklidně si přestoupil. Vypadal napjatě, jakoby sváděl nějaký vnitřní boj. „Ta magie tam nemá co dělat. Kdokoliv, koho pronásleduje má sestra, je teoreticky náš spojenec. Je podivné, že uniká,“ ukázal rukou na další barevné záblesky o kousek dál.

„V tom případě musíme něco udělat,“ odvětila Anissia.

„To rozhodně,“ souhlasil Karam a na čele se mu v zamyšlení prohloubili vrásky. „Ale jestli má sestra už porazila někoho z vodních bohů, tak je pro mě příliš mocná. Jestli se ji teď postavím a získá i mou magii,“ zavrtěl hlavou a bezradně rozhodil rukama. Tak to byl ten jeho vnitřní konflikt, hádala Zerf.

„Zůstaň na tomhle břehu,“ odpověděla mu Anissia a bez dalších slov vyrazila vpřed.

Zerf se rozplynula a pustila se za ní. Proplachtila ponad řeku a spolu zamířili přímo ke dalším rudo modrým zábleskům. Rychle se blížili a bylo už i slyšet zvuky magie a hlasy. Pronásledovatelů bylo několik, prchajících zatím neviděli a bylo možné, že byl jenom jeden. Anissia ani Zerf, si je nevšimli a rychle se hnali vpřed, aby zjistili koho to vlastně honí. Jedna čarodějka vyjekla, když kolem ní proletěli a vyslala k nim proud narudlého paprsku.

Další dva muži je obě ignorovali a soustředili se jenom na svůj cíl, po kterém neustále páli směrnicí různých útoků. Paprsky, rudé i šedé koule magie mizely v mlze, ve které Zerf zahlédla nějakou dívku. Běžela a naslepo za sebou vytvářela krystalové bariéry magie. Její náskok se pomalu zkracoval a když se dívka ohlédla, Zerf uviděla její veliké, vytřeštěné oči. Modré, svítící oči imysana. Postřehla, jak Anissia prudce zrychlila a dosedla na zem přímo za nejbližším z jejich pronásledovatelů. Rozmáchla se rukama a ze země za ní vyrašila vysoká zeď z černého ohně. Protáhla se o desítky metrů v obou směrech a odřízla cestu čarodějům, který se teď soustředili na Anissiu. Ta se výhruzně napřímila ve své ohnivě podobě, připravena čelit komukoliv a čemukoliv.

„Leť dál,“ zavolala na Zerf, která se u ní přistavila. „Dostaň ji do bezpečí.“

Zerf zaváhala jenom krátce a poslechla. Na Anissiu se vzneslo několik magických útoků, které neškodně narazili do jejího planoucího těla. Zahlédla ještě, jak z jejich rukou vylítlo několik ohnivých koulí a smetlo na zem čtyři mágy. Odrazila se magií a prolétla ponad vysokou, ohnivou zeď. Anissia si s nimi poradí, to věděla a vydala se směrem, kterým zmizela imysanka.

Když si už myslela, že ji nadobro ztratila, v dálce ji upoutal slabý, modrý záblesk. Když dorazila na místo, upřeli se na ni dva páry svítících očí.

„Proč jsi to...“ s dívkou právě mluvil imysan, který se zarazil uprostřed věty. Zmateně zamrkal a Zerf ho okamžitě poznala. Demion shlédl na čarodějkou, která ležela omráčená, nebo mrtvá na zemi kousek od nich. To byl ten modrý záblesk? Ta imysanka na ni zaútočila? Zerf si ji prohlédla pozorněji a konečně ji poznala. Nezdálo se, že by měl Demion z toho radost. Ailon s ledově modrými svítícími oči lapala po dechu a trhaně zavrtěla hlavou. Zvedla ruku, aby počkal. Nejspíš, než popadne dech. Imysané ji děsili už o něco méně, no zář v jejích očích pořád spalovala její nitro.

„Zerfe?“ překvapeně povytáhl obočí. „Co tady děláš?“ Než stihla odpovědět, trhl pohledem zpátky k Ailon. „Kde jsou ostatní? Kde je Alia?“

„Zaútočili na nás,“ řekla Ailon jedním dechem a mávla rukou za sebe.

Demion vytřeštil oči a pohlédl někam za ní. Obočí se mu v zlosti stáhlo a během mrknutí jeho tělo vzplálo býlím plamenem. Zerf polekaně couvla. To světlo bylo příliš jasné a bolestivé. Vyjekla a trhnutím ustoupila, právě, když na zem dosedl černý stín. Okamžitě se do sebe pustili. Dívka z černého ohně a muž z bílého. Jakoby se potkala den a noc. Světlo a temnota jedné magie z opačných konců. Útoky byli tak silné, až to ji i tu Ailon smetlo na zem. Bílé i černé proudy ohně do sebe naráželi jako v divoké, ohlušující bouři. Pohybovali se, jako blesky. Objevovali se a mizeli takovou rychlostí, že je nedovedla sledovat.

Zerf šokovaně strnula, ohromena tím, co se právě dělo. Vyměnili si několik zběsilých útoků a pak se střetli tváří v tvář. Zjevně oběma došlo, že si magií vzájemně neublíží. Anissia nakopla Demiona do břicha tak prudce, až vylítl do vzduchu.

„Ne!“ zvolala, když překonala počáteční šok, no přes zvuky boje ji ani jeden z nich neslyšel. Demion letěl vzduchem, ale z rukou mu vylítli provazy bílé magie a šlehli po Anissii, kolem které se omotali, jako rostlinné výhonky. Trhnutím ho zbrzdili a když dopadl na zem, prudce si Anissiu přitáhl k sobě a napřáhl se sevřenou pěstí. Zerf už neváhala. Vyrazila a zhmotnila se přímo mezi nimi. „Dost!“ zvolala opět.

Demion strnul, uprostřed úderu, ale provazy magie silou setrvačnosti mrštili Anissiu do ní a obě pak vrazili do Demiona a všichni tři skončili na zemi.

„Demione, Anissio!“ zvolala Zerf, než se stihli zvednout a opět se do sebe pustit. Anissia se právě napřímila z podřepu a zvedala ruce v kterých se zhmotňovali dvě ohnivé koule, ale zamrzla v pohybu. Demion ještě ležel na zemi, ale také se přestal hýbat. Anissia byla první, kdo zrušila svou magickou auru.

„Demione?“ zeptala se opatrně.

Ohnivý imysan kývl a jeho plameny pohasli. „Co tady děláš?“ Zeptala se Anissia a pohlédla na Ailon, která se namáhavě zvedala se země. Povytáhla jedno obočí a pozorněji se rozhlédla kolem sebe. „Kde je má dcera?“

Demionovi črty ztuhli a střelil pohledem k imysance. „Ailon, kde je má žena?“ prudce vstal a podešel k ní blíž.

Zerf a také pohlédla na imysanku. Ta dlouze vydechla a zavrtěla hlavou. „Tam,“ ohlédla se za sebe. „U té věži. Chce její magii. Chce Aliu zabít.“

„Kdo?“ zvolala Anissia a popadla Ailon za ramena.

„Asta,“ Ailon ukázala prstem do husté mlhy. „Je tam rudá, krystalová věž. Drží ji u ni.“

Anissia ji pustila a pár kroků odstoupila, přičemž nevěřícně zavrtěla hlavou. Vzhlédla a obalila ji magie černého ohně. Odrazila se od země a vylétla výš. Pak vystřelila vpřed, až se mlha rozvířila a už ji nebylo.

„Jdu taky!“ zvolala Ailon a rozběhla se do mlhy. Zerf se pohnula spolu s Demionem, který bolestně zakvílel a prudce se po pár krocích zastavil. Ohlédla se a uviděla jeho zmučený pohled. Vydal pak zvuk, který se nápadně pronášel zvířecímu zavrčení.

„Co se děje?“ zeptala se i když šel z něj strach.

„Ta země,“ zabodl prstem před sebe „pohlcuje moji životní sílu.“

„Ach,“ hlesla a nevěděla, co dál na to říct. To znamenalo, že jim nemohl nijak pomoci. „Asta je kromě jiného také bohyní země.“

Demion krátce kývl. „To, co mi dodává sílu, mě teď zabíjí. Život, by mi neměl ubližovat.“ Zatvářil se znechuceně. „Mělo by to být obráceně! Měl bych ze země čerpat sílu,“ oči se mu jakoby projasnily a pohlédl na ni. „Něco zkusím a když se to nepovede, musíš mě dostat zpátky. Pomůžeš mi?“

„Jak?“

„Když se zhroutím, musíš mě odnést sem, nebo dál od tohoto místa.“

„Co chceš dělat?“ Zerf se polekala. Kdyby se mu něco stalo, komu by to pak Anissia, nebo Alia dávali za vinu?

Než stihla něco namítnout, Demion opět vzplál a udělal krok vpřed. Země pod jeho nohou zasyčela a jakoby shořela. Tráva zčernala a proměnila se v prach. Neshořela, ale vyschla. Demion udělal další krok a vše se opakovalo. Vše několik kroků kolem něj zčernalo, jak do sebe pohltit životní sílu téhle země. Tuhle schopnost Feejů znala. Zdálo se, že pohlcuje její životní sílu rychleji, než se stihla bránit. Kdyby jenom kráčel dál, země by ho asi zabila. On z ní ale každým dalším krokem rval její magii a uzdravoval se. Zabíjel zem pod svýma nohama a ta mu pak už nemohla ublížit. Demion dlouze vydechl a pohlédl na Zerf. „Myslím, že můžu i běžet. Povedeš mě?“

Z času na čas se Zerf vymrštila do vzduchu, nad mlhu, aby zkontrolovala jejich směr. Blížili se k věži, o které mluvila Ailon. Demion soustředně klusal vpřed a tak ho zatím nechtěla rušit a vyptávat se, kde se zde vzali. Svět kolem nich okusovala hustá mlha a vše kolem bylo jakoby nejasné a rozmazané. Líbilo se jí to. Slunce se země nedotklo a mohla se zde volně pohybovat i za dne. Ve vzduchu i v zemi cítila magii. Byla podobná té v černém lese, no byla jakoby chladnější, možná až zlověstná. To si možná jenom namlouvala, protože magii její Feeji se nemohlo nic rovnat. Srdce jí zaplesalo, když si vybavila její temné oči, tak podobné jejím. Ještě donedávna by ji na ničem z tohohle nezáleželo.

Tenhle kus světa by mohl klidně shořet a s ním všichni, co tady žili. Klidně by se mohl propadnout do hlubin moří a bylo by jí to jedno. Teď už ale ne. Záleželo jí na jejich nových přátelích. Dokonce i na té neznámé imysance Ailon. Feeja měla imysany v oblibě. Na rozdíl od většiny prastarých bohů, je nechtěla vyhubit. Ona byla láskou. Pravou bohyní života. Zerf si uvědomovala, že všechny změny, kterými prošla, souviseli s Feejou a láskou k ní. Věděla, že tohle láska dělá. Může změnit k lepšímu, ale i k horšímu. Byla teď lepší?

Z úvah ji vytrhla slabá záře rudého stínu. V mlze se zjevila postava a bez varování na ně vypálila paprsek růžového světla. Prořízl jí a i když byla v nehmotné formě, nesnesitelně to zabořilo. Když se paprsek přesunul na Demiona, jeho tělo ho neškodně vstřebalo. Bylo to magie světla?

„Dost!“ zvolala a z mlhy se vynořila dívka s rudě svítícíma očima. „Jak se opovažuješ ničit mou zemi? Co jsi to provedl?“ Sjela Demiona pohledem a zadívala se k jeho nohám. Obočí se jí stáhlo a její hezká tvář se zkroutila odporem.

Než stihl Demion odpovědět, zasypala ho salvou narudlých krystalů. Zerf na ni zaútočila. Vzdušné čepele jí zasáhli a dívka se rozplynula v nehmotný přízrak. Ohlédla se na Demiona. Úlevou vydechla. Jistě ho zasáhla, no vypadal zcela nezraněn. To jeho ohnivé tělo pohltilo i magii krystalů. Máchl rukou a kolem přízraku z rudé magie, se vytvořila bílá koule magie. Ohnivá kupole, ji polapila a zastavila. Koule se smrštila a zmizela. V rudém záblesku, se ale dívka zhmotnila opět a podle výrazu, nebyla vůbec potěšena z toho, jak dopadlo její počínání. K její úlevě, ale i zděšení, se zaměřila na Demiona.

Napodobila jeho techniku a uvěznila ho v matně průhledné kouli. Roztříštila se tak prudce, až její úlomky provrtali i Zerf a musela se přesunout trochu dál. Chtěla pomoci a tak opět zaútočila. Pochopila, že tohle je jenom loutka a že dokud má Karamova sestra dostatek magie, tak ji nikdy nezničí. Musejí najít její skutečné tělo. Dívka se rozplynula a vyslala k Zerf několik paprsků světla. Uhnula, ale kolem ní, se vytvořila krystalová kupole. V duchu zaklela. Koule zablikala a rozjasnila se. Bolest v nehmotné podobě necítila nikdy tak intenzivně. Světlo bylo všude. Než jí zcela ochromila a uvrhla do bezvědomí, zaslechla zvuk tříštění a bolest se ztlumila. Vystřídala ji jiná. Mírnější, no pořád dost intenzivní. Světlo kolem ní bylo teď bílé. Obalila se štítem magie, no úleva byla jenom nepatrná. Mohla se ale rozhlédnout a dokonce i myslet. Už její mysl nerval na kusy trýznivá bolest. Kousek od ní stál Demion a obklopovala je bariéra bílého ohně. Zachránil ji, no jeho jasné plameny byli jenom o něco snesitelnější, než to růžové světlo.

„Asi to není o moc lepší?“ hádal a bariéru roztáhl trochu dál. Nepomohlo to. Tenhle bílý oheň svítil skoro stejně tak jasně, jako magie světla. „Zaměstnám ji. Uteč a najdi Aliu.“

„Můžu ti pomoci,“ řekla a překvapil ji bolestivý zvuk jejího hlasu. Věděla, že tohle dlouho nevydrží. Neustále se regenerovala a nemohla se zhmotnit, dokud byla vystavena tak jasné magii. To ji rychle ubíralo sílu.

„Už jsi pomohla. Budu držet směr a půjdu dál.“

Krátce to zvažovala a chtěla kývnout, no byla jenom beztvářý, černý mrak. Bolest ji ztěžovala myšlení. „Dobrá. Nebojuj s ní. Je to jenom loutka. Chce tě zdržet. Dostaň se k té věži co nejrychleji.“

Demion kývl a ohnivá zeď se rozplynula. Zerf vyrazila do mlhy a uháněla vpřed.

Kapitola 36

Teď postupovala mnohem rychleji. Litovala, že tam musela Demiona nechat samotného, ale boj s touhle loutkou, je beztak už příliš zdržel. Porazit ji ale stejně nemohli. Ne dokud měla dostatek magie a tu čerpala ze země kolem. Na Zerf útočili teď i mágové s čaroději. Když prolétla vesnicí, nebo malým městem, tak se na ni vrhli ze všech stran. Nezdržovala se zbytečným bojem. Boj s obyvateli byl stejně zbytečný, dokud neporazili jejich královnu. Nechtěla jim ubližovat. Jejím cílem byla věž a Alia.

Magické útoky neškodně procházeli jejím nehmotným tělem a jenom pár z nich vnímala jako bolestivé. U věže bojovala Anissia s rudovlasou čarodějkou. I tohle musela být jenom loutka. Asta, nebo její skutečné tělo muselo být někde u věži. Pak

Zerf zahlídla Aliu, jak spolu s bělovlasým, ledovým mágem bojují proti dívce v rudých šatech. Takže Asta tady měla tři své zhmotnění. To znamenalo, že magie měla více, než dostatek. K tomu se do boje zapletli i vesničané. Toho ledového mága zasáhla jedna čarodějka do zad modrou koulí magie a poslala ho tím k zemi. Aliu ochránila její aura z blesků, ale útoky čarodějů, ji přinejmenším rozptylovali. Bojištěm se prohnala ledová vánice a smetla desítky čarodějů na zem. Vzduch zakvílel a kolem Zerf se prohnal modrý vír krystalů. Vtahoval do sebe zbylé bojovníky a pak je házel daleko od sebe.

Uprostřed několik metrů vysokého víru zahlédla ženskou siluetu. To musela být Ailon. Oči ji zářily a proud magie, co kolem sebe vytvořila také problikával, jakoby v něm byla bouře. Zerf smetla několik čarodějů, co se pokoušeli vstát. Stačili jí k tomu krátké proudy magie. Nepoužila techniku vzdušných čepelí. Nechtěla je zabít. Zdálo se, že Anissia vyhrává, no její soupeřka se po každém smrtícím útoku rozplynula a pak opět zhmotnila.

Pak to konečně uviděla. Velikou jabloň. Vyrasila k ní a zasypala ji těma nejsilnějšíma útoky. Čepele se zařízli hluboko do kmenu, no rozevřené brázdy, se okamžitě zacelili. Kolem ní prosvístěli bílé, ohnivé paprsky a zasáhli strom takovou silou, až ji to o kousek odhodilo. Ohlédla se. Demion vypálil jednou rukou na strom a druhou zasáhl loutku, která bojovala s Alií.

Když se podívala na strom, byl nezraněn. Viděla to ale jasně. Jeho útok provrtal kmen. Černý kruh mrtvé země pod jeho nohama prudce narostl a Zerf uslyšela zakvílení. Zvedla zrak za zvukem. Na obleze se vznášela Anissia a právě se u ní rozplynula rudá postava. Vybledla a zmizela. Bylo by to možné? Přišla Asta uzdravením stromu, svého skutečného těla o část magie, kterou oživila tuhle loutku? Dívala se, jestli se na obloze neobjeví další. Ne, nebyl čas to dále zkoumat.

Zaútočila opět na strom a zároveň smetla čaroděje, co přispěchali své paní na pomoc. Jabloň zasáhli bílé plameny. Pak černé a k tomu se přidali i modré a bílé krystaly. Už neviděla žádnou rudovlasou dívku v rudých šatech. Jabloň zazářila a obalil ji purpurový štít. Všichni teď útočili na strom a Zerf to využila a zvedla kolem nich vzdušní bariéru. Viděla, jak se ze země zvedá rudá záře a z ní se tvoří postava. Rozplynula se, když se k ní přiblížil Demion. Černá země ji pohltila.

Zkusila to dál od něj a tvořící se postavu provrtali modré krystaly. Zerf viděla, jak se Demion pohnul a kráčí kolem stromu. Černý pás mrtvé země, ho následoval, jako závoj smrti a odřezával strom od živé země. Když se vytvořil půlkruh, purpurová bariéra zablikala a pohasla. Štít kolem stromu zmizel. Jabloň se otřásla a během mrknutí její větve vystřelili vpřed.

Proud černého ohně, který se zvedl, jako zeď, je však ochránil. Všichni pak zaútočili. Dřevo sténalo, větve praskali a padali a po ničivém útoku, se objevil jenom holý, rozpůlený kmen. Chvilí se nedělo nic. Pak se popadané větve a úlomky kmene, jakoby rozlili a rychle vtekli zpět na své původní místo. Pak dřevo opět ztuhlo a jabloň se výsměšně otřásla. Vše bylo na svém původním místě, jakoby se ani nic nestalo.

U kmene se po záblesku objevila jedna z loutek a probodávala je rudě žhnoucímá očima. „To byl dobrý pokus,“ prohodila bezbarvým hlasem. Asta se na ně dívala a čekala. Na co?

„Jak?“ zeptala se tiše Ailon. „Strom jsme zničili.“

„Jenom tu část, co je nad zemí,“ odpověděla jí Anissia.

„Přišla o dost magie,“ podotkla Zerf. „Nesmíme ji dovolit, aby si ji obnovila. Jinak to nikdy neskončí. Můžeme ji zranit.“

„A pak?“ Ailon bezradně pokrčila rameny. „Můžeme ji oslabit, ale zabít ji nebude lehké. Její kořeny mohou vést příliš hluboko.“ podívala se k jejich nohám, na zčernalou zem. „Tak dobrá. Asi mám nápad,“ významně se podívala na Demiona.

Ano, on mohl výrazně zpomalit její regeneraci. Pod jejími útoky, by se pak uzdravovala mnohem hůř.

„Jdeme!“ zvolala Anissia a vypálila na strom salvu černých ohnivých koulí.

Všichni se přidali a i Zerf zasypala strom krupobitím vzdušných čepelí. Rudá loutka se rozplynula a jabloň po nich vystřelila své větve, které se změnili na dlouhé oštěpy. Demion s Alií se probojovali až je kmenu z kterého opět zbyl jenom rozeklaný pahýl a zem začala černat. Tráva u Aliiných nohou žloutla a Zerf si připomněla, že i ona dovede pohlcovat zemní magii. Oba ji oslabovali a současně útočili na zbytek kmene ohněm a blesky.

Pak uviděla Ailon, jak se vrhla vpřed a objala kmen. Oči se jí rozsvítili tak jasně, až musela Zerf ustoupit o něco dál. Ailon se třásla a zajíkala, jak lapala po dechu. Jakoby ji ten kmen rval na kusy. Alia se po ni natáhla.

„Ne!“ zvolala Ailon. „Nedotýkejte se mě!“ Její ledově bílé tělo se rozzářilo a Zerf se stáhla do ochranné vzdušné aury. Světlo dále sílilo a tak se stáhla ještě dál. Pak se ozvala rána, jakoby udeřil blesk a jí to vymrštilo ryč.

Byla omráčena. Překvapilo ji, že je ve své hmotné podobě. Ten ohromný výboj magie, ji ochromil a pořád vibroval v jejích kostech, které se bolestivě chvěli. Svaly ji pálili na místech, kde o nich ani dosud nevěděla. Rozestřené vidění a otupělí sluch pomalu ustupovali. Celá se chvěla. Bála se pohnout, protože tělo měla, jako v plamenech.

„Můžeš vstát?“ otočila se za hlasem, který jakoby vycházel z veliké dálky. Skláněla se nad ní Alia.

Zerf se nadechla a rozplynula. Zhmotnila se už ve stoji. Bolest pominula, ale přišla i o zbytky magie a tak se musela hned vrátit do své hmotné formy. Rozhlédla se. U Alii stál Demion. Kousek dál uviděla Anissiu s ledovým mágem. Byla už bez své ohnivé aury. Boj skončil?

„Co se stalo?“ zeptala se Zerf cizím, zastřeným hlasem. Zapotácěla se a Alia ji vzala kolem ramene, aby ji podepřela.

„Magie téhle země, se změnila. Pojď,“ řekla jí Alia a vedla ji k Anissii.

Zerf se ohlédla, ale věž nikde neviděla. Ani jabloň. „Kde to jsme?“ oči ji zabloudili k nedaleké zřícenině domu. Tu poznala. V mlze zahlédla několik čarodějů. Muži i ženy se rozhlíželi kolem a vypadali stejně zmateně, jak se ona cítila. Nohy ji

neposlouchali. Takhle slabá se ještě nikdy necítila. Chtěla si lehnout a spát. Chtěla být doma u Feeji. Schoulit se v jejím objetí a nechat se hladit a líbat, než by usnula. Domov. Kdy se černý les stal jejím domovem?

Když se přiblížili, uviděla, jak ledový mág klesl na kolena a jeho ramena se otřásla. Jak se ji zostril sluch zaslechla jeho pláč. Brečel a prsty zarýval do země pod velikou jabloní.

„Co se to stalo?“ Zerf zopakovala svou otázku.

„Já...“ Alia se zamyslela a zavrtěla hlavou. „Sama přesně nevím. Bojovali jsme. Všichni společně. Cítila jsem, jak Asta slábne. Zraňovali jsme ji, odebírali ji sílu, magii a pak,“ nepatrně pokrčila rameny. „Ailon se na ni vrhla. Ta imysanka.“ tázavě pohlédla na Zerf. Když kývla, že ví o kom mluví, Alia pokračovala. „Vrhla se na kmen. Obejmula ho rukama a pak nás smetla vlna uvolněné magie. Asta je pryč. A zmizela i Ailon. Byla k ni nejbliž.“

„Takže ji ta magie zabila? Rozmetala ji, nebo rovnou vypařila?“ Zerf naprázdno polkla.

Alia neodpověděla hned. Soucitně zhlédla na ledového mága, co tiše brečel a něco si nesrozumitelně šeptal. Znělo to jako modlitba, tichá prosba větru, aby se jeho slova donesli tam, kde teď spočívá jeho milovaná. Ano, nepochybně ji miloval. „Ani jedna zde už není,“ řekla Alia tiše. Možná, aby ji nikdo neslyšel. „Necítím magii ani jedné z nich.“

Kapitola 37

Takže tohle byla smrt? Nevěděla co čekat, no tohle jistě ne. Slyšela lidi i mágy, co se jim povedlo smrt obelstít, jak se jim život zrychleně promítl, než se vrátili zpátky. Tohle bylo vše jiné, než zrychlené. Její myšlenky byli pomalé, jakoby se tahali, plazili v hustém bahně. Rozvláčné a tak nějak řídké. Trhali se jako mlha rozvířená větrem.

Temnota, ticho a chlad, který neměl nic společné s teplotou. Prostor kolem ní, se zdál být nekonečný a tak dusivě hustý, že bránil jejím myšlenkám v proudění. Smrt tedy byla pomalá, tíživá, ale na štěstí i bezbolestná. Tělo neměla, necítila ho. Ten prostor kolem neviděla, jenom ho vnímala a čekala, až její myšlenky pohltní a z ní nezbyde nic. Tam to vše směřovalo. Tvář jejího muže, jiskřící oči její dcery, mizeli za závojem zapomnění.

Ještě si vzpomínala na boj. Ano bojovala, jen si už nebyla jistá, jak to dopadlo. Bylo to ale důležité. Teď se to vytrácelo, jako se vytrácela i ona sama. Ailon bylo její jméno. Opakovala si ho v duchu a snažila se ho pamatovat a udržet, protože věděla,

že když zapomene i na sebe, tak už víc nebude. Pak už z ní nezbyde nic. Zmizí, jako stopy v písku na břehu, když se moře nadechne. Zůstane po ní něco? Zůstane v něčích vzpomínkách? V mysli se jí vynořila tvář. Nebyl to Baralius, její choť. Ty bílé, ledové oči patřili jinému muži. Ale pohled byl známý, protkaný city. Láskou? To slovo ji zahřálo a něco, jakoby se v jejím vědomí slabě pohnulo.

Šepot. Tichý a vzdálený opakoval slova. Zaposlouchala se, celým svým Já, která z ni ještě zbylo. Byl to jediný zvuk v téhle nicotné temnotě, a tak se ho chytila, jako se topící chytá záchranného lana. Nerozuměla, ale zopakovala a poznala, že je to její jméno. Ale vyslovoval ho někdo jiný. Někdo, kdo byl hodně daleko, hodně hluboko, pod bahnem, co drtilo její myšlenky.

Natáhla se, za tím hlasem a v temnotě, se objevila mlha. Slabá, namodralá a téměř neviditelná, ale byla tam. Byla, jako proud vody a když se ním vydala dál, její myšlenky se vyjasňovaly, stejně tak, jako se i ta mlha stávala jasnější. Plula, nebo letěla. Pohybovala se vpřed a postupně se prostor kolem ní rozjasnil. Proud tyhle zvláštní mlhy byli najednou všude a Ailon už měla pro ni jméno. Byla to magie. Modré světlo magie. Pak ji to už táhlo samo. Proud ji stáhl do něčeho, co vypadalo, jako strom. Jabloň, napadlo ji.

To ji ale nadávalo smysl. Co by dělala jabloň v tomhle temném světě? Nechala se unášet, protože věděla, že stejně nemá sílu vzdorovat. Pak temnota zmizela a prostor zalilo světlo a barvy. Zpočátku nechápala, co vidí, ale skutečně viděla. Jinak, než se jí zdálo povědomé, no byla zde, byla ve světě živých.

Nirio, vzpomněla si a zhlédla na postavu, krčící se u svých nohou. Nohou? Kde měla nohy? Kde měla tělo? Zalapala by po dechu, no ani ten tam nebyl. Ani srdce, ani nic, co by patřilo k živému tělu. A předci byla tady a slyšela jeho pláč. Pak ji to došlo. Vzpomněla si. Asta. Bojovali proti ní. Oslabili ji a když se tak stalo, využila příležitost. Byla zraněná a slabá dost na to, aby pohltila její magii. Převzala ji a stala se...čím? Zemní bohyně? Byla stromem. Byla teď jako Feeja, nebo Verion? Byla jabloň. Ano správně.

Viděla, jak se její spolubojovníci krčí ve stínu stromu, kterým se stala. Chtěla na ně zavolat, jen nevěděla jak. Její vědomí bylo tady, ale sahalo i mnohem dál. Cítila, jak se rozpíná všude kolem.

Žila, ale stala se něčím jiným. Asta dovedla vytvořit tělo, loutku, co vypadala, jako živá. A dovedla jich vytvořit hned několik současně. Musela to taky umět. Některé techniky a formy magie vyžadují čas a cvik. Viděla, jak Niria zvedá na nohy Demion a jak všichni pomalu odchází. Řvala na ně, no vše, co bylo slyšet, byl jenom šum listů ve vánku. Nechtěla, aby odešli. Zmocnil se ji strach. Připadala si, jako ve vězení. Uvězněná ve svém podivném těle. Živá a přítomná, no neschopna dát o sobě znát. Sledovala, jak odchází a snažila se na sebe jakkoliv upozornit.

Něco ji takhle bezmocnost připomněla. Jednou se už takhle cítila. Vyplula ji v mysli vzpomínka. Byla z dávných dob a už ani nevěděla, kolik století v ní byla pohřbena. Věděla, že v té době vládli světu bohové ohně. Jaký byl rok, neměla ponětí, ani jak se jmenovala vesnice, ve které se tehdy usadila. Měla jenom vágní pocit, že to bylo někde na západě.

Šlo o nějakou dívku. I její tvář pohřbil nános času. Ale vzpomínala si, že dívka měla rezavé, ba až měděné lasy. Pamatovala si, jak se krásně na slunci leskli. Možná právě díky nim, si ji všimli tři bohové ohně. Jenom tou zapomenutou vesnicí procházeli, a dívka jim padla do oka. Chtěli si ji vzít. Stejně, jako si v té době brali cokoli, co se jim zamlulo.

Zastala se ji. I na tu dávnou dobu, byla dívka ještě dítě a o jejich pozornost rozhodně nestála. Ailon jim něco řekla. S pokorou a úctou, jak měla ve zvyku, aby byla nenápadná, no stejně se rozzlobili. Kým se je snažila uchlácholit, že v nedalekém městě je dívek dost a mnohem hezčích, zrzka zmizela.

Pak ji surově zmlátili. Nebránila se. Údery, kopance i útoky magií, vše snášela, jak se na poddaného patřilo. I na tu bolest si na štěstí vzpomínala jenom matně. Nakonec ji nechali být, když ztratila vědomí. Možná si mysleli, že dostala, co si zasloužila a zemřela. A skutečně byla na pokraji smrti. Zřídili ji tak, jak ještě nikdo předtím, ani potom.

Několik dní, se pohybovala mezi horečkou, blouzněním, vědomím a nevědomím. Její tělo někdy hořelo, někdy ho vůbec necítila. Kdyby ta dívka s měděnými vlasy nedovedla zemního elementáře, zajisté by tehdy zemřela.

To byl ten pocit, když ji léčil. Její tělo, se uzdravovalo, no jakoby tam současně ani nebylo. Necítila ho, no nebyla schopna se hnout. Bylo to, jakoby její mysl obývala kamennou sochu a ne měkké, živé tělo. Děsivé vězení. Stejně, v jakém byla právě teď. Pociťovala stejnou bezmocnost a beznaděj.

Sledovala, jak odcházejí její přátelé a nezmohla nic. Vnímala, že všude kolem jsou i mágové a čarodějové a taky cítila, jak se několik domů rozplývá v magii a ta magie, se stává její součástí. Byla propojena se vším kolem. Její vědomí protékalo touhle zemí.

Své tělo ztratila. Byl nesmysl hledat ho. Byl nesmysl pokoušet se pohnout prsty, když nebyli kosti, ani svaly, co by je ovládali. Nemusela napodobit vše. Nevěděla ani jak. Zatím by ji stačila jakákoliv prázdná loutka. Dutá, bez orgánů. Šla na to příliš složitě. Tahle magie byla její. Podřad'ovala se její vůli. Musela tedy poslechnout. Zkusila to. Soustředila se na nedaleký dvoupatrový domek z krystalu. Vytvořila ho Asta a teď se právě rozplýval. Její magie byla prolomena. Uchopila mysl jeho tvar, strukturu a známou magii ledu. Rozklad se zastavil a proces obrátila. Zpevnila zdi, okna i střechu. Něco z nábytku, ji uniklo a nadobro zmizelo, ale dům byl zpátky. Teď byl ale modrý.

V duchu zajásala nad svým malým úspěchem a rychle zkusila něco dalšího. Cítila, že se blíží na kraj svého dosahu. Brzo její přátelé opustí její zemi. Uchopila proud magie a vynesla ho nad zem. Pokoušela se mu dát tvar, jaký viděla ve své mysli. Pokoušela se vytvořit sebe. Byla menší, než dvoupatrový dům a tak doufala, že se ji to povede.

Najednou tam byla. Viděla svět, se známé perspektivy. Viděla i vše kolem. Cítila své vědomí daleko odsud, ve velké jabloni, ale byla i tady a stála ve vlhké trávě. Potěšilo ji, že vnímá její vlhkost a svěžest.

„Konečně,“ promluvila sama pro sebe, ale její přátelé se ohlédli. Její oči se potkali s ledově bílými.

Pár chvil, se cítila lehká, jakoby její tělo nic nevážilo. Byla přízrakem, pak ale její tělo dosedlo hlouběji do trávy a Ailon se nadechla. Ne jenom naprázdno, ale její plíce se skutečně naplnili vzduchem. Srdce se ji rozbušilo až natolik, že jeho tlukot cítila v krku a dokonce i v uších. Odezvy života ji natolik překvapili, že se málem opět rozplynula v pouhou magii. Zavravorala a na krátko se svět ponořil opět do temnoty. Dlouze vydechla a soustředila se na svůj dech.

Pak na srdce, co zběsile tlouklo, jakoby se obávalo, že opět zmizí. Chvíli to trvalo, no povedlo se ji to svoje nové tělo uklidnit. Hleděla na své přátele a oni hleděli rozpačitě na ni.

„Amysis?“ zeptala se Alia. Pár krát zamrkala a zavrtěla hlavou. „Ailon?“

„Ano,“ odpověděla, ale její hlas zněl jinak. Aspoň ale mluvila a byla zde. Zvuk jejího hlasu byl zanedbatelnou ztrátou. Přišla o celé své tělo. Celé své já, se kterým byla tisíce let spojena a které tvořilo její osobnost. Čím byla teď, když tělo neměla? Vlastně tělo měla. Byla jabloní. Magickým stromem. Zhlédla. Skvělé. Zapomněla si vytvořit oděv a její nahé tělo tlumeně zářilo. Skutečně vypadala trochu, jako Amalis Amysis. Doufala, že její tvář nezrudla.

„U všech bohů,“ Nirio se vrhnul k ní a mocně ji objal. „Myslel jsem, že jsme tě ztratili.“ svíral ji v medvědíh objetí a Ailon uvažovala, jestli by ji rozdrtil kosti, kdyby nějaké měla. Slyšela jeho vzlykání a cítila na tváři jeho horké slzy. Překvapilo ji to, ale opět i potěšilo. Podoba, do které vklouzla, nebyla jenom prázdná, bezduhá loutka. Byla v ní ona, bylo v ní její já. Přinejmenším aspoň jedna její část. Mátló ji, že je současně i jinde. Že je na mnohých místech a vidí i cítí věci v téhle zemi, která se stala její součástí. Takhle nějak se musí cítit Feeja, napadlo ji.

Ta jabloň byla jejím centrem. Dalo by se říct, že byla jejím srdcem a tyhle pláň mohla pak považovat ze své tělo.

Pocítila teď i podivná, temná místa, co se jako hluboké rány zařezávali do toho jejího rozlehlého těla. Hluboké brázdy, jizvy mrtvé země. Byli to místa, ze kterých Demion vysál životní sílu, když se snažil dostat ke své milované Alii. Cítila to i kolem své jabloně. Oslabilo to Astu a když ze země společně s Alií odebírali magii i život, hodně ji to zranilo a oslabilo. Díky tomu měla nad ní převahu a mohla převzít její magii. Bylo to riskantní a naneštěstí i nezvratné. Ailon zaplavila vlna smutku.

Pak si ale opět uvědomila své tělo v objetí Niria. Slyšela tlukot jeho srdce, cítila vůni chladného těla ledového mága. Vždy se jí líbilo, jak voní ledoví elementáři. Jako mořská voda, zmrzlá na led. Zachvěl se a když se rozpačitě odtáhl, zahlédla nepatrnou změnu barvy jeho tváře. Sundal si košili a napůl odvrácený, ji ji podával.

Pobavilo ji to, ale přijala ji a rychle si ji protáhla přes hlavu. Sahala ji do půl stehén, ale voněla po něm. Chvíli si ho zamyšleně měřila. Proč doted' neviděla, jak je urostlý a krásný? Nechtěla to vidět? Bála se. Měla ho ráda a nechtěla mu ublížit, protože život ji naučil, že to vždy končí bolestí. Život byl krutý, dával a bral. Nic není věčné a ani ona tady nebude navěky. Dnešek mohl být jejím posledním a kdyby to dovolila,

kdyby dovolila svému srdci, aby milovalo a on by ji ztratil, co by z něj zbylo? Věděla, že ji miluje. Byla by její smrt pro něj lehčí, kdyby nebyli jeho city opětovány? Věřila, že ano. Láska by nebyla tak hluboká a tím pádem by nebyla její smrt pro něj tak ničivá. Znělo to logicky, no život ji ukázal, že srdce se logikou neřídí. Umřela by smutná a prázdná, jako jeskyň, kterou vyhloubili proudy vody, co už dávno odešli do hlubin země. Byla by v ní prázdná temnota. Umřela by a svět by se točil dál i bez ni a ona by nic z něj nepostrádala, protože by ji zde nic nezbylo.

„Miluji tě,“ z úvah ji vytrhli jeho slova. Ledově bílé oči ji polapili do svých hlubin a i když byl ledovým mágem, i když byli studené, cítila v nich teplo.

Kývla a odtrhla se od jeho pohledu.

„Já vím, že ty mě ne. Myslel jsem, že jsem tě ztratil. Proto ti to říkám. Myslím, že to víš, ale nikdy jsem ti to neřekl. Ne takhle,“ mluvil rychle. Neřádkoval se na ni a nedal se přerušit. „Jestli to chápu správně, jsi teď novou bohyní Jižných plání. Jsi teď svázaná s touhle zemí. Jestli chceš, zůstanu zde. Nemám domov. Ty jsi byla mým domovem. Cítím se doma tam, kde jsi ty. Jestli mě tady ale nechceš, odejdu a nikdy se nevrátím. Nic mi nedlužíš. Mé city k tobě, jsou moje starost.“

Neodpověděla. Nevěděla, co na to odpovědět. Už nebyla Ailon, ledový mág. Byla teď Ailon, zemní bohyně. Byla stromem. Už bylo pozdě oddat se lásce. Byli tak jiní, tak odlišní. Neměla ani skutečné tělo.

„Nejsem skutečná,“ řekla nakonec, protože právě tyto slova ji uvízli v krku. „Tohle tělo je jenom napodobenina. Iluze života. Co by jsi na mě mohl milovat?“

Povytáhl obočí a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Nikdy to nebylo tvoje tělo, co mě k tobě přitahovalo.“

Teď povytáhla obočí ona a Nirio rozpačitě zamrkal a potřásl hlavou. „Vlastně ano, líbila jsi se mi, ale nebylo to jenom to, jak vypadáš. Jak se pohybuješ. Jak si protahuješ záda u ranního hrnku čaje. Ani, jak se zamyšleně díváš k obzoru, když plujeme na širém moři. Není to ani tvůj smích, který cítím až v hloubi své duše. Jsi to ty Ailon, do které jsem se zamiloval. Není to jenom tvá krása a přitažlivost, ale tvá duše, tvoje já, za tím vším. Pro mě jsi pořád stejně úchvatná a dechberoucí. Možná, že teď ještě víc. Jakoby tahle tvá nová, zářící podoba byla tvou skutečnou podobou. Jsi světlem a takhle jsem tě já viděl už dávno. Pro mě jsi vždy byla světlem, majákem, co mi ukazoval směr.“

Ailon otevřela pusku, no zůstala bez slov. Skutečně se mu líbila i teď?

„Jsi stejně skutečná, jako je Feeja,“ promluvila Zerf. „Miluje své děti a ty zas milují ji. Dává hodně lásky a hodně ji i přímá. A ke všemu má ve svém srdci dostatek místa i pro romantickou lásku. Já ji miluji a vím, že ona mě taky. To není iluze.“

Ailon nemusela dlouho přemýšlet. „Zůstaneš?“ zeptala se tiše.

Nirio vydechl a přikývl. Neuvědomovala si, že zadržoval dech, ale i jeho ramena se uvolnila. „Jistě, že zůstanu. Jsme přátelé a teď budeš přítele potřebovat.“

„To ano,“ souhlasila a plaše mu pohlédla do očí. „Přítele a možná i něco více“ dodala.

Epilóg

Nemohli zůstat, ale Alia byla ráda, že tady Ailon nezůstane sama. Někdy může být i jediná duše celým světem. Těšilo ji, že tomu dala šanci a otevřela své srdce. Nedali si sbohem, ale jenom na shledanou. Zůstali tam i obyvatelé jižních plání a Karam přislíbil, že na Ailon dohlédne.

Rozhodli se, že se spolu s Demionem, matkou a Zerf vrátí vnitrozemím. Chtěli se přesvědčit, že boje ustali a že bohové ohně přestali válčit. Příměří působilo rozpačitě a zmateně, no boha plamene poslechli. Bylo to, jakoby celá Elsemera zatajila dech a pak v úlevě vydechla. Svět se vrátil do harmonie. Embelaris se usadil na trůn ve hlavním městě a spolu s Amisys nastolili nový pořádek. Lidé už nebyli potravou, ani sluhy pro mocnější bytosti. Rovnost, se stala zákonem.

Aliu potěšilo, že zůstali i halové. Hodně se jich usadilo v temných hvozdech říše feejů, ale některým se zalíbilo i v pavoučím lese a dělali společnost Verionovi. Tu zprávu přijala s úsměvem, no vnitřně se otrásla. Nechápala proč by někdo chtěl žít v sousedství těch obludných, nohatých tvorů. Ale asi jak se může někdo zamilovat do někoho jiného, tak se může zamilovat i do země, která je pak jeho domovem a nikdo jiní nepochopí, co na tom svém milovaném vidí. Možná, kdyby se stal Demion pavoučím bohem, také by se ji tam líbilo.

Kdyby mu narostli dva další páry noh, nebo rukou a k tomu pár těch lesklých, strašidelných očí... Otrásla se a zavrtěla hlavou. Ach bohové, jenom to ne. Zavrtěla se a otočila na bok. Demion ještě spal a jeho tichý, pravidelný dech vyplňoval ticho v tom jejich malém domku. Jejich malém království. Někdy spali i v paláci ale domov byl domov. Od jejich výpravy uběhl měsíc a pořád byl klid. Pořád byl mír a Alia si přála, aby to tak zůstalo navěky.

Nic by se nemuselo měnit. Měla lásku milovaného muže. Lásku své matky a otce. Lásku bohyně Feeji i bohyně Amysis. Krátce po výpravě si s Demionem našla čas a navštívili spolu mistra Augila s jeho ženou Everin. Pořád i je považovala za své rodiče. Vychovali ji a tenhle druh lásky má vždy v srdci dostatek místa. Když nad tím tak přemýšlela, její život byl dokonalým. Časy, kdy se považovala, za nechtěnou a zavrženou zrůdu, byli natolik vzdálené, že se ji to zdálo, jakoby to bylo v jiném životě.

Na svůj post královny a krále Niarimských lesů, si ku podivu už taky oba zvykli. Možná díky tomu, že jejich povinnosti neobnášeli to, co by z toho titulu vyplývalo. Žádná politika, žádné problémy s penězi, potravou, nebo jinými zdroji, se kterými se potýkali jiné říše. Les byl soběstačný a feejové také.

Niarim si vedl dobře a když město, ani Ledové království neohrožovali bohové ohně, ani halové, nebylo co řešit. Bohové vody byli poraženi a Alia věřila, že svět je před nimi v bezpečí. Bůh plamene nebyl jediný, co jim mohl pořádně zavařit.

Pousmála se nad tím dvojsmyslem a přitulila se k Demionovi. Zavřela oči a nebála se žádných zlých snů. Teď už ne. Nejmocnější síly tohoto světa, se spojili a běda těm, co by se jim opovážili vzdorovat.

Zvýšila průtok své magie. Popustila jí uzdu trochu více, než bylo zapotřebí a sledovala, jak se ve vzduchu nabitým magií Demionovi naježili drobné chloupky na ruce. Zahihňala se, když se naježili i jeho dlouhé bílé vlasy, které kolem jeho hlavy vstávali, jako ledové ostny. Odtáhla se a nechala sklouznout z ramen noční košili. Zavrtěl se a rozespale zamrkal. Když ji našel pohledem, světlo v jeho očích potemnělo a povytáhl obočí. Pod tíhou jeho pohledu se zachvěla.

„Jsi vzhůru?“ zeptala se nevinně. „Udělám nám čaj,“ vstala z postele a košile při tom pohybu sklouzla na zem. Sotva udělala pár kroků, objali jí mocné ruce a na šíji ucítila jeho horké rty. Polibek ucítila až v páteři a měla pocit, jakoby se rozpouštěla. Možná kdyby ji nedržel v objetí, podlomili by se jí kolena.

Milovala ten pocit opojné otupělosti, co jako mlha zastřela celý svět kolem a změnila vše na dva těla a dvě srdce, které hrají společnou píseň. Nebylo nic, jenom jejich malý svět. Otočila se k Demionovi čelem a vychutnávala si jeho blízkost a jeho zrychlený dech, ji šimral na tváři. Zabořila ruce do jeho naježených vlasů a natáhla se na špičky, aby našla jeho rty. Při polibku ho kousla, až sykl. Probodl ji pohledem a krátce zavrtěl hlavou.

„Ty malá zlobilko,“ zachraptěl a koutky úst se mu zachvěli potlačovaným smíchem.

„Zkus mě zkrotit,“ vyzvala ho a políbila ho něžně i naléhavě současně. Opět měla pocit, že se svět zpomaluje a přestává existovat. Jeho láska ji ztrhla do víru pocitů, kde byla vším a měla vše, co si jen mohla přát. Přála si svět zastavit a mohla to částečně i udělat, ale budoucnosti se už nebála. Vítala ji s otevřenou náručí. Ochrání vše, na čem jí záleží. Ochrání Demiona, ...zalapala po dechu a myšlenky se jí začali trhat, jak jeho horké rty bloudili po její kůži. Měla vše, protože stačilo, aby byla vším pro něj.

Konec